J. M. WALSH

COLECȚIA PODEANU DE 15 LEI

MASCA DE CEARĂ

COLECȚIA PODEANU DE 16 LEI

Nr. 9

M. WALSH

MASCA DE CEARA

Traducere
de
G. STĂNESCU

Bibliotecа personală
FAM. GOLESCU
Nr. 3201
Vol.

EDITURA PODEANU, Str. Ardan 18

MASCA DE CEARA

de J. M. WALSH

CAPITOLUL 1.

Inspectorul Elveden se interesează de „Mascat"

Intr'o splendidă dimineață de primăvară, inspectorul Elveden se opri în fața restaurantului „Romano" și-și cumpără un ziar. Jumătate amuzat și jumătate necăjit, citi iarăși un articol, pe pagina întâia, consacrat activității „Mascat"-ului. Neînfricoșatul bandit prădase încă o bancă. In câteva cuvinte puțin măgulitoare, articolul amintea și despre indolența și neprinceperea poliției. Inspectorul se amuză de sfaturile pe care autorul articolului le oferea cu mărinimie poliției.

Elveden băgă ziarul în buzunar și-și continuă drumul. La un moment dat se opri și întoarse capul spre un individ care trecuse pe lângă el și care păru că nu-l observă, căci se îndrepta liniștit spre Charing Cross.

Individul purta niște ghete rupte. Hainele îi erau roase și mult prea mari pentru corpul său. La gât, în loc de guler și cravată, avea legat un șal. Pălăria tare, îi alunecase până peste urechi.

Inspectorul porni după vagabond. In fața teatrului Adelphi îl ajunse și-i atinse ușor brațul.

— Bună dimineața, Jerry — spuse Elveden vesel.

Celălalt nu răspunse imediat. Ca mulți alții, nu prea avea mare încredere în vocea liniștită și prietenoasă a inspectorului. Mulți s'au lăsat înșelați de vocea detectivului și au vorbit prea mult.

— Ah, d-ta ești? spuse el, însfârșit, cu vocea răgușită. Astăzi o să-mi meargă prost.

— Ei, Jerry, nu fi necăjit. Unui prieten vechiu nu i se răspunde astfel.

— Prieten? De unde și până unde, prieten? Caută mai bine de schimbă direcția.

— Bine, dar vreau să stau puțin de vorbă.

Jerry mormăi ceva și-l privi cu neîncredere.

— N'o să ajungi la nici un rezultat cu mine, Mister Elveden. Nu am făcut nimic.

— N'am nimic cu tine. Te porți cumsecade și n'ai nimic pe conștiință. Mă bucur numai că mi-am întâlnit un vechiu prieten. Asta-i.

Inspectorul râse și întinse mâna vechiului pușcăriaș.

— Ce-ai zice să bem un pahar cu bere, Jerry?

— Cine plătește?

— Ești învitatul meu. Ce dracu! Cu ocazia asta aș putea să-ți dau câteva sfaturi.

— Pentru asta plătești câteva pahare cu bere?

— Da. Vreau să te pun în gardă. Mi-ar plăcea mai bine, dacă ai urma drumul îngust al virtuții. In sensul ăsta aș încerca să-ți dau câteva sfaturi. Nu de alta, dar să nu greșești drumul.

Jerry râse ca de o glumă bună. Intrară în prima cârciumă.

— Nu prea miroase a bine când un schelete te are prea drag. Cu dragostea d-tale m'ai ținut doui ani în colivie. Iți mai aduci aminte?

Jerry trânti un scuipat pe pardoseală.

Inspectorul așteptă până ce chelnerul execută comanda, apoi scoase ziarul din buzunar și-l puse pe masă. Il desfăcu și-i arătă cu degetul, lui Jerry, articolul privitor la „Mascat".

— Ai auzit vreodată de „Mascatul"?

— Glumești ? O întrebare atât de tâmpită nu mi s'a pus de mult. Parcă nu ai ști că am stat doi ani la închisoare.

Elveden se făcu că nu obsoarvă ironia.

— Iți dau numai un sfat, ține-te departe de el, — accentuă el.

Jerry își șterse mustața și râse disprețuitor.

— Ia spune-mi, Mister Elveden, d-ta citești ziarele? Ei, atunci trebue să știi că el nu are nici un prieten dispus să-l denunțe.

Inspectorul cunoștea prea bine oamenii de teapa lui Jerry — așa că-l lăsă să termine.

— Poate că nu am înțeles prea bine presa. Cred, totuși, că „Mascat"ul și-a strâns în jurul lui numai

din prietenii noştri vechi. Membrii bandei sunt toţi specialişti în felul lor.

Jarry bătea toba cu degetele, pe masă.

— D-ta trebue să ştii mai bine, spuse el plictisit.

Bău paharul până la fund şi-şi şterse gura cu mâneca dela haină.

— Nu înţeleg — continuă el, de ce mi-oi fi povestind toate astea? Vorbeşte-mi pe şleau — vrei, doar, ceva dela mine. Se vede treabă că până acum e numai introducerea.

— Spune-mi tot ce ştii despre „Mascat".

— Un sfat minunat — replică Jerry ironic. Din fericire este bine ştiut că poliţia nu face degeaba cinste cu bere.

— M'ai înţeles greşit. Ţi-ai face singur, un serviciu dacă mi-ai spune totul. Cine ştie, poate mai treci pe la noi în vizită, pe un timp mai lung.

— După experienţa câştigată în ultimii doui ani, nu mi-e prea dor de închisoare.

— Mai bei un pahar ?

— Vrei să-mi mai ungi limba? Din partea mea nu am nimic contra. Ai ştiut totdeauna cum să conrupi un om.

Inspectorul făcu semn chelnerului să umple paharele din nou. Spera, totuşi, să afle ceva.

— Ştiu că eşti tare — spuse el trist.

— Posibil — rânji Jerry arătându-şi dantura îngrijită. Vezi cum esti? Ştii doar prea bine cum le merg ălora care nu-şi ţin pliscul. Se trezesc mâncând pământ — neştiind dece.

Elveden ridică din umeri.

— Atunci acesta-i motivul de ce nu vrei să spui nimic ?

— O să-ţi spun ceva. Mai întâi, însă, dă-mi cuvântul de onoare că nu spui nimic celorlalţi dela Scotland-Yard.

Elveden aprobă din cap şi-şi dădu silinţa să pară indiferent.

— Iţi voiu încredinţa un secret. „Mascat-ul" l'a curăţat pe prietenul meu...

— Billy Horne ?

— Numele n'are nici o importanţă. Acum aştept numai momentul prielnic. Vezi însă, ai grijă, ca mulţumire că te ajut, să mă trimiţi la răcoare sau să mă spânzuri. Da — asta va fi recunoştinţa, — cu pălävrăjeala nu vei ajunge departe.

Inspectorul părea nepăsător — în suflet însă se bucura că discuţia cu Jerry nu avea să fie degeaba.

— Vra să zică. ai ceva contra lui? întrebă el.

— Acum se vede că eşti deştept. Da. Am ceva contra lui. Să ştii dela mine, când mi-o cădea în mână — s'a deschis un mormânt nou.

— Atunci ştii unde poate fi găsit? întrebă Elveden cu înfrigurare.

In momentul următor îşi dădu seama că a făcut o prostie.

— Aşa, dacă ştiu? întrebă Jerry ironic. Nimeni nu ştie. Chiar dacă aş şti, crezi că pentru câteva pahare cu bere voiu spune? Chiar dacă mi-ai da o avere nu aşi spune un cuvânt. Să vorbim mai bine despre altceva, înainte de a mă trăda

Elveden se arătă interesat de declarația lui Jerry. Il privea amuzat.

— Berea nu prea mai e așa de bună ca înainte — spuse Jerry.

— Când l-ai văzut pe „Mascat", ultima dată? întrebă polițistul deodată.

— Dacă guvernul este dispus să facă cinste cu bere — ar fi mai bine să nu trimită inspectori pentru asta.

— O să-ți meargă prost, dacă te prindem cu el.

— Intâi trebue să mă prinzi, spuse Jerry rece. A-propos, te rog salută din partea mea pe următorul copoi pus pe urmele mele. Va trebui să fie șiret de tot să se țină de mine. Ultimul a rămas de căruță. L'am puriat întâi prin toată Londra. Ce-am mai râs de el! Se învârtea ca un balaur prin cafenea și eu eram numai la cinci pași depăratre.

Jerry rânji, aducându-și aminte.

Elveden se sculă în picioare, îl privi amenințător. se întoarse și eși din restaurant.

— Cred că nu vei mai încerca așa curând să mă conrupi, strigă Jerry în urma inspectorului.

CAPITOLUL 2.

Leslie, Erb și Fredie iau masa împreună.

Leslie Richmond sta tolănită pe divanul din salonaș. Își privi întrebător camerista în timp ce spârnâia telefonul.

— Ia vezi cine-i, Sadie — spuse ea scoțându-și țigara din gură.

Camerista ridică receptorul și ascultă câteva clipe.

— Mister Leicester.

— Mulțumesc.

Leslie puse la o parte ziarul, se sculă și traversă camera.

— Allo, Freddie. Te-ai sculat? Ce vrei?

— O, tu cea mai frumoasă dintre perle — vorbea cineva de partea cealaltă a firului — nu te gândești tu oare, că în timpul acesta al zilei, stomacul nostru nu ar avea nimic în contra unui dejun copios?

— Este formula nouă a unei invitații la masă?

Ochii ei cenușii străluceau strengărește.

— La ce oră să-mi fac apariția la ospăț?

— Pentru asemenea plăceri, cra cea mai indictă este 12 și jumătate — răspunse Freddie vesel.

Tânăra fată își încreți fruntea uitându-se la ceasul din perete.

— Ce, 12 și jumătate? Imposibil. Acum e 12 și nu sunt încă îmbrăcată. Să spunem mai bine la 1. Unde ne întâlnim?

— La „Rivoli". Vine și „Erb". S'a întors eri în Londra. Dacă ești cuminte, cu timpul poate te-oi lua și de nevastă. Mai târziu vei ajunge și ducesă. Știi doar chestia cu moștenitul titlului.

— Crezi că mă poți încânta dacă umbli cu astfel de tertipuri? zise ea. Așa dar la ora unu. Te rog însă să mă scutești de vreo nouă cerere în căsătorie. Așteaptă până după masă. Cu stomacul gol nu pot digera propunerile tale fistichii.

In hall-ul restaurantului „Rivoli", ducele de Fram-

ligham. sta trântit comod într'un fotoliu. Prietenii lui mai intimi îl numeau mai simplu „Erb". Își aprinse o țigară și privi examinatoriu silueta svelță a nepotului său care luase loc lângă el. Freddie Leicester nu se interesa câtuși de puțin de privirea unchiului. Pe dânsul îl interesau mai mult femeile care treceau pri hall.

In curând apăru Leslie.

— Hei, Erb !

Ii întinse mâna, apoi salută voioasă pe Freddie.

Erb rezervase o masă lângă fereastră. De aici aveau perspectivă în întreaga sală și în afară, tot Regent-Street-ul

Leslie admiră trandafirii roșii de pe masă. Știa că ducele i le comandase numai pentru dânsa.

Cei trei luară loc. Un chelner își făcu imediat apariția și primi comanda înclinându-se.

Leslie începu conversația.

— Cum se face că nu te-am văzut de mult? se adresă ea lui Erb. Nu-i frumos să te faci nevăzut atâta amar de vreme. Parca-i fi Marky. Unde ai stat ascuns ?

— Deabea eri m'am întors în Anglia. Primul gând a fost să iau masa cu d-ta. Ce mai face Marky?

— Mereu acelaș holtei neliniștit. Bănuesc că face eforturi supraomenești pentru a-și înfrumuseța viața. Inainte sta mereu între hârțoagele lui vechi. Cred însă, că d-ta știi mai multe despre el. In ultimii ani nu prea a fost pe acasă. Nu l'am văzut două zile con-

secutive. E mereu plecat. Acceptă invitații și dispare la data vizitei. Sunt foarte supărată pe el.

Mâncarea fu servită și cei trei își concentrară atenția asupra minunatelor feluri. Din când în când, Freddie încerca să facă vreo remarcă care de obicei era departe de a fi inteligentă.

— Am ales „Rivoli" — spuse ducele în timpul cafelei — căci aici poți observa oamenii mai deaproape. Cel puțin 10% din cei prezenți aparțin clasei răufăcătorilor și restul de 90%...

— Sunt nobili — completă Freddie victorios.

— Ce-ai spus?

— Sunt idioți.

Erb trecu cu vedere scânteia de inteligență a nepotului Se mulțumi numai să-și încrețească fruntea.

— Restul de 90% sunt oameni de rând și asta-i interesant.

— In ce categorie ne pui pe Freddie și pe mine? întrebă Leslie luându-și o țigară din tabacherea lui Freddie.

— D-ta faci parte dintr'o clasă specială — răspunse ducele galant. Freddie este o catastrofă, la care nici nu trebue să ne gândim. Lipsit de inteligență, nesecrios, fără energie, plictisitor, încrezut, răsuflat...

— După cum văd, descoperi pe zi ce trece noui virtuți în caracterul meu.

— Dar pentru că am amintit de răufăcători — continuă ducele, nedând nici o importanță spuselor lui Freddie, „Mascatul" și-a făcut iarăși mendrele cu saffe-ul unei bănci.

— Diamantul tae diamant — spuse Freddie somn-

ros. Mai devreme sau mai târziu, hienele astea se vor ucide reciproc. Vorbesc de bancheri şi de ceilalţi banditi.

— „Mascatul" este mai dibaci, mai inteligent şi mai cult decât toţi bancherii la un loc, replică Erb. L'am putea pune în rândul banditilor-gentilomi. După toate probabilităţile este american. Se zice că ia dela bogaţii care nu muncesc, care nu fac nimic şi...

— Ei vezi, eu am afirmat întotdeauna că acei cari nu fac nimic sunt răufăcători şi trebuesc pedepsiţi — spuse Freddie convins.

— Mă surprinde că diadema lui Marky nu a atras atenţia „Mascatului", spuse Leslie gânditoare, stingându-şi ţigara. Diadema se spune că ar costa o avere.

— Acelaş lucru s'ar putea spune şi despre diamantele lui Erb, explică Freddie. Şi le-am adunat cu multă râvnă, aş putea spune bolnăvicioasă. A sosit deci timpul ca „Mascatul" să se ocupe de ele.

Freddie râse de gluma lui şi o privi întrebător pe Leslie.

— Erb, trebue să plec, spuse Leslie înainte ca tânărul să poată spune ceva. Freddie e gata să-mi facă o nouă declaraţie de dragoste. O văd după ochii lui strălucitori. Dă-mi te rog mănuşile, Freddie

Freddie se execută oftând.

CAPITOLUL 3.

Marky povesteşte o întâmplare de acum 4 ani

Pe la ora 4, Leslie îşi alese o rochie verde ca-

re-i ședea minunat și se lăsă îmbrăcată de Sadie.

— Mister Craven este în biblioteca lui Sir Marcus, spuse camerista în timp ce-i aranja părul stăpânei.

Ochii lui Leslie străluciră curios, pielea obrazului se coloră în roșu.

— Grăbește-te. spuse ea nerăbdătoare.

Sadie înțelese graba și zâmbi imperceptibil.

Tânărul de care amintise camerista se găsea în fața baronetului. Era slab, înalt și frumos. Părea ca de vreo 27 de ani. Șeful redactor al ziarului „Evening Mail" îl considera ca pe unul dintre cei mai buni jurnaliști pe care-i avea sub conducerea sa.

Sir Marcus într'o ținută militărească luase loc la birou.

Părea mai palid ca oricând. In ultimii ani încăruntise mult, ochii însă trădau într'însul un foc tineresc.

— E o vizită particulară, Jimmy? Sau ești iarăși în goană după aventuri și noutăți?

— Am venit numai în vizită la Leslie. Habar n'am avut că te-ai înapoiat.

— Deabea eri am sosit în Londra. Mi-am închipuit că te voi întâlni. Leslie mi-a povestit multe despre un anume James Craven.

Jurnalistul se înroși sub privirile pătrunzătoare ale baronetului.

— Da, am vrut să spun — începu el încurcat, trecându-și mâna prin părul lui negru ondulat.

— Înțeleg — salvă Sir Marcus situația râzând. Am dedus din povestirile lui Leslie, că doi oameni ti-

„ieri s'au întâlnit de multe ori aici, în lipsa mea. Am știu dela început că vizita d-tale nu mă privește pe mine.

Sir Marcus fumă un timp oarecare gânditor.

— Ce se mai aude prin Fleet-Street?

— Toată lumea nu vorbește decât despre „Mascat" — răspunse Jimmy repede. Ii părea bine că poate vorbi despre altceva. Șeful redactor nu se gândește decât la el și ar vrea să scrie un articol lung despre persoana și activitatea acestuia. In redacție se vorbește, mănâncă și bea numai cu gândul la „Mascat".

— Cred că nu-i o temă tocmai plăcută — spuse Sir Marcus.

— Cu toate astea ar fi minunat dacă aș putea scrie un articol. Publicul savurează cu mult nesaț aceste soiuri de articole. Din păcate, este foarte greu să afli ceva despre acesta. In afară de Jerry, un vechiu condamnat, nimeni nu poate afirma că l'a văzut vreodată. Elveden, dela Scotland-Yard îl crede pe Jerry membru al bandei. Părerea mea este deasemenea, că acest individ trebue luat puțin sub lupă. Greutatea constă în faptul că Jerry este foarte șiret. Inspectorul a vorbit acum vreo câteva zile cu el, însă Jerry și-a bătut joc de el și n'a spus nici un cuvânt despre „Mascat".

— Are dreptate. „Mascatul" se joacă foarte ușor cu revolverul. Mai ales când este trădat. O crimă mai mult sau mai puțin nu are nici o importanță.

— Una din crime îi apasă foarte greu pe conștiință. Până acum a scăpat de pedeapsă. Dacă nu survine

vre o întâmplare, nu văd ce schimbare s'ar putea produce în detrimentul lui,

— Sunt convins — spuse Sir Marcus, că presa ar rămâne extrem de surprinsă aflând că şi eu l'am văzut pe „Mascat".

Ziaristul îl privi surprins.

— Este adevărat? întrebă el pe nerăsuflate, scoţând la repezeală un carneţel din buzunar. Am crezut până acum, că singur Jerry l'a văzut.

Trăsăturile feţei baronetului prinseră viaţă.

— Mi se pare foarte curios că trebue să vorbesc despre aceasta — tocmai d-tale. Patru ani de zile am tăcut şi am păstrat secretul numai pentru mine. Nici Leslie nu ştie nimic. Atunci, întreaga întâmplare, a fost muşamalizată, iar ziarele n'au aflat nimic. Iţi atrag atenţia că toate ce-ţi voiu spune acuma rămâne numai pentru d-ta. Imi pare rău că nu poţi să întrebuinţezi cele ce vei auzi, pentru un articol celebru. Iţi vei da seama că Leslie nu poate să afle nimic. Ea crede că tatăl ei a murit de moarte naturală.

— După cât îmi aduc aminte, aşa şi e... spuse Jimmy punându-şi resemnat carneţelul la loc, în buzunar. Am citit pe atunci că John Richmond a murit din cauza unui atac de cord.

— Mai înainte am spus că „Mascatul" are pe conştiinţă o crimă, în realitate sunt cel puţin două.

— Ce? N'ai fi vrând să spui...

— Da. El a ucis pe cel mai bun prieten al meu — întrerupse baronetul liniştit. In momentul crimei am stat în faţă.

— Ce s'a întâmplat atunci?

— Era să mă ucidă și pe mine. Dacă observi bine— aici la frunte se mai poate vedea cicatricea produsă de glonte care mi l'a trimis cu scopul de a mă curăța. Cu câteva clipe înainte îl ucisese pe John Richmond împușcându-l direct în inimă.

— Bine, dar în ziare s'a scris despre o boală de inimă. Nu înțeleg...

— Totul a fost aranjat în așa fel încât lumea să nu se neliniștească. Dar într'o bună zi va veni și ziua socotelilor... „Mascatul" va regreta amarnic această odioasă crimă.

— Vrei să spui că ai intenția să-l ucizi?

Sir Marcus scuturâ din cap și râse amarnic.

— Nu, nu voiu încerca nici un fel de fără de lege— spuse el cu o voce nenaturală. Voiu reuși numai să-l predau pe mâna justiției. Ce este moartea? O durere scurtă — poate chiar fără durere. Nu, în felul acesta răsbunarea mea n'are nici un rost. El trebue să cunoască ce-i frica. Trei săptămâni va sta în celulă numărând zilele, orele, minutele și secundele până i se va lega strangul de gât.

Jimmy îl privea năucit. Astfel nu-l văzuse niciodată pe jovialul și simpaticul bătrân.

— Cum voiu ajunge la țel, nu știu. Dar dacă exista o dreptate în lumea aceasta, atunci mă voiu răsbuna, chiar dacă-mi voiu pierde viața.

Ochii îi străluceau fanatic, iar vocea tremura puțin.

— Ai putea să mi-l descrii pe „Mascat"? întrebă Jimmy nervos.

Sir Marcus își duse mâna la ochii.

— Interesul d-tale miroase a jurnalistică — spuse el prevenitor. Cred că ai notat faptul că cele ce-ți voiu povesti nu au voie să apară în coloanele ziarului „Evening Mail".

Jimmy aprobă, cu toate că nu prea era încântat.

— După câte mi-aduc aminte, „Mascatul" este de statură mijlocie și poartă o mască îngrozitoare, un cap de ceară a cărui bărbie se mișcă. Este modelul unui cap de om. cu un craniu gol și cu o culoare de o paliditate înfiorătoare. Numai ochii dau viață capului. Este îmbrăcat în negru și face impersia unei apariții. Intr'o zi, însă, îi voiu smulge masca de pe față.

Strânse pumnii și isbi enervat în masă.

— Buzele lui subțiri se deschideau în mod mecanic, când vorbea, fața, în schimb, rămânea nemișcată. Avea o voce moale, desigur prefăcută. Pentru mine suna cu șueratul unui șarpe.

Se opri puțin și-și aprinse o țigară.

— Cred că ar fi mai bine să termin cu povestirea. Leslie ar putea veni din clipă în clipă. Iți dai seama că nu trebue să afle nimic despre adevărul adevărat. Cu ajutorul lui Dumnezeu au trecut toate. Nu are nici un rost să mai deschidem rana. Ar fi groaznic să afle adevărul asupra morții tatălui ei. L'a isbit supraomenește și nu putea să se învețe cu gândul că n'are să-l mai creadă. Ași fi ajutat-o mult în timpul de grea încercare, însă și pe mine mă lovise întâmplarea puternic, în afară de asta fusesem și grav rănit. M'am

retras la țară. Nu mai voiam să văd nici un om. Am trăit numai lângă caii și câinii mei.

Ridică ușor capul și ascultă atent.

— Vine, spuse el repede. Poți lua mâine seară masa cu mine ? Dacă acest caz te interesează, aș putea să-ți mai povestesc câte ceva. Erb și Freddie vor veni și dânșii. Leslie nu va fi acasă se duce în vizită la o prietenă de școală, la Esher.

— Cine-i Erb ?

Inainte ca Sir Marcus să fi putut da răspunsul, se auzi vocea proaspătă a lui Leslie.

— Ei, Jimmy, unde te-ai ascuns atâta timp ?

Craven sări în picioare și se înroși. Fără să atragă atenția celor doi — Sir Marcus eși din cameră.

Leslie își retrase mâna din acea a lui Jimmy care bucurându-se, o strângea prea tare.

— Așezându-te pe scaunul papal, glumi ea. Marky este prototipul omului plin de tact, continuă ea observând că rămăseseră singuri.

— Da, e un tutore ideal. Dar acum nu vreau să mai vorbesc despre tutori. Mă interesează mai mult pupilele.

CAPITOLUL 4

Biletelul misterios.

— Masa este servită, anunță Fenton din ușă.

Sir Marcus se uită la ceasul-brățară, apoi îl privi pe Mister Leicester.

— Ce zici, Freddie, să-l mai aşteptăm pe Erb ?

Freddie făcu o mimică a cărei expresie nu spunea nimic.

— N'are nici un rost. M'am certat destul cu dânsul la telefon. Mi-a spus că nu poate veni la masă, la ora fixată. Ci-că are treabă. Noi să mergem mai bine la masă, că se răceşte supa. Erb n'are decât să crape de necaz, dacă Jimmy îi va mânca şi porţia lui.

Baronetul râse încet, făcu un semn lui Jimmy şi-şi conduse musafirii în sufragerie.

Mâncărurile, vinurile, licheururile şi ţigările nu avuseseră nici un cusur.

După ce fumară, discutând lucruri banale la ordinea zilei, baronetul deveni serios.

— Freddie, vreau să povestesc acum o întâmplare, care până acum am ţinut-o trecută sub cel mai strict secret. Jimmy a auzit-o în parte. Speram că şi Erb va fi de faţă.

Işi scutură scrumul de ţigară şi se rezemă comod de spătarul scaunului.

— Principalul povestirii mele este cunoscut poliţiei. Presei însă nu s'a comunicat nimic. In seara aceasta voiu aminti câteva amănunte pe care nici Scotland-Yard-ul nu le cunoaşte.

— Suntem numai urechi — spuse Freddie mieros. Sunt extrem de curios să aflu secretele, pe care vrei să mi le divulgi.

— Vă aduceţi aminte de cele ce au scris ziarele despre moartea prietenului meu John Richmond? Sunt câţiva ani de-atunci.

— Ca să fim precişi, sunt patru ani, replică Fred-

die. A murit din cauza unui atac de cord.

— Da. Așa a aflat opinia publică — spuse Sir Marcus serios. Nu-i însă adevărat. Richmond a fost asasinat.

Freddie se mișcă pe scaun îngrozit, privindu-l pe baronet cu ochii holbați. Jimmy, în schimb nu-și schimbă expresia feții.

— A fost asasinat de către „Mascat", continuă baronetul. După cum observ, acest nume nu-ți e necunoscut — complectă el, privind pe Freddie care tresări din tot corpul. Numai puțini oameni au știut adevărata meserie a lui John. Ea face parte dintre acei puțini. El lucra pentru Serviciul Secret de informații. Activitatea și misiunile sale au fost din cele mai periculoase. A murit în timpul serviciului după ce reușise să rezolve o misiune secretă cu mult succes. „Mascatul" se interesă de această misiune. Nu știu despre ce a fost vorba; cert este că „Mascatul" l'a urmărit dela Veneția până la Londra. In timpul acela își începuse activitatea lui nefastă care a băgat groaza în întreaga Europă.

Făcu o pauză și privi lung flacările din cămin. Ceilalți doi nu încercară să întrerupă tăcerea. După un timp oarecare, Sir Marcus continuă să povestească cum a fost ucis prietenul său.

— Când mi-am revenit în fire — încheie el — zăceam întins pe podea. In cameră nu era nimeni. Jos, auziam vocea disperată a lui Fenton care striga după ajutor. „Mascatul" dispăruse prin fereastră. M'am ridicat de jos cu mare greutate și m'am apropiat de

John. Era mort. Acum voiu ajunge să vă dau câteva amănunte pe care poliția nu le știe. Puțin înainte de a muri, John scrisese un bilețel pe care l'am găsit în pumnul lui contractat. L'am luat cu mare greutate și-l băgai în buzunar. Nu aveam nici un motiv că să-l ascund de poliție, însă uitai de el. După un timp îndelungat, l'am regăsit incidental. Nu mi-a părut rău de loc că nu l'am dat. Pe bilețel se aflau scrise câteva cuvinte care nu aveau nici un înțeles. De multe ori mi-a venit în gând că această hârtiuță ar conține un mesagiu de mare importanță. Cred însă, mai degrabă, că John nu mai era în toate facultățile mintale când a scris bilețelul. Polițiștilor le-am povestit că criminalul probabil că urmărise în primul rând să pună mâna pe bastonul de abanos. Il văzusem doar cum îl ținuse în mână. John dăduse o mare importanță acestui baston cu toate că era un simplu baston de abanos. Nu am putut niciodată înțelege de ce îi era de așa mare importanță. Mai târziu Fenton îmi povesti scena foarte curios. Un tânăr care conducea o mașină cenușie, l-a chemat cu glas tare când Fenton ajunsese în stradă cerând ajutor. Din păcate nu i-a putut vedea fața. De multe ori m'am gândit, cine ar fi putut fi acest tânăr. După întrebările care i le-am pus, se pare că era inițiat in ceeace privește întâmplarea. După părerea mea, ar fi fost foarte bine dacă puneam poliția pe urmele lui.

Sir Marcus se ridică în picioare.

— Am putea, mai bine să ne urcăm sus în camera de lucru. In saffe-ul de acolo, am închis bilețelul de care v'am vorbit.

Își conduse musafirii în camera lui de lucru.

— Faceți-vă comod — spuse baronetul jovial arătând fotoliile de piele. Se apropie de cămin și deschise saffe-ul, apoi întinse lui Jimmy o bucățică de hârtie.

— Poftim, aici ai comunicarea secretă.

Jurnalistul citi următoarele:

HEATR TRINA ESASSAC URNIS ARIAN DRINA DREOMTA LEO STEOL ERYN.

Cuvintele erau scrise cu litere de tipar.

Jimmy reciti rândurile fără a reuși să înțeleagă ceva. După cinci minute se dădu bătut.

—Ce-o fi însemnat? întrebă el desarmat.

— Nici eu nu am fost în stare să înțeleg ceva, replică Sir Marcus.

— Ia dă-o și micului Fred, spuse deodată Mr. Leicester vesel. Poate că descopăr eu ceva. Până acum am deslegat o groază de cuvinte încrucișate.

Jimmy zâmbi semnificativ când îi întinse hârtia, aruncându-i lui Sir Marcus o privire cu înțeles.

— Frământă-ți creerul în pace — i se adresă Jimmy care se întoarse apoi spre baronet. La prima privire, am putea crede că este opera unui scrântit la cap. Nu trebue însă să uităm că Sir John Richmond a fost un om de o inteligență superioară și că nu făcea nimic fără nu motiv bine definit.

— Cu toate acestea am avut, atunci, impresia că halucina puțin înaite de a interveni tragedia. Din a-

ceastă cauză nu m'am gândit să dau bileţelul poliţiei. In orice caz acum mă voiu grăbi să o fac. Poate că este un cifru pe care experţii vor putea să-l deslege foarte uşor. Cine ştie poate conţine o comunicare de mare importanţă.

— Cel mai bine ar fi să te adresezi inspectorului Elveden, replică Jimmy. Este un om foarte priceput.

Sir Marcus aprobă din cap şi se întoarse spre Fred.

— Ei, ai descoperit ceva ?

— Hm, nu, încă nu tot. Un lucru însă este bine stabilit, ori este o tâmpenie sau se poate deslega numai cu ajutorul unui cifru. Dacă aşi avea timp mai mult pentru asta, l-aşi descoperi cu siguranţă. Mai devreme sau mai târziu tot îi vin eu de hac.

Intinse hârtiuţa înapoi şi începu să se joace cu tabacherea.

Jimmy râse din toată inima, apoi scoase ceasul şi se uită la el.

— Drace, s'a făcut nouă. Trebue să plec, s'o iau pe Leslie din Esher. Noapte bună !

Salută pe cei doi, cu mâna.

— Nu te deranja să chemi pe Fenton. Nimeresc şi singur.

Freddie privi gânditor în urma lui.

— Trebue să se ascundă ceva după graba asta cu care se grăbeşte să-i iasă în calea lui Leslie. Mi-e frică, parcă văd că cei doi se vor căsători. Ce zici?—

Sir Marcus zâmbi cu înţeles.

— Se poate. Cine ştie!

— Dacă mă uit bine, al dracului noroc a avut bă-

iatul ăsta. Ia dă-mi bilețelul încă odată, mi-a venit acum o idee grandioasă.

Baronetul îi îndeplini dorința, însă nu avea nicio speranță că ideea grandioasă a lui Freddie va da vreun rezultat. O clipă mai târziu, apăru în pragul ușii, Fenton care anunța sosirea ducelui de Framlingham.

— In sfârșit, a sosit și Excelența Sa, unchiul meu, oftă Freddie. Se vede treaba că și-a închipuit că a fost învitat la micul dejun.

Sir Marcus se ridică în picioare. Cei doi prieteni își strânseră mâinile cu căldură. Ducele își privi nepotul nu prea încântat.

— Vra să zică aici dau de tine, vagabondule, mormăi el trântindu-se într'un fotoliu.

Se adresă apoi baronetului.

— Te-ai întors pentru un timp mai îndelungat sau ai venit numai în vizită trecătoare?

Freddie tuși semnificativ.

— In locul tău nu aș vorbi despre chestia asta așa de delicată — spuse el dojenitor — ocupă-te mai bine de alte lucruri. Mai bine primește bucățica asta de hârtie.

Îi întinse hârtiuța cu textul buclucaș.

Erb studie câteva clipe cuvintele neînțelese, apoi privi pe Sir Marcus.

— Poate că voiu putea înțelege mai ușor cele scrise, dacă aș afla și ceva amănunte.

— Umpleți întâi un pahar cu whisky-soda, apoi îți voiu povesti. Dacă ai fi venit ceva mai devreme, ai fi stiut totul acum.

Ducele urmă invitația și ascultă apoi cu atenție întreaga povestire.

— Cred că-i treaba poliției să clarifice lucrurile, spuse el la sfârșit.

Baronetul dădu din cap.

— Le-am și spus lui Freddie și lui Jimmy Craven că vreau să mă adresez Scotland-Yard-ului.

— Cine-i Jimmy Craven ?

— Dacă n'ai fi fost mai mult prin străinătate ai fi fost mai la curent cu toate. Este prieten de-al lui Freddie și reporter la un ziar.

— Freddie ar avea nevoie mai curând de o bonă, decât de un reporter. Apropos, dar unde-i Leslie?

— Este la cinema, în Esher, răspunse Sir Marcus. Trebue să se...

— Intoarcă cu un candidat, complectă Freddie.

— Poate că voiu mai trăi și timpul când nepotul meu va vorbi mai clar. Nu înțeleg nimic din cele ce se căsnește să spună. Despre ce candidat e vorba ?

— Ori cine poate să înțeleagă asta. Candidatul la mâna lui Leslie ! Omul care râvnește la mânuța ei de aur. Acum înțelegi ?

— Atunci, Marky, o vom pierde-o în curând? întrebă trist Erb. Tânărul are gânduri serioase?

— Da. Este un băiat foarte bun.

— Hm, mormăi ducele. Marky, acum aș vrea să te rog să-mi mai dai odată, să văd bilețelul ăsta misterios.

CAPITOLUL 5.

Un mesagiu din partea „Mascatului“.

Jerry se strecură într'o cârciumă din apropiere de Charing Cross și se apropie de tejghea. Birtașul, o matahală de o forță puțin obișnuită, întrerupse șpălatul paharelor și-l întrebă :

— Ce vrei, Jerry ?

— Ai ceva pentru mine? întrebă el în șoaptă.

Matahala se uită jur împrejur prin cârciumă, deschise repede un sertar din care scoase o scrisoare și o întinse vagabondului.

Jimmy Craven care stătea într'un colț la o masă, reuși să observe schimbul dintre cei doi. Își dădu imediat seama că nu poate fi vorba decât de o comunicare în scris.

Jerry lăsă cu dibăcie să-i dispară scrisoarea într'unul din buzunarele lui fără fund și rânji.

— Omul cu mănușa neagră a fost pe aici într'o mașină, îi șopti birtașul. Mi-a făcut semn cu mănușa să ies afară și mi-a dat scrisoarea asta pentru tine.

Jerry dădu din cap în semn de aprobare, își luă un pahar și se așeză la o masă de lângă fereastră. Își alesese intenționat locul acesta, deoarece în spatele său nu putea să ia nimeni loc.

Cu multă atenție scoase scrisoarea, o deschise și citi următoarele :

ASTASEARA, ORA 8 ȘI JUMATATE, IN FAȚA COLISEUM-ULUI.

Puse plicul pe masă, iar hârtiuța o rupse în mii de

bucăți și le asvârli pe jos. Se uită la ceas. Era opt, așa dar mai avea o jumătate de oră.

Ce misiune i se va încredința iarăși? Cu o expresie de nemulțumire pe față, deșărtă paharul și se gândi o clipă.

Foarte puțini știau cine era în realitate omul cu mănușa neagră și mai puțini aveau voie să se urce în mașina lui. Jerry însă, făcea parte dintre acești privilegiați. El se uită în direcția unde se afla birtașul și privirile lor se întâlniră. Când era ceva pus la cale, birtașul era acela care le dădea în mână comunicarea omului misterios. Acest serviciu de poștaș îi aduseseră multe hârtii colorate. Despre textul comunicărilor n'avea niciodată habar.

Jerry scoase din buzunar o bucățică de creion și mâsgăli ceva pe plicul care-l vârâ în buzunar. Se sculă în picioare, se apropie de tejghea și mai ceru o bere. In clipa când vrea să golească paharul, cineva îl bătu pe umeri.

— Allo, Jerry, ce mai faci, băiatule! spuse o voce prietenoasă.

Jerry se întoarse cu o privire supărată și privi în fața zâmbitoare a lui Jimmy Craven.

— A, d-ta ești? mormăi el. Ce vrei? Voi ăștia dela ziare n'aveți altă treabă decât să acostați oamenii.

Reporterul nu dădu nici o atenție observației.

— Bea-ți berea și mai bea una în contul meu.

Jerry voi goli paharul dintr'o sorbitură.

— Se pare că înoți în gologani, spuse Jerry curios, în timp ce paharele se umpleau.

— Bea, și nu întreba.

— Ce, te-ai supărat? Nu știu încă dacă fac parte din tagma oamenilor ca d-ta. Ai putea să-ți lași la o parte prietenia pentru mine.

Puse paharul pe tejghea și se uită la ceas. Mai avea zece minute până la întâlnire.

— In astă seară am o conferință foarte importantă cu un gentlemen.

— Te voiu însoți, spuse Jimmy indiferent.

— Chiar pe d-ta te așteptam, replică Jerry bosumflat. Când vorbesc despre un gentlemen, ar fi mai bine să-ți vezi de treabă.

Își șterse buzele cu mâneca dela haină, făcu cu mâna lui Jimmy și eși din cârciumă.

Reporterul mai rămase o clipă să controleze plicul care-l scosese din buzunarul lui Jerry. Rânji înfuriat deoarece plicul era gol și pe deasupra se afla scris următoarele : „Te-am dus de nas".

Jimmy se repezi afară și se uită în toate părțile. Jerry dispăruse. Reporterul blestemă în gând și se îndreptă spre Charing Cross.

Jerry prevăzuse aceasta, așa că se ascunsese în umbra unei porți așteptând să se curețe omul. Amuzat de păcăleala care i-o trăsese ziaristului, porni în urma lui. Pentru astă seară scăpase de un curios.

Puțin după aceea se găsea vis-à-vis de teatrul Coliseum, rezemat de un zid, fumând și privind lumea care se îngrămădea la casa de bilete.

După trei minute de așteptare, văzu o mașină oprind în apropierea teatrului. Prin fereastra mașinei apăru o mănușă neagră făcând semne. Punctualita-

tea „Mascatului" ajunsese proverbială în lumea interlopă din Londra.

Jerry își svârli țigara și traversă strada. Se opri alături de automobil.

— Urcă-te, spuse o voce liniștită.

In interiorul mașinei era întuneric besnă, căci perdelele arau lăsate. Luând loc pe perne, Jerry simți țeava unui revolver atingându-i una din coaste.

— Eaton Place, spuse bărbatul de alături.

Jerry făcuse multe plimbări cu „Mascatul", așa că revolverul nu-l mai speria de loc. „Mascatul" era prevăzător și Jerry înțelegător, așa că se înțelegeau minunat. El știa că și șoferul este un membru al bandei.

Cândva, cineva a călcat două din prescripțiile date de „Mascat", căci venise la întâlnire cu un revolver în buzunar și cu prieteni. Acela fusese Billy Horne. „Mascatul" însă nu venise la întâlnire și a doua zi Bill fu găsit mort în Wapping. Avusese un sfârșit îngrozitor.

„Mascatul" obișnuia să termine repede cu trădătorii. Nimeni nu știa de unde află el toate.

— Mâine noapte, începu „Mascatul" deodată, îmi vei pune mâna pe diadema Loseley. Am nevoie de ea.

Jerry se mirase că această diademă de foarte mare valoare, rămăsese atâta timp în posesia proprietarului. Diamantele obicinuiau să aibă o mare influență asupra „Mascatului".

— Unde se găsesc ascunse? întrebă el.

— In camera de lucru. Acolo se află un saffe con-

struit din panoul din dosul căminului. Rama de lemn este sculptată. Trandafirul al patrulea din dreapta trebue să-l învârți, întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Am nevoie numai de diademă, de celelalte bijuterii să nu te atingi. Ai grije însă să faci desordine prin cameră, să se creadă că a trebuit să cauți mult timp. Dacă faci vre-o greșală știi ce te așteaptă.

Jerry dădu din cap.

— Vei primi zece la sută, spuse „Mascatul" în momentul când mașina ajunse în Victoria Street. Vei mai primi o comunicare dela mine, unde să ne întâlnim, când vei citi în ziar despre furt.

Mașina se îndreptă cu viteză micșorată spre Eaton Palace.

— Coboară, ordonă „Mascatul", informează-te despre poziția casei, a camerelor, a intrărilor și așa mai departe. Și nu uită, să nu faci nici o prostie.

CAPITOLUL 6

Secretul diademei Loseley

Ziarele se ocupau pe larg despre furtul comis la Sir Marcus. Spargerea se comisese în timp ce baronetul împreună cu ducele, Miss Richmond și Jimmy Craven erau la teatru. Cabinetul de lucru fusese răvășit de hoț și saffe-ul spart. Din fericire în mâinile spărgătorului încăpuse numai o imitație a diademei Loseley. Fred Leicester voise să-și ia în seara aceea tabacherea de argint pe care o uitase în cabinetul de lucru al baronetului și descoperi spargerea. Poli-

ţistul sosit, în urma telefonului dat de Fenton, arestă pe Freddie ca autor al spargerei. Desigur că Sir Marcus când se va întoarce acasă îl va elibera.

Inspectorul Elveden citise tocmai un articol uriaș într'unul din ziarele de dimineață — înainte de a trece pe la biroul șefului de descifrări. Era iarăși varba despre „Mascat".

Șeful biroului de descifrări, un bărbat scund, cu o față ovală și cu ochelari fumurii sta la un birou având în față câteva tabele pe care le studia cu atenție.

— Bună dimineața — spuse el vioi.

Inspectorul dădu din cap și se trânti pe un scaun de lângă fereastră.

— Ei, Mister Lanning, ai descifrat hârtia?

Expertul își îndrepta ochelarii pe nas și răsfoi câteva hârtii ce se aflau pe birou. Insfârșit găsia hârtia pe care o căuta. Era hârtia pe care Sir Marcus i-o dăduse inspectorului. Își aruncă o privire deasupra. Își luă ochelarii, îi curăță și-i puse la loc.

Inspectorul își cunoștea omul — știa că preparativele acestea inutile precedau o explicație precisă.

— Este o comunicare scrisă cu ajutorul unui cod. Foarte ușor de descifrat — ar fi trebuit s'o faceți singur. Natural că la început am întrebuințat sistemele cele mai complicate — deodată însă am descoperit că deslegarea este de o simplicitate înfiorătoare.

Elveden îl privea surprins.

— Dacă citești cuvintele dela stânga spre dreapta, continuă Lonning — și sări câte o literă ajungi la următoarele:

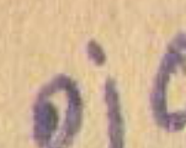

HEATR TRINA ESASSAC UDNIS ARIAN DRINA
har tia e asc uns a in dia
DREOMTA LEO STEOL ERYN
dema Lo sel ey.

Hârtia e ascunsă în diadema Loseley.

Inspectorul privea gânditor foaia de hârtie pe care se vedea deslegarea atât de simplă. Deci, din această cauză se încercase furtul diademei. Așa dar și aici își are băgată coada „Mascatul". In afară de el numai Sir Marcus, Jimmy Craven, Freddie Leicester și ducele de Framlingham văzuseră biletul. Își încreți fruntea. Freddie Leicester? In orice caz, totul părea curios,

Elveden se ridică în picioare.

— Iți mulțumesc, Mister Lanning. M'ai făcut să fac un pas înainte.

Inspectorul părăsi biroul.

Thyme-Bank îl interesa în clipa de față în cel mai înalt grad. Ziarele scriseseră că diadema veritabilă este depusă acolo. In felul acesta, faptul devenise public. Dacă „Mascatul" se află în goană după diademă, desigur că nu se va speria de un simplu saffe de bancă.

Cu capul aplecat, inspectorul se îndrepta dealungul strandului spre Fleet Street unde se afla Thyme-Bank.

Câteva minute mai târziu se afla în biroul directorului. Mr. Thyme era un bărbat între două vârste, politicos peste măsură. Se sculă în picioare și întinse mâna inspectorului.

— Inspectorul Elveden? întrebă el amabil. Doriți să-mi vorbiți? Vă rog luați loc.

Il invită printr'un gest larg făcut cu mâna, să ia loc într'un fotoliu, apoi se așează pe scaunul său dela birou.

— Sir Marcus Loseley este un client al dv.?

Directorul aprobă respectos din cap. In general era foarte rezervat când era vorba de clienții săi. In cazul de față, însă, avea deaface cu un om al poliției. Intreaga lume știa că diadema este depusă la el în bancă.

— După câte sunt informat, aveți în păstrare niște bijuterii ale familiei. Le-aș putea vedea?

Directorul se rezemă de speteaza scaunului și-și încruntă sprâncenele.

— Aș putea ști cu ce scop doriți să le vedeți? se interesă el politicos.

— Desigur — din motive profesionale.

— Scuzați-mă, pentru un moment am uitat că sunteți în misiune oficială. Aveți vreo împuternicire?

— Din păcate, nu. Am crezut că voiu putea trânșa fără a fi nevoit să am toate actele oficiale la mine. Voiam numai să văd diadema, și n'am găsit de cuviință să iau cu mine un mandat dela Scotland-Yard.

Mr. Thyme ridică, jenat, din umeri.

— În cazul acesta nu vă pot servi. Nu vă pot satisface dorința dacă nu aveți o scrisoare dela Sir Marcus sau de o împuternicire dela Scotland-Yard. Imi pare nespus de rău. Vă rog însă să vă puneți în situația mea. In asemenea chestiune trebue să fim foarte precauți. Dacă s'ar întâmpla ceva cu diadema lui Sir Marcus, aș putea fi chiar arestat. In cazul

când îmi aduceți un mandat de împuternicire din partea Scotland-Yardului, atunci nu mai am nici o răspundere. După părerea mea, ar fi bine să vă adresați direct lui Sir Marcus. Nu va avea, cred, nimic împotrivă.

— Bine, în cazul acesta îl voiu ruga să-mi dea o scrisoare pentru dv.

Cu un salut scurt, inspectorul părăsi biroul. Mr. Thyme privea gânditor în urma lui.

CAPITOLUL 7

Dispariția documentului

Elveden nu-l găsi pe Sir Marcus acasă, ci în palatul ducelui de Framlingham — împreună cu acesta și Freddie.

Cei trei se aflau în bibliotecă, fumând, în momentul când fu anunțat inspectorul.

După salutul de rigoare, Elveden intră direct în fondul chestiunii.

— Expertul nostru a descifrat hârtia — se adresă el lui Sir Marcus. Comunicarea este următoarea:

Hârtia e ascunsă în diadema Loselei.

Baronetul privi întrebător pe duce și Freddie.

— Despre ce hârtie o fi vorba?

— Tocmai asta trebue s'o aflăm cât mai repede — explică Elveden. Am fost la bancă și am vorbit cu

directorul, însă acesta nu a voit să-mi arate diadema fără aprobarea dv. Aveţi ceva împotrivă?

— Nu. Nimic. Dacă-ţi convine pot veni cu d-ta.

— Ar fi minunat. Puteţi veni imediat?

— Sigur că da.

— Cum, Marky? — strigă Erb. Acum înainte de masă? După lunch merg şi eu la bancă. Nu-i timp până atunci?

— Mi-ar fi convenit mai bine dacă am pleca chiar acum — replică Elveden enervat.

— Bine. Atunci viu chiar acum. Vii cu noi, Erb?

— Mă întrebi, pentrucă vrei să te duc cu maşina mea — mormăi ducele. Ce să fac, merg cu voi. Sunt învăţat cu tine — că nici nu-ţi pasă dacă mor de foame. Dar acum să vedem — să terminăm mai repede cu afacerea asta.

— Viu şi eu cu voi — spuse Freddie.

Părăsiră casa şi minunatul automobil al ducelui îi duseră la bancă.

Directorul se sculă în picioare, pentru a-şi primi nobilii vizitatori şi-i salută după cum se cuvine. Pe inspector — de data aceasta — îl salută în treacăt.

— Aşi vrea să-mi văd diadema — spuse baronetul după ce ducele discutase o chestiune de afacere cu Thyme. Mister Elveden dela Scotland-Yard are aceiaşi dorinţă.

Inspectorul făcu o umbră indiferentă şi răbdătoare, cu toate că se enervase din cauza timpului pierdut degeaba.

Mr. Thyme sună şi dădu ordin să se aducă diadema Loseley. Câteva minute discutară despre alte ches-

tiuni, până ce funcţionarul băncii aduse o cutie de piele pe care o întinse respectuos directorului. Mr. Thyme se ridică în picioare şi deschise capacul cutiei cu un gest larg.

— Diadema — spuse el patetic.

Sir Marcus o luă în mână şi o întinse inspectorului.

— In piatra din mijloc se găseşte un arc — spuse el. După câte îmi amintesc, în seara când a fost ucis Richmond, diadema se găsea în safe-ul meu. Probabil că a ascuns vreun document în diademă, în timp ce eu nu mă aflam în cameră. Imi dai voie?

Luă diadema în mână, apăsă pe un arc şi arătă celorlalţi o scobitură.

Inspectorul privi înăuntru, cu interes — însă cavitatea din diademă era goală.

— Am făcut-o fiartă — observă Freddie.

CAPITOLUL 8

Inspectorul Elveden porneşte la atac

Fenton deschise larg uşa, lăsând pe inspector să intre în casă.

— Bună 'dimineaţa — spuse el respectuos.

— Bună, replică Elveden scurt. Sir Marcus este acasă?

— Da. Poftiţi vă rog.

Inspectorul dădu intendentului, pălăria şi mănuşile şi-l urmă în hall.

Peste câteva clipe se afla în bibliotecă în faţa baronetului.

— Aşi dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu „Mascatul".

— Aşi vrea să-ţi pot răspunde, mi-e frică însă că nu te voiu putea ajuta cu nimic.

— Trebue să mă întorc puţin înapoi — continuă inspectorul aproape mişcător. Tatăl lui Miss Richmond a fost un prieten de-al dv., sau mă înşel?

— A fost cel mai bun prieten — spuse baronetul încet. Tonul vocii trăda că nu prea era încântat că i se aducea aminte de acest capitol trist.

— Ştiu că-i penibil, dar n'am ce face. A murit subit?

— A fost ucis în casă la mine.

— Şi în seara acea l'aţi văzut pe „Mascat"?

— Şi acum încă mai port semnul lăsat de glontele banditului.

— După câte ştim, dv. sunteţi singurul care l'aţi văzut pe „Mascat". — Vreau să spun că sunteţi singurul care l'aţi văzut şi mai sunteţi în viaţă — după ce l'aţi văzut şi puteţi da informaţii.

— Da — cred că aşi putea să te informez.

— „Mascatul" l'a urmărit pe John Richmond dela Veneţia până aici şi l'a ucis pentru a-i lua ceva — continuă inspectorul gânditor. Cunoaşteţi motivul pentru care a fost urmărit şi ucis?

— Cred că în bastonul lui de abanos ascundea ceva şi că i-a fost furat. In afară de asta, descifrarea biletului lăsat de Richmond, ne face să credem că este vorba de vreun document. Despre conţinutul acestuia ştiu tot atât de puţin ca şi d-ta.

Elveden fumă o bucată de vreme tăcut.

— Biletul cifrat l'aţi ţinut ascuns timp de patru ani dintr'un motiv serios? întrebă el.

— Nu. Nu l'am găsit important. Am crezut că Richmond nu mai fusese în toate facultăţile lui mintale când a scris biletul.

Privi întrebător pe inspector, însă expresia feţei acestuia rămase aceiaşi.

— Faptul că nu aţi amintit atâta timp de existenţa acestui bilet, mă face să cred că „Mascatul" nu a găsit documentul — spuse Elveden. Altfel l'ar fi întrebuinţat pentru scopurile sale nefaste. Certitudinea aceasta mai este întărită şi de faptul că acum câteva zile a fost furată imitaţia diademei.

— In cazul acesta, trebue să credem mai mult în faptul că „Mascatul" are mari interese pentru diamante. După părerea mea este imposibil să fi aflat despre conţinutul biletului lăsat de Richmond. In afară de d-ta n'am arătat biletul decât la trei persoane — şi anume — la trei prieteni buni pentru care pun mâna în foc.

— Inţeleg. Inspectorul clipi din ochi In afară de Mister Thyme şi d-ta n'ar fi putut nimeni să se apropie de diademă?

Vocea baronetului suna de data aceasta dură.

— Nu, departe de mine gândul — zise Elveden repede privindu-l pătrunzător pe baronet. Dar acum să ne întoarcem la spargere. Cu o seară înainte am întâlnit, aici, în faţa casei un vechiu puşcăriaş.

— Aşa?

— Este cunoscut sub numele de Jerry şi a avut de executat mai multe pedepse şi nu se lasă nici mort de coţcării.

Sir Marcus îl privea pe inspector surprins peste măsură.

— Foarte curios. Jerry este angajatul meu şi lucrează la moşie. Mă interesez de multe de el şi cred că i-am dat posibilitatea să se facă om de treabă.

Această comunicare îl surprinse pe comisar.

— Dela un asemenea individ nu se poate aştepta să se îndrepte — spuse el încet. Dealtfel, am toate motivele să cred că Jerry se află în slujba „Mascatului". In afară de asta este în relaţii bune cu prietenul dv., Freddie Leicester !

Dacă ar fi explodat o bombă în cameră, Sir Marcus, n'ar fi fost mai surprins ca acuma.

— Şi Freddie Leicester a fost arestat în locuinţa dv. puţin timp după spargere.

— Nu a fost decât o întâmplare nenorocită. Chestiunea este rezolvată de mult. Işi uitase tabacherea şi voise să şi-o ia înapoi. Imi pare rău că din cauza neglijenţei lui a pricinuit poliţiei atâtea neplăceri.

— Cele mai multe din faptele lui Mister Leicester le motivaţi prin întâmplări — spuse Elveden rece. Jerry îl vizitează din când în când la locuinţa sa din Kensington, după cum am fost informat de agenţii care-l suspectează, şi când l'am întrebat pe Mister Leicester, ce caută Jerry la el, mi-a răspuns că-i şterge geamurile.

Inspectorul se uită atent la baronet încercând să

observe ce impresie i-a făcut cele spuse.

— Nu știu ce legătură poate fi între aceasta și faptele de care mi-ai vorbit adineauri — spuse Sir Marcus sec, aprinzându-și o țigară.

—Sunt convins că Jerry a săvârșit spargerea și trebue să recunosc că arestarea lui Mister Leicester m'a surprins la început. Acum când fac legătură între anumite fapte, trebue să spun, că am dreptate.

— Ce însemnează asta?

— Că un trandafir miroase tot atât de frumos, chiar dacă-l miroase și alt nas.

Sir Marcus înțelese imediat aluzia și se înroși.

— Vrei să spui că Mister Leicester a jucat rolul unui hoț de rând?

— Nu vreau să spun nimic, Sir Marcus — repetă inspectorul. Las numai la aprecierea dv. să trageți concluzii. Deoarece însă această temă nu vă prea face mare plăcere s'o lăsăm la o parte. Imitația diademei ați dat-o s'o facă în ultimul timp?

— N'aș putea să-ți spun de când — în orice caz scurt timp după moartea lui John Richmond.

— Atunci a fost în avantajul dv. că „Mascatul" n'a furat-o atunci, ci a așteptat până ce în safe se va afla imitația.

— Desigur că din cauza aceasta a fost făcută. Tocmai pentrucă cunoșteam interesul pe care-l avea acesta pentru diamante.

Ultimile cuvinte, baronetul le spuse ironic, însă asupra inspectorului nu făcură nici-o impresie.

— Se cunoaște deasemenea și faptul că spargerea

înfăptuită la dv. este primul lui eşec — spuse Elveden semnificativ. Nu vi se pare curios?

— Cum să înţeleg asta? spuse baronetul privindu-l cu ochi tăioşi.

— Sunteţi singura persoană care nu aţi avut de suferit de pe urma „Mascatului" şi doar el a furat pe mulţi. Imi face impresia că vă era foarte simpatic.

Cu observaţia aceasta periculoasă lăsă să-i cadă masca.

Amândoi se sculară în acelaşi timp şi se sfruntară cu privirile.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Sir Marcus încercând să-şi ascundă mânia.

— Vreau numai să vă atrag atenţia că în cazul când Miss Leslie Richmond moare, intraţi în posesia a 80.000 de pfunzi.

Sir Marcus voi tocmai să termine convorbirea printr'o palmă — în ultimul moment însă se reţinu şi se mulţumi numai să spună:

— Eşti foarte informat, domnule inspector.

— Da. Minunat. Intr'atâta încât să intru la bănuială.

— Aşa dar dacă aşi vrea să recapitulez sensurile celor spuse de d-ta, ar trebui să trag concluziile că eu sunt acela care am luat documentul din diademă — după ce am oprit cu intenţie — mesagiul lăsat de Richmond. Apoi, pretinzi că prietenul meu, Mister Leicester, s'ar găsi în slujba „Mascatului" şi că joacă rolul banditului Jerry. Al treilea, spui că

— sunt singurul om care am văzut pe „Mascat" și nu am avut de suferit de pe urma activității sale. Asta înseamnă că, ori sunt inițiați în planurile „Mascatului" sau sunt „Mascatul" însuși. Al patrulea, ai avut obrăznicia să-mi spui în față că aș avea de pierdut în cazul când pupila mea ar fi curățată de pe fața pământului, intrând în posesia averei. Nu numai că toate acestea le crezi posibile, ci le consideri ca fapte verosimile.

Inspectorul ridică din umeri.

— Nu sunt vinovat de concluziile pe care le trageți.

— Acum pleacă, căci dacă mai rămâi aici, nu mai garantez de persoana dumitale.

Elveden râse sarcastic.

— Să n'aveți nici o grijă... spuse el făcând un compliment. Apoi eși din cameră. In ușă era să se lovească de ducele de Framlingham, care voia tocmai să intre

Sir Marcus căzu pe un scaun — își umplu un pahar cu whisky-soda și-l bău dintr'o sorbitură.

Auziră cum Fenton deschise ușa inspectorului și o închise la loc.

— Era grăbit, inspectorul — spuse Erb vesel. Se așază pe un jilț și umplu paharul cu whisky.

Sir Marcus mormăia ceva înfuriat, își puse o țigară în gură, trase câteva fumuri și o svârli în focul din cămin.

— Măgarul ăsta își vâră nasul peste tot și se interesează de lucruri cari nu-l privesc. Imi pare, numai rău că nu i-am sucit gâtul. A avut neobrăzarea să-mi spună în față că eu aș fi „Mascatul" — Sir Marcus

se înfurie și porni prin cameră. In afară de asta, susține că Freddie ar fi un hoț ordinar.

După un timp oarecare se liniști puțin și-i povesti prietenului întreaga discuție.

CAPITOLUL 9

Ședință secretă

Jerry, rezemat de un stâlp, care susținea colonada intrării în Nocturn Club, privea prin ușa rotativă, înăuntru. După câtva timp se apropie de el un portar cât un uriaș, care purta o uniformă cu trese de aur.

— Ce cauți aici? întrebă el cu un ton neprietenos.

— Ce te privește pe d-ta? răspunse Jerry dușmănos.

Portarul se umflă în pene și făcu un pas înainte.

— Ia ascultă domnule — începu el cu voce poruncitoare.

Jerry, însă, nu se lăsă intimidat.

— Nu-i nevoie să urli așa de tare, ce vrei să-mi spargi timpanul? Mai bine mi-ai spune unde ți-e. șeful.

— Ce vrei cu dânsul? întrebă portarul privindu-l înfuriat.

— Vreau să stau cu el de vorbă.

Portarul voi să-l ia la goană, însă în ultimul moment pare că renunță, căci îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Doar nu ești dela curcănărie (poliție), ca să-mi iei un interogatoriu. Ia vezi mai bine de-ți caută stăpânul. Crezi că am poftă să stau aici până ți-o intra în capul d-tale cât un bostan? Ar fi mai bine să mă anunți.

Portarul se hotărî să-l apuce de guler și să-l dea afară, în momentul acela însă, apăru Monsieur Blatz, directorul clubului, care puse capăt discuției.

Jerry se apropie de el și i se adresă :

— D-ta ești directorul aici, nu-i așa? Trebue să-ți vorbesc și dacă se poate, imediat și numai în patru ochi.

Il luă deoparte pentruca portarul să nu audă ce-i spune. Uriașul aștepta din moment în moment că va primi ordinul să-l svârle afară.

După câteva secunde, spre marea lui surprindere, Monsieur Blatz, făcu un semn cu mâna lui Jerry invitându-l să intre înăuntru.

La celălalt capăt al coridorului, deschise o ușă și-i făcu semn să intre.

— Intrați vă rog înăuntru — spuse el nervos, închizând ușa cu atenție în urma lui Jerry. Se întoarse în hall și se opri o clipă în fața lui Freddie Leicester care sta pe un divan lângă unchiul său.

— Monsieur? întrebă Blatz ploconindu-se.

— Individul ăsta este un nou membru al clubului nostru? întrebă el ușuratec.

Directorul se găsea într'o situație delicată.

— Nu, Monsieur, este... vrea să vorbească cu unul din angajații noștri.

Freddie dădu din cap mulţumit.

— Nu uita să-ţi înnumeri furculiţele de argint.

Cu un zâmbet inperceptibil, Blatz se retrase respectuos. Ducele privi în urma lui şi oftă.

— Clubul ăsta începe să se coboare din ce în ce mai mult. Inainte veneau numai persoane din lumea cea mai bună — ridică din umeri. In curând vom întâlni aci numai vagabonzi, şi pungaşi de buzunare. Se sculă în picioare. Mă duc la masă. Vii cu mine sau nu ţi-e foame încă ?

Freddie scutură din cap.

— Satisfă-ţi poftele animalice — declamă el. Eu vreau să mă mai odihnesc puţin.

— Când mă voiu întoarce peste o oră să sperăm că ai adormit pe sofa — mormăi Erb privindu-şi nepotul compătimitor. Se întoarse şi se îndreptă spre sala de mese.

Freddie zâmbi mulţumit şi se aranjă mai comod într'un colţ al sofalei pentru a trage un pui de somn. Din păcate fu deranjat, căci în hall apărură Leslie Richmond şi Jimmy Craven. Freddie oftă disperat, se ridică în picioare şi ieşi în vârful picioarelor. Perechi amorezate erau pentru el un calvar — o catastrofă. Asemenea oameni trebuesc lăsaţi, mai bine, singuri, să se plictisească între ei. Lui îi mai era frică să nu-l invite în sala de dans, căci în : 'l acesta s'ar fi îmbolnăvit de inimă.

Blatz se ploconi adânc în faţa celor doi şi-i conduse la masa comandată dinainte.

Intre timp, Jerry fumase o ţigară şi acum se pregătea să scoată din buzunar o mască de culoare nea-

gră. Se uită în toate părțile apoi intră în camera vecină. In contrast cu celelalte camere, aceasta era lungă și îngustă. In mijloc se afla o masă marină de stejar, având jur împrejur zece scaune. Ferestrele erau mascate prin draperii grele de pluș negru.

Jerry se așeză la un scaun și privi prin cameră. In partea opusă ușii prin care intrase se mai găsea una, deasupra căreia atârna un ceas de perete. Un candelambru enorm lumina camera din abundență. Intreaga încăpere făcea impresia unei săli de conferințe. Tablouri și fotografii pe pereți lipseau — aceștia erau acoperiți cu o pânză de mătase.

După cinci minute, ușa prin care intrase Jerry, se deschise și al doilea om intră înăuntru. Și acesta era mascat, întocmai ca Jerry. Mascatul nu-i dădu nici o importanță, căci luă loc pe un scaun privind liniștit unul din pereți.

Nici Jerry nu-i dădu vre-o atenție. Luase adesea ori parte la astfel de conferințe și știa că dispozițiunile „Mascatului" nu puteau fi ignorate. Pentru asemenea conferințe se cerea în primul rând, tăcere. Membrii bandei nu aveau voie să discute între ei, pentru a nu se putea trăda unul față de celălalt. Jerry era foarte curios să știe cine sunt ceilalți. Frica de „Mascat" însă îl povățuia să fie precaut.

Ceasul de deasupra ușii bătu opt. In jumătatea de oră următoare se mai adunară încă șapte membrii ai bandei. Cu toții purtau aceiași mască neagră și erau tot atât de tăcuți.

Jerry rânji sub mască. Inspectorul Elvadeau s'ar

fi interesat cu ardoare despre o astfel de conferință. Fiecare dintre cei adunați erau specialiști în meseria lor și nici unul dintre ei nu era scutit de a fi avut ceva cu poliția. Din cauza aceasta, îl avea „Mascatul" în mână. El îi cunoaștea prea bine pe toți, însă nimeni nu văzuse adevărata față care se ascundeau sub masca de ceară. Organizația era perfectă. Nici unul din membri nu putea întreprinde ceva pe cont propriu. Conducerea era exclusivă în mâna „Mascatului", ceilalți nu aveau alt rol decât să execute.

Numai nouă scaune erau ocupate. Scaunul din capătul mesei era rezervat pentru „Mascat". Jerry o privise asupra minutarelor de la ceas. In trei minute avea să bată ora opt și jumătate. Numai aveau mult de așteptat.

Ușa din fund se deschise brusc și în prag apăru „Mascatul".

Toți se sculară în picioare și se închinară adânc. Ochii pătrunzători ai „Mascatului" îi priviră la rând autoritar, apoi salută din cap, intră în cameră și închise ușa. Se apropie de masă și luă loc.

— Bună seara, Gentlemen — spuse el liniștit.

Nimeni nu răspunse. Acest salut era formula care le dădea dreptul să se așeze.

Două perechi de ochi erau îndreptate spre „Mascat" și în nouă mâini apărură creioane metalice.

— Numărul unu — începu șeful încet.

Omul din dreapta „Mascatului" ciocăni cu creionul pe masă, în sistemul Morse. Jerry traduse cuvântul „Aici".

Apoi numărul unu luă o bucăţică de hârtie şi scrise o literă şi o întinse „Mascatului".

— Numărul doi.

Următorul se execută cu acelaşi ceremonial.

Al treilea era Jerry. Pe hârtia sa scrise litera Q.

Aşa merse mai departe până când „Mascatul" ţinea în mână nouă bucăţele de hârtie. Le puse una lângă alta şi formă un cuvânt, apoi aprinse un chibrit şi le dădu foc. C[illegible]sa o împrăştie cu ajutorul creionului. Jerry privea întreaga scenă indiferent. Nu ar fi vrut decât să ştie ce cuvânt formau cele 9 hârtiuţe. Numai „Mascatul" le cunoaşte şi dacă o literă n'ar fi fost cea adevărată.....

Această metodă era cea mi eficace apărată contra nepoftiţilor.

„Mascatul" se uită în cerc.

— Numărul unu, treci lângă uşa din spatele meu. Numărul patru păzeşte cealaltă uşă.

Doi dintre cei prezenţi, se sculară în picioare şi-şi luară posturile în primire.

— Şi acum să intrăm în şedinţă — spuse „Mascatul". In astă seară ne vom concentra atenţia asupra clqdirii băncii Trust Compangny din Kinqsway. Numărul unu termină cu poliţistul din colţul dela Kinqsway — îi îmbracă uniforma şi ia în primire paza cartierului. Reuşita planului atârnă de această acţiune. Nu-ţi este permis să faci nici o greşeală. Poliţistul n'are voie să mai aibă timp să dea vre-un semnal — to'ul trebue să se petreacă în liniştea cea mai perfectă.

Omul din spatele „Mascatului" bătu cuvântul „Înțeles".

— La ora unu fix, această acțiune trebue să fie terminată. Numărul patru va rămâne portar la intrarea din Kingsway — vis-a-vis de birourile lui Trust-Compagny. Te vei ascunde în umbra portalului dela intrare și vei băga de seamă să nu fii văzut de către trecători.

Așteaptă până ce numărul patru dădu răspunsul cu ajutorul alfabetului Morse.

— Numărul doi ocupă postul în Parker-Street. In cazul când apare vreun polițist, va fi înlăturat și i se va lua uniforma. Numai în cazul când nu s'ar întâmpla ceva după planul bine stabilit — atunci fiecare este obligat să-și înștiințeze camarazii de pericol prin două fluerături scurte. Numărul nouă și numărul șapte vor deschide ușa casei după metoda bine stabilită, numărul șase, opt și trei se vor furișa cu atenție înăuntru și vor înlătura pe pasnici. După informațiile mele precise — numai doi paznici vor fi în serviciu. Ar fi cel mai bine dacă îi veți cloroformiza.

Un creion, în partea stângă începu să bată pe masă. „Mascatul" ascultă liniștit.

Jerry traduse în mod mecanic comunicarea:

— La ce oră fac paznicii rondul și în ce parte a clădirii se găsesc?

— Rondul și-l fac în fiecare oră — replică „Mascatul". La fiecare etaj câte un paznic. In clădire nu se intra mai de vreme de ora unu și cincisprezece. La ora aceasta, unul din paznici se află în beciu. După

ce numărul șase, opt și trei au scăpat de cei doi paznici, vă veți coborî la subsol. In capătul celălalt al scării se găsește o ușă de fier care nu constitue nici un obstacol serios. In dosul ei se află un hang care conduce la intrarea în tezaur.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar și o întinse lui Jerry. Era un plan al clădirii cu întreaga schiță a subsolului subliniat cu roșu.

— Numărul trei, vei supraveghea transportul prăzii în automobil. Numărul șapte, nouă și șase și opt îți vor ajuta. Numărul cinci va conduce mașina. (Se uită la omul din stânga lui). Cel mai târziu la trei fără un sfert trebue părăsit Parker-Street. La ora trei va fi schimbat polițistul din Kingsway și puțin după aceia își face și inspectorul rândul de control. In timpul acesta, mașina noastră trebue să fi părăsit de mult împrejurimile. Deci, conduce mașina în direcția lui Northumberland Avenue și mă vei aștepta acolo. Ceilalți se vor împrăștia și vor aștepta noui ordine.

„Mascatul" se rezemă comod de speteaza scaunului și se uită cercetător la fiecare.

— Să nu uitați prepartivele și ținuta de rigoare. Mănuși, talpă de cauciuc și așa mai departe. In nici-o încăpere de deasupra să nu se aprindă vreo lumină. In beciu n'are nici o importanță. Știți că Parker Street face o ușoară cotitură spre piață. Acolo poate să aștepte mașina, până veți avea nevoie de ea. Mai aveți ceva de întrebat?

Nimeni nu dădu nici un răspuns. Insă, deodată, omul de lângă Jerry ridică mâna în semn de preve-

nire. Ceilalți îl priviră întrebător. El făcu un semn din cap arătând spre perdelele de catifea.

Ochii „Mascatului" străluceau misterios. In clipa următoare avea un revolver în mână pe care-l ridică în sus. Era semnalul ca ceilalți să se scoale în picioare. Fiecare ținea în mână câte un revolver. Privirile lor erau îndreptate spre una din perdele.

„Mascatul" își împinse ușor scaunul la o parte și se furișă înspre fereastră. Un semn făcut lui Jerry si acesta se grăbi să se posteze de partea cealaltă a ferestrei. In aceiași clipă atât „Mascatul" cât și Jerry trasera perdeaua la o parte.

Pe o sofa, în fața ferestrei sta întins, cât era de lung, Freddie Leicester dormind în liniște.

CAPITOLUL 10

Freddie Leicester dispare

Freddie Leicester nu simți că perdeaua fusese dată la o parte, căci continuă să doarmă, sforăind ușor. „Mascatul" ajutat de Jerry îl apucară de subțiori și-l ridicară în picioare.

Freddie își frecă somnoros ochii și se uită în cerc. Văzându-se înconjurat de mascați care îl amenințau cu țeava revolverului, tresări și începu să tremure.

— Taci! spuse „Mascatul" încet.

— Nici n'am spus nimic. Sunt mut ca un pește.

— De cât timp te afli în dosul perdelei, Mister Leicester?

Freddie îl privi surprins

— Mă cunoști? Eu personal nu-mi aduc aminte să-mi fi fost recomandat vreodată.

— Răspunde la ce te am întrebat — explică energic „Mascatul". Timpul nostru este foarte prețios.

— De ce te porți așa de sălbatec cu micul Freddie? Fac, doar, ce-mi spui, sufletelule.

„Mascatul" își îndreptă amenințător țeava revolverului spre el.

— Nu sunt de mult aici — spuse Freddie repede. M'am retras numai să mă odihnesc puțin.

— Ce-ai auzit din cele ce s'au vorbit în sală?

— Amice, n'ai știut că atunci când se doarme nu se poate auzi nimic? — replică Freddie amabil și tot odată dojenitor. Apoi se uită înfricoșat, în stânga și 'n dreapta. Cei zece mascați se apropiară și mai mult.

— Simpatică societate — zise el. Am nimerit la un bal mascat?

„Mascatul" făcu un gest de nerăbdare.

— Fă-l să tacă, — spuse el scurt, făcând un semn la doi din oamenii săi, aflați în spatele tânărului.

— Vreau să... prostestă Freddie enervat — însă nu mai reuși să continue.

Căzu fără cunoștință, în brațele unuia dintre mascați în timp ce altul își bagă în buzunar revolverul cu care-l lovise în cap.

— Legați-l — comandă „Mascatul".

Jerry își scoase o batistă și o bucată de frânghie și se apropie de complicele care-l ținea pe Freddie. A-

mândoi îl trântiră pe prizonier la pământ, nu tocmai cu atenţie şi-i legară strâns mâinile şi picioarele, apoi îi legară gura.

— Numărul doi, du-l la maşină. Intrebuinţeaază cloroform când se va trezi. Vreau să-l iau cu mine.

Numărul doi dădu din cap că a înţeles, luându-l în braţe pe Freddie şi îndreptându-se spre uşă. Intoarse spatele celorlalţi îşi scoase masca şi părăsi camera.

„Mascatul" se uită la ceas. Era ora 9 şi un sfert.

— Noapte bună, Gentlemen — spuse el şi-l urmă pe cel care eşise, ducându-l pe Freddie în braţe.

Cei prezenţi îşi reocupară locurile la masă. Deabea după zece minute, unul dintr'ânşii se sculă în picioare şi părăsi camera. La intervale de câte cinci minute, părăseau pe rând sala, fără a scoate vre-un cuvânt.

Jerry plecă ultimul. Stinse lumina, îşi scoase masca şi se furişă din cameră îndreptându-se spre hall-ul clubului. Acolo rămase o clipă pentru a-şi aprinde o ţigară şi eşi din casă.

— Bună seara — spuse el către portar.

Monsieur Blatz răsuflă uşurat văzându-l plecând. Se îndrepta liniştit spre sala de dans.

La una din mese stătea ducele de Framlingham privind plictisit perechile care dansau. Directorul se apropie şi se înclină.

— Nu vreţi să dansaţi, Excelenţă? întrebă el politicos.

— Nu. Pentru jocurile astea sălbatice n'am nici un

interes. Clubul nostru numai este ce-a fost — se văită el. Acum este un loc de întâlnire a tuturor nepoftiților. Apropos, nu l'ai văzut pe nepoțelul meu?

— Nu. Voiu pune imediat un băiat să-l caute — spuse Blatz îndatoritor.

Imediat după aceia, un băețaș în uniformă pornea prin camere să-l caute pe Mr. Freddie Leicester, însă nu-l găsi nicăeri.

CAPITOLUL 11

In puterea „Mascatului"

Freddie Leicester se trezi într'un pat străin — într'o cameră străină. Era ziua amiaza mare. Surprins peste măsură, privi în jurul său.

In primul rând descoperi că este îmbrăct într'o pijama de mătase. Scoase un țipăt de durere simțind în ceáfă o durere mare. Își duse mâna la cap și întâlni unele din cele mai impresionabile cucuie ce pot exista. La atingerea lor își aduse aminte de întreaga întâmplare.

Camera în care se găsea, nu era prea mare și avea numai o singură fereastră prevăzută cu geamuri opace. Privind cu mai multă atenție, văzu că era prevăzută cu gratii. Pe calea aceasta nu putea evada. Lângă pat se afla un lavoir cu toate ustensilele pentru toaletă — alături o oglindă mare și două scaune. Ușa se găsea situată în direcția piciorului patului.

Freddie se sculă și se convinse că-i încuiată. Gân-

durile lui se amestecau. Deodată găsi o pereche de pantofi de casă, de culoare roşie. Ii încălţă şi se apropie de oglindă. Constată cu neplăcere că-l neras.

Işi făcu toaleta, apoi apăsă pe butonul electric. Luă peria de cap şi se postă lângă uşă.

După câteva minute auzi sgomotul unor paşi care se apropiau — coridorul părea că are pe jos un covor — căci sgomotul paşilor erau înăbuşiţi.

O cheie se învărti în broasca uşii care se deschise.

Freddie aşteptă câteva secunde. Ridicase peria pentru a-l lovi în cap pe cel ce ar fi intrat înăuntru. Nimeni nu intra, însă surprins văzu ceva, descoperind motivul. Prin oglindă văzu un bărbat aşteptând în faţa uşii.

Era un individ cu o umbră comună, cu păr negru, purtând uniforma unui intendent. In mână avea un revolver şi pe buze avea întipărit un zâmbet sarcastic.

— Aţi sunat — spuse el moale.

Freddie rânji, lăsă peria în jos şi eşi de după uşă.

— Da — replică el vesel. N'ai vrea însă să-ţi concentrezi în altă parte direcţia artileriei grele pe care o ţii în mână? Ar fi imposibil ca tunul să explodeze tocmai când mă aflu direct în linia de tragere. Ş'apoi am nevoie de o lamă de ras.

— Da — spuse intedentul fără să schimbe direcţia revolverului. Vă rog să vă apropiaţi mai mult, de pat. Numai ca mijloc de precauţiune. După experienţa pe care am trăit-o...

Freddie râse obosit.

— A, vrei să spui că am vrut să te plesnesc cu peria peste căpățână? Te rog să uiți incidentul, amice. Voiam să omor numai o muscă care-și făcea de lucru pe capul d-tale.

— E bine. Intendentul așteptă până ce Freddie îi urmă invitația. Puse, apoi, o tavă cu toate cele necesare pentru bărbierit și apă caldă, pe lavoir.

— Iți mulțumesc, Cuthbert — spuse Freddie serios.

— Mă cheamă John.

— Frumos nume — zise Freddie săpunindu-și fața. Mi-a plăcut întotdeauna acest nume. Ia spune-mi acum, când luăm micul dejun? Ouă, franzeluțe, cafea și alte bunătăți?

— Masa de prânz va fi servită când veți fi gata. Stăpânul meu vă așteaptă jos.

— Masa de prânz? repetă Freddie surprins. Vrei să spui că am dormit întreaga dimineață?

— Da. E ora unu.

— Extraordinar. Acuma se pune problema îmbrăcămintei.

Intentendul zâmbi încurcat.

— Trebue să urmez prescripțiile stăpânului meu și el dorește să rămâneți în pijama. Un halat veți găsi în dulap. Mai mult nu vă pot da. Motivul îl veți înțelege.

— Hm. Freddie își îmbrăcă halatul. Arată ca un tablou futuristic. In definitiv, Clarence, îl voiu purta și așa, ce să-i facem.

— Cum doriți. Nu mă cheamă Clarence, ci John. Vă rog să fiți așa de bun s'o luați înainte.

Se dădu la oparte, lăsându-l pe Freddie să treacă. Coborâră patru scări; toate ferestrele pe lângă care trecuseră, erau cu geamuri opace și gratii.

Ajunși în hall, Freddie se uita întrebător la intendent. Acesta arăta cu țeava revolverului una din uși. Intrară într'o cameră joasă, înconjurată cu panele de lemn și lipsă de ferestre. Cu toate acestea făcea o impresie prietenoasă. In mijloc era o masă pe care se aflau două tacâmuri. „Mascatul" care purta și de data aceasta „masca de ceară" pe față se ridică în picioare.

— Te rog, ia loc, Mister Leicester — îl invită el. Trebue să fii informat după atâta așteptare și mai ales în urma întâmplărilor din ultimul timp.

Freddie dădu vesel din cap și se așeză pe celălalt scaun.

— Intâi, trebue să-mi cer scuze că ne-am purtat, eri puțin cam barbar cu d-ta. Trebue să-ți atrag atenția că de obiceiu mă port mai politicos. Imi pare rău că am fost nevoit să întrebuințez forța.

— Mai port o amintire dureroasă acestei întâmplări — spuse Freddie arătându-și ceafa.

— După cum văd ești un om după placul meu, Mister Leicester — replică „Mascatul". John, servește supa.

Freddie își privi atent gazda.

— Cum dracul vei putea înghiți supa cu astfel de mască pe față?

— Foarte simplu, prietene. Dealtfel supa, o să-ţi placă. Am un bucătar excelent.

„Mascatul" avusese dreptate, deoarece Freddie o mâncă cu o poftă nebună. După ce mâncă şi peştele se gândi că nu ar fi rău dacă l'ar observa pe „Mascat" cu mai multă atenţie. Intr'adevăr îi era foarte uşor să mănânce, deoarece masca în dreptul gurii se mişca după dorinţă.

Deabea la cafea, „Mascatul" continuă discuţia.

— Uite, aici îmi petrec timpul când sunt nevoit — ca să spus aşa — să hibernez.

— Vrei să spui, când afacerile merg prost?

— Mai bine, — când poliţia este prea activă — replică „Mascatul" vesel. Aceasta mă face să mă gândesc ce să fac cu d-ta. Trebue să-ţi atrag atenţia că ai de stat aici câteva zile. Nu vei avea de suferit nimic. Vei putea juca tennis, biliard şi până la un anumit grad chiar şi golf. In afară de asta mai ai la dispoziţie o bibliotecă minunată şi o pivniţă cu vinuri excelente.

— Da, ai dreptate, aici tot ce-ţi doreşte sufletul — totul, fară de libertate. In colo trăeşti ca un belfer.

— Imi eşti din ce în ce mai simpatic, Mister Leicester.

— Curios. Foarte curios. D-ta, vezi, nu-mi eşti simpatic de loc. Din contră, te găsesc hidos şi respingător cu masca asta de ceară.

Această remarcă nu făcu nici o impresie asupra „Mascatului".

— Din păcate nu-ţi pot arăta adevărata faţă. Vei înţelege.

— Las-o baltă, spune-mi mai bine ce s'a întâmplat eri seară?

— Ai nimerit într'o sedinţă secretă unde, n'aveai ce căuta. Desigur că nu te-am crezut nici o clipă ca-i dormit şi n'ai auzit nimic. Nu mă vei fi considerat tocmai aşa de prost?

— Bine, dar n'ai dreptul să nu dai crezare cuvântului unui gentlemen — protestă Freddie. „Mascatul“ îi făcu semn să tacă.

— N'am vrut să te jignesc, dar poate te interesează să afli că rezultatul conferinţei a fost foarte fructuos. Avem o noapte plină de succese, în urma noastră.

— Aţi reuşit? Aşa dar aţi jefuit abatorul şi aţi tăiat porcul?

— Da, dacă vrei să te exprimi aşa — replică „Mascatul" cu ochii lucitori de mulţumire. Ziarele de dimineaţă comunică deja faptele. Firma, pe care am vizitat-o, parcă a înebunit de ciudă că poliţia nu-i la înălţime.

Bău o înghiţitură de cafea.

— Dar acum să vorbim despre d-ta, Mister Leicester. Iţi voiu da un sfat. In primul rând accentuez asupra faptului că de aci îţi este imposibil să evadezi. In al doilea, o încercare de fugă ar atrage cu sine consecinţele de rigoare. Cred că ai observat că John poartă în permanenţă la el, un revolver şi te încredinţez că-l mânueşte fără greşeală. Şi eu greşesc foarte rar ţinta. Numai o singură dată am rănit un

om în loc să-l ucid și a fost o greșeală. Să știi dela mine, că aici se împușcă pentru a ucide, Mr. Leicester. Adu-ți aminte de asta.

— Ai dreptate, de câte ori port cu mine un revolver mi-e viața în pericol — replică Freddie vesel.

„Mascatul" aprobă din cap.

— Ar trebui să faci exerciții. Desigur că nu aici, în casă. Dacă vei face exerciții cu sârguință vei vedea că ajungi la rezultate neașteptate. Eu exersez regulat. Din când în când trag în ținte de lemn — mai des însă, în oameni. Și te asigur că am o mână sigur tot ca acum 10 ani.

CAPITOLUL 12

Lui Freddie nu-i plac pijamalele

A doua zi dimineață, Freddie sună din nou și John îi aduse apă caldă pentru bărbierit. Intendentul aduce cele necesare cu aceiași precauțiune ca și prima oară.

In timp ce se bărbierea, se întoarse puțin spre intendent și spuse râzând:

— Acum trebue să vedem ce facem cu îmbrăcămintea. Că doar nu mă va ține stăpânul d-tale, până la sfârșitul vieții mele, în pijamaua asta imposibilă.

John se înclină adânc, părăsi camera și se întoarse cu o pijama de altă culoare.

Freddie holbă ochii.

— Dar bine, prietene — protestă el desiluzionat. De ce îmi treci în revistă atâtea batalioane de pija-

male? Ce urmărești cu asta? Faci parte din societatea cultului nopții?

— Ce vreți să spuneți, mă rog?

—Inapoi la natură, băi de soare și așa mai departe — nu înțelegi?

— Am instrucțiuni foarte precise din partea stăpânului — se scuză John zâmbind ușor. Veți recunoaște că un asemenea costum are avantagiile lui.

— Din punctul lui de vedere, da — replică Freddie. Știe prea bine că într'un astfel de costum nu mă pot arăta pe stradă. Te rog pune-te însă în situația m'a. Imbrăcămintea asta e subțire de tot.

Nu-i rămase altceva mai bun de făcut decât să-și îmbrace noua pijama.

— Pijamaua asta de culoare lămâei mă asortează la fel ca pumnul în ochi. In viitor n'am decât să apar ca un cactus.

— Masa este servită — anunță intendentul grav.

— Bine, condu-mă jos. Foamea m'a cuprins în mod disperat.

Coborâră scările și Freddie canstată că masa este pusă numai pentru o persoană.

— Unde i astăzi, William cel cu capul de ceară?

— Vreți să spuneți că unde este stăpânul meu? A fost chemat urgent, azi de dimineață — explică John.

— Isbesc în etichetă, prietene, dacă te-ași întreba unde mă aflu? In afară de asta aș dori ceva mai mult lapte.

— Asemenea întrebări sunt interzise.

Freddie zâmbi satisfăcut și luă în mână un ziar apărut în ajun.

Un furt îndrăsneț — scria cu litere mari, pe prima pagină. Apoi amănuntele ultimei isprăvi a „Mascatului". In afară de asta, articolul se mai ocupa de toate faptele acestuia. Freddie citi până la jumătate și se plictisi. Pe pagina treia dădu peste un articol pe care-l citi cu deosebită atenție.

„Mister Frederik Herbert Leicester, nepotul ducelui de Framlingham, a dispărut. Mister Leicester fusese acum câteva zile, arestat în legătură cu spargerea înfăptuită la Sir Marcus Loseley, însă pus imediat în libertate — deoarece se făcuse o eroare. Două zile după aceea dispăru".

Amuzat, Freddie își citi întreaga lui viață descrisă de reporterul ziarului. Inchise ziarul și-l puse la oparte.

Imediat după aceea, ușa se deschise și intră un servitor înalt, bine făcut care strânse masa. In felul acesta, Freddie află pentru prima oară că se mai găsesc și alți oameni în casă.

— Cine era Sonny Boy-ul ăsta? întrebă pe John.

— Primul servitor. In total avem patru servitori, o parte pentru serviciul de gospodărie și o parte pentru alte scopuri.

John îl privi cu înțeles și tânărul își dădu imediat seama despre ce este vorba.

— Vă mai pot servi cu ceva?

— Cu ce dracu m'ai ne-ai putea servi? întrebă Freddie ironic.

— Biblioteca, camera de biliard, camera de muzică și terenul de tennis vă stă la dispoziție.

Freddie se înspăimântă.

— Crezi să-mi face plăcere să joc tennis cu mine însumi?

Se gândi puțin și se hotărî pentru lectură.

Intendentul îl conduse în bibliotecă și se retrase imediat pentru a se ocupa de alte lucruri, pe care i le cereau funcția sa. Freddie auzi cum se învârte cheia în broască.

Pentru prima oară îl lăsau singur și el se hotărî să nu piardă timpul degeaba. Cu toate acestea se trânti pe un divan — privi spre cămin și se făcu că a adormit.

Deasupra căminului atârna un portret în mărime naturală, reprezentând pe „Mascat" cu masca de ceară. Era opera unui mare artist și Freddie privi cu ochii pe jumătate închiși. Pensula pictorului redase fără cusur, pe pânză, culoare pală a măștei, numai ochii aveau cu adevărat viață.

Freddie se făcea că nu observă că cineva în dosul pânzei, privea prin găurile ochilor. Rămase liniștit întins pe divan. Deabea după un sfert de oră, se sculă în picioare — când văzu că pe portret apăruseră ochii pictați. Incepu să se plimbe prin bibliotecă.

Pereții erau în întregime acoperiți cu rafturi pline cu cărți. Indepărtă câteva cărți și ciocăni peretele. Următoarele două ore le petrecu ciocănind pereții. Din când în când se uita cu atenție la ochii portretului.

Prânzul îl luă singur, în bibliotecă. Imediat ce intendentul și servitorul strânseră masa, Freddie își stinse țigara și se întinse iarăși pe divan, ca-și cum ar fi voit să se odihnească după masă.

De această dată se sculă după câteva minute —

observând că nu mai este suspectat de către ochii de deasupra căminului. Era foarte bine că nu-l suspectaseră, căci în felul acesta nimeni nu avea de unde știi ce descoperise el.

CAPITOLUL 13

Sir Marcus este bănuit

Monsieur Blatz se înclină adânc în fața inspectorului Elveden.

— Este o mare cinste pentru noi — spuse el cu un ton dulceag.

— Crezi? replică polițistul scurt, privind în hall. După câte știu, Sir Marcus este aici?

— Da. Se află în sala de mese împreună cu ducele de Framlingham, Miss Richmond și Mister Craven.

Inspectorul dădu din cap și se îndreptă într'acolo. In prag ezită o clipă, apoi își continuă drumul. Ducele fusese primul care-l recunoscu.

— A, inspectore — ce cauți în iadul acesta?

Elveden se înclină în fața lui Leslie și salută pe ceilalți printr'o scurtă aplecare a capului.

— Bună seara.

— Ei, și reprezentanții legii trebuesc, în definitiv să se odihnească și să-și potolească setea — continuă ducele și râse binevoitor ridicând paharul.

Detectivul nu luă în seamă gestul.

— Aș putea să vă vorbesc câteva cuvinte, Sir Marcus? întrebă el.

— Cu cât mai puține cuvinte, cu atât mai bine —

răspunse baronetul acru — nu făcu însă nici un gest pentru a se scula.

— Aşi putea să vă vorbesc numai între patru ochi?

— Mă simt mai bine când pot avea martori.

— După cum doriţi. Am credinţa că mi-aţi putea ajuta să-l găsesc pe Mister Leicester.

Ceilalţi îl priviră surprinşi, Sir Marcus însă nu-şi putu ascunde uitarea. Se sculă în picioare — însă se aşeză imediat la loc, la un semn pe care i-l făcuse Erb.

Jimmy o luă înainte.

— Cred că ai greşit adresa. Ne găsim într'o sală de mese şi nici decum într'un birou de obiecte găsite.

Framingham îl aprobă din cap.

— Ai perfectă dreptate. Totuşi n'am găsit încă răspunsul la întrebarea. unde dracul se ascunde pungaşul ăsta de Freddie.

— Scuzaţi-mă — îl întrerupse Elveden. N'am timp de pierdut. Aştept răspunsul d-v., Sir Marcus.

— N'am să-ţi dau nici un răspuns. Sunt ultimul dintre muritori, care te reţin. Te rog să pleci.

Inspectorul se înroşi.

— Refuzaţi să mă ajutaţi?

— Bănuesc numai unde ar putea fi Mister Leicester. Chiar dacă aşti, însă, cu preciziune unde se află — sunt sigur că nu ţi-aşi spune nimic.

Sir Marcus privi duşmănos pe detectiv, totuşi ridică paharul.

Leslie devenise lividă la faţă.

— Ce înseamnă asta? Bănuești cumva pe tutorele meu? întrebă ea indignată.

— Intrebați-l mai bine pe Sir Marcus

Privirile celor doi bărbați se întâlniră din nou.

— Veți mai auzi de mine, Sir Marcus — spune Elveden. Dădu scurt din cap și se îndreptă spre ește. Framlingham privi interesat în urma lui.

— Omul ăsta, ne consideră pe noi ca făcând parte dintr'o coloană de banditi. Pe tine, Marcky, te consideră chiar, ca fiind șeful. Da, da, drumurile Scotland-Yard-ului sunt înfortochiate, cu simpla noastră înțelegere nu le putem urmări.

Buna dispoziție a societății fusese stărâmată. Glumele lui Erb nu mai aveau nici o influență. După câtva timp, Leslie se sculă scuzându-se că are dureri de cap. Jimmy voi s'o conducă acasă însă ea refuză, așa că plecă însoțită numai de Sir Marcus. Jimmy și duce'e mai rămaseră câteva minute la masă, se plictisiră, apoi se despărțiră.

CAPITOLUL 14

Un plan de luptă

Ducele de Framlingham se sculă indispus. Anunțându-se inspectorul Elveden, indispoziția i se mări.

— Ce dorești? întrebă el dur. Astăzi îmi merge toate deandoaselea. Sper că l'ai găsit pe Freddie. Am știut dela început că săptămâna asta o să-mi meargă prost.

— Habar n'am unde-i Mister Leicester. Aș fi voit

să-i vorbesc şi eu, neapărat. Sir Marcus m'ar fi putut ajuta, dar acum nu mai are nici o importanţă.

— Dacă ai venit la mine numai să-mi comunici moartea sau arestarea vagabondului de nepotul meu, pentrucă a încercat o spargere la Trust-Company...

— Nu. Am venit să vă rog, numai, să-mi daţi o simplă informaţie. Vă interesaţi desigur de diamante?

— Ai venit în vizită la mine să-mi povesteşti asta? întrebă ducele enervat.

Elveden îşi muşcă buzele.

— Cumpăraţi pietre preţioase?

— Dacă nu le pot fura, atunci le cumpăr, răspunse ducele sarcastic. Dar în definitiv, ce vrei dela mine?

— Sunteţi un om bogat...

— Dacă ai venit să-mi ceri să-ţi fac rost de giuvaericalele coroanei ruse, cred că ai nimerit prost.

— Nu, voiam să vă fac o altă propunere, îl linişti inspectorul. Vreau numai să-i întind o cursă „Mascatului".

De data asta, Erb se îndreptă puţin pe scaun şi păru că se interesează mult de propunerea aceasta neaşteptată.

— In împrejurări puţin favorabile ar putea să mă coste scump propunerea asta, spuse el râzând.

— Aţi şi înţeles planul meu, Excelenţă?

— Nu în întregime. Explică-mi mai precis.

— V'aşi ruga pro-forma să cumpăraţi dela un rajah indian un colier, în valoare, să zicem de opt mii de pfunzi.

— Opt mii de pfunzi? Ce crezi d-ta, că sunt prim ministru sau milionar care a eșit la pensie?

— Nu-i nevoie să plătiți această sumă, Excelență, ci să anunțați, numai, în ziare că aveți intenția să-l cumpărați și că sunteți în tratative. Mai târziu, anunțați că ați încheiat afacerea.

— Hm, cine-i acest indian?

— Maharadjahul din Baraipur. Cel puțin era, până când a fost detronat de guvernul englez. V'am adus cele două notițe care ar urma să le dați ziarelor. Nu aveți decât să iscăliți.

Scoase portmoneul și întinse ducelui două foi de hârtie cu text scris la mașină.

Erb citi cu glas tare:

— „Aflăm tocmai că Maharadjahul din Baraipur, a sosit astăzi în Anglia în vedereaa unor tratative în ceeace privește vânzarea celebrului colier de diamante Baraipur. Colierul este o veche moștenire familiară. Se spune că ducele de Framlingham, care posedă o mare colecție de pietre prețioase ar avea intenția să cumpere acest colier".

Erb mormăi ceva și luă a doua hârtie.

— „Aflăm din sursă sigură că ducele de Framlingham a reușit să cumpere colierul în schimbul sumei de opt mii de pfunzi. Colierul va face parte, de acum înainte din colecția ducelui.

Erb dădu înapoi notițele și-și mângâie gânditor bărbia.

— Nu mă înșel, am avut ceva despre acest

maharadjah. Omul există într'adevăr şi nu putem să-i dăm numele în ziare.

— Sunt convins că nu se va sesiza, din contră, va căuta să-şi ţină gura, răspunse Elveden cu un zâmbet ironic. Titlul e adevărat, în momentul de faţă însă, maharadjahul nu are dorinţa de a se arăta în public. Nu avem de ce ne teme, căci nobilul domn este căutat de poliţie.

Ducele înţelese.

— Sunt diamante veritabile?

— Nu, numai imitaţie. Din cauza aceasta au şi încăput pe mâna poliţiei. Maharadjahul sosise la Dover însoţit de o minunată americană. Domnişoara se îndrăgosti de el şi fusese atât de proastă să-i cumpere colierul. Plăti o sumă fabuloasă şi descoperi mai târziu că a cumpărat o simplă imitaţie. Aceasta s'a întâmplat două zile după ce părăsise vaporul şi după ce cecul fusese încasat. Dânsa se puse în legătură cu mine şi mi-a promis că nu va da publicităţii escrocheria, în timp ce noi vom căuta să punem mâna pe indian, în Londra. Nu e nevoie să vă spun că până acum nu am ajuns la nici un rezultat. In momentul de faţă nu are nici o importanţă. Sunt convins că „Mascatul" nu ştie despre înşelătorie şi sper să atrag atenţia „Mascatului" asupra colierului. cu ajutorul acestor notiţe.

— Incep să înţeleg. Vrei să dai „Mascatului" posibilitatea de a întreprinde o spargere la mine în casă pentru a fura colierul? Un plan formidabil. Eu să-i permit banditului să vină aici şi să-mi fure tot ce-i

convine? De fapt nici n'ar avea ce să-mi ia. Argintăria este gravată şi asigurată. N'am ce spune, planul este minunat.

Aruncă inspectorului o privire ironică.

Elveden se rezemă de speteaza scaaunului si-l privi îndelung pe duce.

— Vreţi să acceptaţi planul nostru? Ne-am adresat dv. deoarece sunteţi un colecţionar şi un om bogat.

— Asta o crede mulţi, oftă Erb. Planul este bun, gândeşte-te însă câtă pagubă vom avea dacă-l vom pune în aplicare.

— Nu înţeleg ce s'ar putea întâmpla.

— După câte am auzit, „Mascatul" este iute de mână, în ceeace priveşte revolverul şi n'aşi vrea să aud impuşcături în casă la mine.

Inspectorul scutură din cap.

— Nici nu-i nevoie să-l arestaţi pe „Mascat". Pentru asta suntem noi aici. Indată ce apar notiţele în ziare, viu şi rămân aici.

— Ar fi foarte frumos.

Detectivul râse mulţumit.

— Una e sigur, mai devreme sau mai târziu, tot se va interesa „Mascatul" de colecţia dv. şi-mi pare bine să întreprindă spargerea în casă la dv. când suntem pregătiţi. In Scotland Yard se crede de mult că într'o bună zi veţi fi o victimă a „Mascatului".

Framlingham îl privi vesel.

— Să n'ai nici o grijă, colecţiile mele sunt asigurate contra unei eventuale spargeri. Un om nu cheltuieşte o avere întreagă şi nu-şi iroseşte o viaţă în-

treagă strângând o colecţie de diamante pentru a le pune la dispoziţia unui târâe-brâu să le fure. Nu, la diamantele mele nu ajunge nici un hoţ şi aceste diamante imitaţii nu vor fi puse, în nici un caz, lângă colecţiile mele. Mi se cere prea mult.

— Atunci acceptaţi propunerea mea? întrebă Elveden sculându-se.

Erb aprobă din cap.

— Imi faceţi un nepreţuit serviciu.

— Da. Şi dacă n'aşi fi duce, m'aî înobila desigur.

CAPITOLUL 15

Inspectorul Elveden suferă un eşec

Ducele de Framlingham, în frac şi joben intră în camera de lucru şi aprinse lumina.

— A, eşti încă la post, Elveden? întrebă el amabil. Vrei iarăşi să nu dormi întreaga noapte?

De după speteaza unui fotoliu enorm apăru faţa inspectorului.

— Nu avem de cât să aşteptăm. Mai devreme sau mai târziu „Mascatul" va trebui să muşte din slănină.

— Mi-e frică că nu te înşeli, oftă Erb. Acelaşi lucru mi l'ai spus în fiecare seară.

Elveden ar fi înjurat cu glas tare, însă se reţinu.

In aceiaşi clipă, apăru în uşă, intendentul Masters şi se interesă dacă domnii [illegible]

— Nu, voiu mânca aiurea [illegible] că mă voiu întoarce ceva mai târziu, răspunse ducele. Elveden

ai nevoie de el? Nu? Atunci, Masters, nu mai este nevoie să aștepți.

Intendentul se inclină și dispăru.

— Inainte de a mă culca, te voiu mai vizita, spuse Erb ajuns la ușă. Dacă ai, până atunci, nevoie de mine, cheamă-mă la telefon la Nocturne-Club.

Stinse lumina și părăsi camera.

Elveden se uită la ceas — era opt și jumătate. Intinse picioarele în așa fel încât atinse ușa safe-ului; scoase revolverul din buzunar, îl puse pe genunchi și închise ochii.

Când îi redeschise era ora unu fără un sfert. Încăperea era cufundată în întuneric și tăcere. Se uită repede la safe și simți cu piciorul că nu mai era închis. Pentrucă adormise nu-și făcea griji căci la cel mai mic sgomot s'ar fi trezit. In primul rând s'ar fi trezit in momentul când s'ar fi deschis poarta casei. Așa dar duceie nu se întorsese încă.

Avusese dreptate, căci în clipa următoare cineva deschise o ușă și o închise la loc.

Zâmbind, inspectorul se rezemă mai comod în fotoliu.

Framlingham fluera în hall refrenul ultimului șlagăr; părea, deci, bine dispus. Incetă o clipă când se împiedecă de un covor. Injură, apoi continuă să fiuere.

Elveden zâmbi, auzind cum se răstoarnă un scaun, în hall. Erb trebue că nu se prea ținea bine pe picioare. Bâjbâia prin întuneric căutând masa și-și umplu un pahar cu whisky

Timp de câteva minute, detectivul nu mai auzi nimic. Se gândea dacă n'ar fi mai bine să iasă în hall pentru a-i veni în ajutorul ducelui. Ascultă atent, doar se va auzi vreun sgomot, nu putu, însă, să audă nimic.

Voi, tocmai să se ridice în picioare când, deodată îl isbi în față un curent de aer. Așa dar trebue că s'a deschis ușa. In același moment, o rază pală de lumină apăru pe peretele de lângă ușă. Elveden se ascunse mai adânc în fotoliu, urmărind raza de lumină. Degetele apucară strâns revolverul. Ar fi imposibil ca ducele să intre în cameră cu o lanternă de mână.

Inspectorul își dădu imediat seama ce însemnaseră sgomotele din hall și trăsăturile feței i se înăspriră.

Raza de lumină se plimba pe pereți și se opri alături de safe. Detectivul văzând că lumina rămase locului, se lăsă fără sgomot pe podea și-și găsi o apărătoare în dosul fotoliului. Lanterna lumina de astă dată întreg safe-ul. Elveden zâmbi, privind în direcția de unde venea lumina. Nu putea însă să vadă nimic.

Nu se auzea nici un zgomot. Transparentele erau lăsate, așa că nu putea fi văzut. Făcu un pas înainte. I se păru foarte curios că omul care ținea lanterna, nu se mișca din loc.

Deodată se aprinse lumina electrică.

— Ce dracu faci aici, inspectore? Te joci de-a indienii? întrebă o voce sarcastică.

In aceiași clipă, Elveden simți țeava unui revolver proptit în coastă. Își mușcă buzele și se blestemă în

gând că nu fusese destul de prevăzător. Lanterna de buzunar se afla pe o măsuță mică și se lăsase amăgit.

— Stai liniștit, inspectore. N'are nici un rost să te târâi pe podea. Pune-ți mâinile pe după cap.

Detectivul se ridică. Teava revolverului îi mai atingea coasta, aducându-i aminte că n'are voie să riște. O mână cu mănușe neagră de glacè se întinse și-i luă arma.

— E mai bine așa, zise omul misterios. Acum poți să te îmbraci. Să nu faci însă vreo prostie, căci ar fi păcat de d-ta.

Elveden se execută și văzu pentru prima oară masca de ceară.

Cei doi ochi îl priveau ironic.

— Cred că nu-i nevoie să ne recomandăm. Am venit pentrucă m'ai chemat.

Inspectorul îl privi tot atât de pătrunzător ca și celălalt pe el.

— Așa dar ai căzut în cursă? întrebă el plin de încredere, cu toate că nu se prea simțea sigur.

— Nu poți să mă intimidezi, mai ales în felul ăsta atât de naiv. „Mascatul" făcu o mișcare amenințătoare cu revolverul. Fă câțiva pași înapoi, spuse el rece, băgând arma lui Elveden în buzunar.

Se opri în fața safe-ului. Intreaga casă era cufundată în tăcere. Probabil că servitorimea nu auzise că ducele venise acasă, sau poate că aceștia erau învățați cu obiceiurile cheflii ale lui și nu se interesau când venea acasă. Ce-o fi cu dânsul? Privirea lui Elveden rătăci involuntar spre ușa încuiată.

„Mascatul" observă şi ochii îi străluciră sarcastic.

— Excelenţa sa e puţin cu chef şi pare a fi în imposibilitate de a se mişca. Te rog dă-te puţin la o parte de lângă safe.

Inspectorului nu-i rămase altceva mai bun de făcut decât să se execute. Se găsea într'o situaţie foarte dificilă. Nu-i era lui de „Mascat", se enerva mai mult deoarece căzuse în cursă. Era învins.

Omul cu masca de ceară făcu un pas înainte, în faţa safe-ului se lăsă în genunchi, scoase un carneţel roşu şi-l răsfoi. Revolverul, însă, îl ţinea mereu îndreptat spre detectiv.

— Ducele e puţin cam uşuratec în ceeace priveşte secretele — spuse el indiferent, aruncându-şi o privire în carneţel — şapte înainte — trei înapoi — cinci înainte —doi înapoi — e adevărat.

Uşa se deschise.

— Nu te mişca.

Mascatul întinse mâna şi scoase colierul de diamante, care strălucea minunat la lumina becurilor electrice. Era imitaţia colierului Baraipur. Îl băgă în buzunar, întinse încă odată mâna şi scoase un pachet de bancnote şi-l vârî într'alt buzunar. Se ridică şi privi liniştit pe detectiv, care cocea de mânie.

— Cu aceşti bani mă mulţumesc deocamdată. Cu altă ocazie, mă voiu obosi să găsesc ascunzătoarea colecţiilor ducelui.

Făcu un semn lui Elveden să se îndepărteze puţin de masă, apoi îşi umplu un pahar cu whisky şi-l ridică în sus, ironic.

— In sănătatea întâlnirii noastre. Diamantele falșe le voiu trimite poliției înapoi.

Văzu cum Elveden se sperie și râse.

— Da, da, când se anunță atâtea prin ziare, se poate intra la bănuială. Trebue să știi, dragul meu inspector, că am știut adevărul dela început, așa că am avut toate atu-urile în mână.

Goli paharul și-l puse la loc.

— I-am și povestit lui Mister Leicester, ei vezi, și asta ți se pare nou. Mister Leicester își petrece timpul ca musafir în casă la mine, până voiu lua o hotărîre în privința lui. Cred că nu-mi va rămâne altceva mai bun de făcut, decât să-i dau posibilitatea să intre în veșnicie. A avut, chipurile, ghinionul să mă deranjeze când mă aflam într'o situație dificilă. Imi pare nespus de rău că trebuie să-i întrerup fructuoasa lui carieră. Văd însă, că ne îndepărtăm de subiect. I-am povestit, așa dar, lui Mister Leicester, că am văzut colierul maharadjahului, acum câțiva ani, și că am voit să mi-l însușesc. Natural, că mi-am dat imediat seama că este fals. Când am citit în ziare notița pe care ai dat-o d-ta am știut ce ai de gând. N'am ce spune, ideea a fost formidabilă, pentru copii.

Elveden strânse din dinți și tăcu.

— In afară de asta, cunosc și viața aventuroasă a maharadjahului, continuă „Mascatul". De semenea știu și cum ți-a ajuns d-tale colierul în mână.

Râse tare.

— Dar acuma vine deabia nostimada: maharadjahul

pe care-l căutaţi cu atâta râvnă, este din întâmplare unu din oamenii mei. Dar, am pierdut destul timp cu d-ta. Ai avut intenţii pline de bravură, îţi lipseşte numai inteligenţa.

„Mascatul" se retrase cu atenţie spre uşă. Elveden voi să facă un pas înainte, ţeava ameninţătoare a revolverului îl opri însă. Cu mâna stângă „Mascatul" pipăi cheia şi o întoarse în broască, deschise uşa şi vârî cheia în partea cealaltă. Se înclină uşor.

— Complimente din partea mea şefului Scotland-Yard-ului, spuse el ironic. In clipa următoare închise uşa şi învârti cheia.

Cu un strigăt de mânie, inspectorul se repezi înainte. Apucă primul scaun care-l întâlni în cale şi-l svârli în uşă. Tăcerea mormântală care domnea peste întreaga casă, luă sfârşit odată cu enervarea detectivului. La etajul de sus începu să se audă sgomote de paşi. El strigă din toată puterea după ajutor.

Trecură câteva secunde preţioase, însă uşa nu voi să cedeze. Puse scaunul jos şi se uită prin cameră. Descoperi că uşile dela geamuri conduceau în spatele casei; se repezi deci într'acolo şi le deschise.

Făcu o săritură şi ajunse în curte. Porni să înconjoare casa.

O fluerătură stridentă, rupse tăcerea zorii zilei.

Intendentul Masters, bucătarul şi câţiva servitori ai ducelui se îmbrăcară în grabă şi coborîră speriaţi scările. Inainte ca intendentul să poată aprinde lumina, se împiedecă de ceva greu şi căzu jos. Se

ridică repede și făcând lumină, văzu silueta unui om, de care se împiedecase.

Ducele de Framlingham zăcea legat, trântit la pământ, privindu-l înfuriat. Mănușile și jobenul se aflau trântite lângă dânsul. Intendentul se puse în genunchi și deslegă cu degetele tremurânde, apoi îl apucă pe stăpân de subțiori și-l ajută să se ridice. Ducele privi pe servitori și vânătaele de la mâini.

Se trezise din beție.

Masters făcu repede semn unuia dintre servitori să-l ajute. Amândoi îl duseră pe Erb în camera de lucru și-l așezară pe un scaun. Apoi trimise pe servitori sus. Era extrem de nervos, căci de când era în serviciul ducelui nu-l auzise niciodată blestemând atâta.

Ducele zări scaunul sfărâmat, întrebuințat de Elveden pentru a deschide ușa.

— La dracu ! Unde-o fi inspectorul? strigă el.

In aceiași clipă apăru și Elveden. Framlingham îl străfulgeră cu privirea.

— Ce-ai făcut, domnule? urlă el. Intâi mă amețești cu tot felul de prostii — da, așa e — când te încrezi prea mult în oameni.

Detectivul se uită ca un năuc la el.

— Da, dar... protestă el moale.

— Tacă-ți gura, idiotule, sbieră ducele. Nu permit să mi se întâmple una ca asta. Să nu-ți închipui că sunt dobitoc. Scotland-Yard va avea să-mi plătească paguba. Am fost jefuit în propria mea casă, sub proprii ochi ai poliției, sub ochii reprezentantului cel

mai de elită al ei, da, am fost jefuit, legat și m'am sufocat timp de treizeci de minute...

— Dar...

— Uită-te numai la scaun. L'ai confundat poate cu un ciocan? D-ta știi că scaunul acesta costă o avere? O avere, îți spun.

— Îl voiu plăti.

— Se înțelege dela sine. Dar n'oi fi crezând că mi-l vei putea înlocui vreodată. Asemenea scaune, veritabile Chippendale nu cresc ca fragii în pădure. Acum, vezi-ți de treabă, înainte să mă apuse furia și să-ți crăp capul. Mâine ne vam socoti noi.

Inspectorul salută acru și se îndreptă spre ușă. Ducele se înroșise ca un rac, de mânie.

— Ei, dobitocule, vrei să mă lași legat toată noaptea? Ridică mâinile încătușate în sus.

Elveden zâmbi nevinovat.

— Din păcate nu am nici o chie la mine și „Mascatul" n'a lăsat aici nici una. Intendentul n'are decât să cheme un lăcătuș.

Salută scurt și dispăru.

CAPITOLUL 16

Miss Leslie este răpită

Fenton ridică receptorul și ascultând puțin se adresă stăpânului său.

— Intendentul ducelui dorește să vă vorbească. Spune că i urgent.

Sir Marcus se scoală în picioare.

— Allo ?

— Acolo este Sir Marcus Loseley ? întrebă o voce tremurătoare.

— Chiar la aparat.

Baronetul auzi un oftat de uşurare.

— Aici este intendentul ducelui de Framlingham. N'ar fi posibil să veniţi imediat aici? S'a întâmplat ceva groaznic.

Sir Marcus încruntă din sprâncene.

— Ceva groasnic? Ce vrei să spui? Ce s'a întâmplat?

— Eu... la telefon nu vă pot spune. Vă rog veniţi imediat.

Inainte ca baronetul să poată da un răspuns, celălalt închise telefonul Se întoarse spre întendent.

— Spune-i lui Miss Leslie că am fost chemat la duce.

Işi luă mantila şi pălăria şi se repezi la garaj. Cinci minute mai târziu gonea în maşină ca un disperat.

Leslie se găsea în faţa ferestrei şi văzu plecarea.

— Sadie, sună-l te rog pe Fenton. spuse ea.

Inainte ca Sadie să execute ordinul, apăru dela sine, interdentul.

— Sir Marcus a plecat? întrebă tânăra fată.

— Da. A primit un telefon dela duce să se ducă imediat acolo.

Leslie işi muscă buzele.

— Nu ţi-a spus cât timp va sta acolo?

— Nu, Miss Leslie.

— Bine.

Intendentul se retrase respectuos și Leslie se așează în fața măsuței de toaletă.

— Cât e ceasul, Sadie?

— Șapte fără șaptesprezece, Miss Leslie.

— Intr'o jumătate de oră mâncăm. Este îngrozitor că Sir Marcus pleacă mereu tocmai când are musafiri la masă.

— Va veni, desigur, la timp, o consolă camerista.

— Mister Craven n'a venit încă?

— Mă duc să văd.

In ușă se isbi iarăși de Fenton, care aducea o carte de vizită. Sadie o întinse stăpânei. Leslie făcu o mutră surprinsă, recunoscând scrisul tutorelui. Cu litere mari, deasupra numelui erau scrise următoarele:

VINO IMEDIAT LA ERB, LESLIE. NU PIERDE TIMPUL.

MARCUS

— Afară vă așteaptă un taxi, spuse Fenton.

— Un taxi? repetă ea mirată. Unde este mașina lui Sir Marcus?

— Nu vă pot spune. Șoferul mi-a spus că a primit ordinul să vă conducă la Framlingham House.

Leslie care se bucurase nespus de seara aceia, își luă desiluzionată mantaua și porni spre ușă.

— Spune-i lui Mister Craven să mă aștepte, Sadie.

— Da, Miss Leslie.

Tânăra coborî repede scările. In fața casei un șofer îi deschise ușa. In clipa când Leslie voi să se

urce în mașină, văzu pe Jimmy apărând după colț. Pare vesel ca un om care n'are nici o grijă. Ea îi făcu cu mâna. Rămase în așteptare cu un picior pe scara mașinei. Insă două mâini înmânușate în negru o apucă de brațe și o trase înăuntru. Apoi îi puse mâna peste gură pentru a-i înăbuși strigătul.

Jimmy o porni în goană și sosi în momentul când mașina pornea. Alergă câțiva pași alături de mașină, și sări pe scară. Insă un pumn apăru pe fereastră, isbindu-l cu putere în față. Forța loviturii îl făcu să-și piardă echilibrul și căzu pe caldarâm.

Câțiva trecători îl ajutară să se ridice. Indată ce se văzu pe picioare, alergă în urma mașinei urlând cât îl ținea gura:

— Opriți taxiul ! Opriți mașina !

La colțul lui Clivenden Place, un polițist se postă în fața mașinei, ridicând mâna în sus.

In clipa următoare mașina trecu peste el. Muri înainte ca cineva să-i fi putut da vreun ajutor.

Năucit, Jimmy privi cum taxiul ocoli colțul cu o viteză ametițoare, numai pe două roți. O mulțime impresionantă se adună în jurul polițistului ucis. Jimmy însă se grăbea să ajungă la casa lui Sir Marcus. Il întâlni pe Fenton, trecu pe lângă el ca o furtună și intră în camera de lucru.

După două minute vorbea cu inspectorul Elveden.

Detectivul ascultă atent și se întoarse spre un polițist care se afla lângă el.

— Comunică tuturor posturilor polițienești să o-

prească mașina cu numărul L 70645. Ultima oară a fost văzută în Cliveden Place.

Omul se ridică și se îndepărtă ca să execute ordinul.

O jumătate de oră mai târziu, sergentul reapăru însoțit de un tânăr enervat cu hainele murdărite.

— Ai vre-o noutate, Elveden? întrebă Jimmy gâfâind.

— Nu.

Jimmy căzu zdrobit pe un scaaun și-și cuprinse capul în mâini. Elveden îl bătu pe prietenos pe umăr.

— Nu te mai gândi la asta, îl consolă inspectorul. Reporterul trăește.

— Am văzut foarte clar mănușile negre. Știi ce înseamnă aceasta? — explică el disperat.

— La dracu', atunci a fost „Mascatul". Ești sigur de ce spui?

— Sigur că da, de aceea te-am și chemat imediat la telefon.

— Vom pune mâna pe el — zise inspectorul, însă cuvintele nu prea sunau convingător Te rog povestește-mi totul amănunțit.

Craven îi povesti întreaga întâmplare pe care o trăise și ce auzise și dela Fenton.

Elveden ridică receptorul.

— Dă-mi legătura cu casa ducelui de Framlingham.

Primi legătura vorbi, apoi se adresă lui Craven:

— Masters spune că nu i-a telefonat lui Sir Marcus. In afară de asta, ducele nici nu-i acasă. Acum câtva timp veni baronetul si aflând că nu l-a chemat nimeni, s'a întors acasă. Aș fi foarte curios să știu

unde a fost el în ultimele ceasuri — spuse Elveden gânditor.

— O vei afla-o imediat — răsună deodată o voce în pragul uşii.

Era Sir Marcus care intrase neanunţat. Părea îmbătrânit — cu ani întregi — numai în câteva ceasuri. O expresie dureroasă i se întipărise pe faţă. Răspunse însă sigur şi apăsat la întrebările inspectorului.

— Ştiţi ce s'a întâmplat? întrebă Elveden.

— Cred, că prezenţa mea aici, ne scuteşte de o asemenea întrebare.

— Atunci, vă rog, să-mi spuneţi, unde aţi fost în ultimile ceasuri.

— Exact la ora şapte fără un sfert am fost chemat la telefon de către intendentul ducelui de Framlingham. Mi-a spus ca să vin imediat deoarece s'a înregistrat ceva îngrozitor...

— Ceva îngrozitor? întrerupse inspectorul.

— Doar auzi ce-ţi spun, replică baronetul acru. A ezitat să-mi spună la telefon despre ce este vorba, aşa că mă grăbii să plec într'acolo. La sosirea mea, aflu dela Masters că nu m'a chemat la telefon şi că ducele nu-i acasă. Mi-am dat imediat seama că mi s'a jucat o festă.

— Cred şi eu — replică Elveden liniştit.

— Alergând în stradă, constatai că-mi dispăruse şi maşina.

— Unde vă era şoferul?

— Am condus singur. Şoferul fusese concediat de

mine cu o seară mai înainte, deoarece nu mai voiam să întrebuinţez automobilul.

— Pentru un om care se grăbeşte — şi trebue să cred că vă grăbeaţi — nu v'a trebuit prea mult timp să ajungeţi din Berkeley Street, acasă şi de acolo aici?

— Nu am găsit imediat un taxi.

— Maşina dv. a rămas dispărută?

— Nu. Intorcându-mă acasă o găsii în faţa casei. Am luat-o şi am venit aici. Nu-mi pot explica cum de mi s'a adus înapoi.

In clipa aceasta intră sergentul.

— Ei, cum stăm? întrebă inspectorul.

— Un automobil care corespunde semnalmentelor a fost găsit părăsit în Putney Vale.

— Sunt martori cari ar putea declara ceva?

— Da. S'a observat că taxiul s'a oprit la opt fără un sfert lângă o altă maşină. Au coborît doi bărbaţi care urcară în cealaltă maşină — o doamnă, probabil leşinată — pornind imediat mai departe. Şoferului i-au spus că-i bolnavă şi că o duc la un spital.

— Martorul nu şi-a dat numărul maşinei?

— Nu.

— A descris maşina?

Sergentul păru încurcat.

— Martorul n'a fost decât o femee.

Inspectorul strânse buzele şi se adresă către Sir Marcus şi Jimmy.

— Mi-e teamă, că deocamdată nu pot întreprinde nimic. Când va surveni ceva important, mă voiu pune cu dv. în legătură.

CAPITOLUL 17

Freddie încearcă să evadeze

Freddie bău cafeaua excelentă și luă un ziar. In seara aceea era foarte bine dispus. Planurile sale luaseră proporții desăvârșite, și William, capul de ceară, se va speria de moarte...

Privirea lui căzu deasupra unui titlu.

RAPIREA PUPILEI LUI SIR MARCUS LOSELEY.

Citi articolul, puse ziarul deoparte și fluieră o melodie cunoscută.

Așa dar Leslie fusese răpită. Era culmea. Dacă a fost răpită de „Mascat" trebue să se afle în aceiași casă cu el. In felul acesta, planurile lui căzeau baltă. Pe sărmana fată nu o putea lăsa în voia Domnului.

Reflectă și se gândi asupra problemei.

Intră John.

— Mai aveți vreo dorință? întrebă intendentul.

Această întrebare, Freddie o auzea în fiecare dimineață și în fiecare seară, de când se afla prizonier.

— Vreau să împrăștii puțin bilele de fildeș — răspunse el vesel.

— Vă rog?

— Vreau să spun, că aș juca o partidă de biliard.

— Cu plăcere.

John se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Trecură în camera de biliard și John aprinse lumina.

— Citii tocmai, că William, capul ca luna, a răpit-o pe Miss Richmond — spuse Freddie.

In ciuda seriozității de totdeauna a intendentului, de data asta el râse.

— Și eu am citit. A fost o lovitură bine pregătită și executată.

— Ai dreptate. In urma acestei operații trebue să ne așteptăm la vizita lui William, căci bănuesc că după fapta aceasta eroică se va retrage puțin pentru hibernare.

Spre marea lui surprindere, John dădu din cap.

— Il aștept cel mai târziu, astă seară.

Freddie luă un tac.

— Adu-mi te rog un cocktail — îl rugă el.

— Cu plăcere.

Intendentul părăsi camera.

Tânărul jucă puțin singur, făcându-și un plan.

I se aduse băutura comandată. Freddie luă paharul și-l goli.

— Ei, acum să începem — camarade — spuse el.

John încuie ușa și vârâ cheia în buzunar. Freddie îl privea dojenitor.

— Imi face impresia că nu ai încredere în mine.

Intendentul nu răspunse. Freddie era curios să vadă cum îl va ține cu revolverul în șah, jucând totdeodată și biliard. De acest fapt atârna multe. Observă că tot timpul ținea masa de biliard între dânșii. Freddie încercă o tactică. Ajuns să joace John, Freddie se postă

tocmai în partea de unde trebuia să joace intendentul. Acesta înțelese planul și zâmbi.

— Vă rog să treceți în partea cealaltă. Nu vreau să fiu deranjat când joc.

Așteptă răbdător, până ce Freddie se execută și puse revolverul pe marginea mesei de biliard. Se apleca, însă nu-l lăsa din ochi pe Freddie în timpul jocului. Ar fi putut în fiecare moment să-i apuce arma.

Cu un oftat resemnat, Freddie observă jocul celuilalt...

Trecu o jumătate de oră. Freddie nu era jucător prost, ci aștepta numai momentul prielnic. Intenționat lovea bilele în așa fel, încât să-i îngreuneze jocul lui John. Se arăta indiferent, în realitate însă cocea de nerăbdare să pornească la atac. In clipele următoare avea să se decidă soarta sa, căci fiecare clipă pierdută îl aducea mai aproape de înapoierea „Mascatului".

John termină o serie de lovituri și-și privea acum prizonierul. Intr'o mână ținea tacul și cealaltă o pusese deasupra revolverului.

Freddie se făcea că se gândește la lovitura următoare în timp ce observa atent poziția lui John. Intendentul se găsea la o depărtare cam de vreo cincizeci de centimetri de masă — și alți 50 de cm. îl despărțeau de perete. Dacă omul ar fi avut vreo idee despre planul prizonierului, ar fi fost totul pierdut.

Destinul îi era prieten lui Freddie. John își aruncă o privire spre ceasul din perete și atunci primi lovitura.

Cu un strigăt de durere, își retrase mâna lovită de o bilă de fildeș, atinse revolverul care căzu la pământ. John care se aplecă repede să ridice arma, văzu pericolul prea târziu. Freddie își aruncă tacul la o parte și se asvârli asupra intendentului. Cu o apucătură puternică îi cuprinse gâtlejul.

O clipă, privirile lor se întâlniră și John își dădu seama că celălalt este în stare de orice. Incercă zadarnic să se scape de strânsoare.

— Nu merge așa de ușor, amice — spuse Freddie rânjind. Ii ridică încet capul în sus apoi îl isbi, dintr'o smucitură, de perete. Repetându-se operația, John își pierdu cunoștința. Il lăsă să cadă la pământ și-i luă revolverul. Il desbrăcă în grabă și-l îmbrăcă cu pijamaua lui. După câteva minute, intendentul era legat strâns, iar Freddie încerca hainele celuilalt. Ii veneau ca turnate.

— Acuma am schimbat rolurile. Să stai liniștit. Cu cât te agiți mai mult, cu atât îți intră frânghiile în carne

John se declară mulțumt, căci își dădu deabea acuma seama că Freddie nu era așa de prost, cum îl arăta mutra.

Tânărul băgă revolverul în buzunar, scoase cheia din buzunarul intendentului și descuie ușa. Se uită cu atenție în gang. Servitorimea se găsea în timpul acesta, desigur, la bucătărie. Se strecură într'acolo și deschise ușor ușa. La o masă stă ea servitorul pe care-l cunoștea. Era cufundat în citirea unui ziar sportiv,

mâncând pâine cu șuncă, încât nu auzi nimic ce se petrece în jurul său.

Freddie înaintă spre servitor; ajuns în spatele lui, scoase revolverul și cu tocul acestuia îi aplică o lovitură puternică în cap. Era deajuns. Capul servitorului căzu pe masă.

— Și asta am terminat-o — spuse Freddie vesel.

Se aplecă deasupra omului, îi desfăcu bretelele și-l legă picioarele. Pentru mâini întrebuință cravata.

Se întoarse în coridor și începu cu căutarea sistematică a camerelor.

Intre timp, John, în camera de biliard se căsnea să-și schimbe poziția. In fine reuși să se târâie în direcția scaunului aflat sub întrerupătorul dela lumină. Deasupra se auzeau pașii lui Freddie care căuta.

Freddie știa că din partea aceasta a casei avea o perspectivă deasupra grădinei — nu știa însă că sgomotele de afară nu răsbăteau în camera unde se afla.

Acest fapt îi veni în ajutorul lui John

Intendentul ajunse la scaun. Nu mai avea nici o secundă de pierdut, căci Freddie ar fi putut veni din clipă în clipă. Auzise niște pași afară, oprindu-se în fața intrării. Era sigur că venise „Mascatul" și că trebuia să-l pună in garda.

John știa dece așteaptă „Mascatul". Stăpânul său apăsase pe un buton la intrare, care aprindea în bucătărie un bec electric. De obiceiu oamenii erau adunați în bucătărie și răspundeau la semnal, prin același mijloc. La intrarea, deasupra ușii se aprindea un mic

bec roșu. „Mascatul" nu intra niciodată în casă până nu i se răspundea la semnal.

John îndoi genunchii și-și făcu vânt în sus. Reuși să se așeze pe scaun, însă se clătină. O clipă, păru că va cădea și perle mari de sudoare îi apăru pe frunte. Se rezemă de perete și-și recăpătă echilibrul.

Pipăi încet peretele încercând să ajungă cu mâna la întrerupător. In aceiași clipă auzi pași îndreptându-se spre stradă. Desigur că „Mascatul" era surprins că nu văzuse aprinzându-se becul roșu. De sus, auzi sgomotul unui scaun care cade. Desigur că Freddie se mai găsea încă în casă. In sfârșit, intendentul găsi întrerupătorul.

Il învârti și aprinse lumina, apoi începu să semnalizeze sistematic. Lumina se aprindea, — când mai lung, când mai scurt, formând fraze în alfabetul Morse.

CAPITOLUL 18

Și totuși scapă!

„Mascatul" înțelese imediat și citi comunicarea John semnalizează: Sunt legat, în camera de biliard. Servitorul, probabil, imobilizat. Leicester a fugit. Se găsește, probabil, la etaj.

Urmă o pauză — apoi mesagiul se repetă.

„Mascatul" ridică o pietricică de pe cărare, ridică mâna și lovi in fereastră. I se răspunse prin același procedeu. De astă dată „Mascatul" răspunse prin lovituri:

— Viu imediat — „Mascatul".

Se strecură cu atenție după colțul casei și puțin după aceia, dădu peste servitor, care-și revenea din leșin, simțind pe cineva că-i desface legăturile.

La etajul întâi, Freddie controlă ultima încăpere, dormitorul, unde nu găsi, deasemenea, pe nimeni. Oftă și se așeză pe marginea patului. Găsi in buzunarele hainelor intendentului țigări și chibrituri, aprinse o țigară și trase câteva fumuri.

Își aduse aminte de situația periculoasă în care se mai afla și-și dădu seama că nu mai putea pierde din timp. Se ridică și se îndreptă spre o măsuță situată lângă ușă. La lumina unui chibrit pe care-l aprinse, văzu un telefon. Simți nevoia de a se pune in legătură cu lumea din afară. In bucătărie, „Mascatul" rămase deodată nemișcat văzând aprinzându-se un bec, pe panoul electric.

Cu o privire ironică aruncată servitorului, îi făcu semn să stea liniștit și se apropie de panou. Era exact ora zece — și în timpul acesta — la centrala telefoanelor, telefonistele se schimbau pentru serviciul de noapte, cu bărbați. Freddie nu se va mira, deci, auzind o voce bărbătească răspunzându-i.

— Aici centrala. Ce număr? întrebă „Mascatul" cu o voce indiferentă, ridicând receptorul.

— Dă-mi legătura cu poliția, răspunse Freddie. Dar repede.

— Poliția? De unde vorbiți?

— Nu știu adresa exactă dar asta nu face nimic. Dă-mi legătura cu primul post polițienesc,

„Mascatul" zâmbi amuzat, intră în camera alăturată și lăsă să treacă puțin timp. Apoi ridică din nou receptorul în așa fel încât să se creadă că s'a dat legătura.

— Postul polițienesc Wandsworth, spuse el cu vocea autoritară a unui funcționar. Nu era nimic, dacă Freddie va afla cartierul în care se află, căci de evadat nu putea.

„Mascatul" auzi o exclamare de mulțumire.

— Trimite-ți câțiva oameni aici. Sunt ținut prizonier de aproape o săptămână. Desigur că ai instrucțiuni în ceeace privește găsirea mea. Numele meu este Leicester — Frederik Herbert Leicester.

„Mascatul" respiră greu, pentru a marca surprinderea.

— Desigur că da, răspunse el repede, toate posturile au primit semnalmentele dvs. Ați putea să ne spuneți unde vă aflați?

— Așteaptă un moment.

„Mascatul" rânji, auzind, că sus Freddie aprinde un chibrit. Bănuia că tânărul vrea să vadă numărul telefonului.

— Allo, numărul de telefon este Wandsworth 69—78. Comunică-i inspectorului poliției că „Mascatul" poate veni din moment în moment.

— Cine-i „Mascatul"? N'ați vrea mai bine să vorbiți direct cu inspectorul?

— Nu, n'am timp. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te. Poate veni din clipă în clipă.

Inchise telefonul. Jos „Mascatul" dorea să complect

pe servitor. Tocmai când era gata, auzi pași apropiindu-se.

Freddie traversă hall-ul și intră în camera de biliard. John își reluase locul unde-l lăsase Freddie, privind înfuriat. In sinea lui, însă jubila știind că în curând va fi iarăși stăpân pe situație.

Freddie îl privi zâmbind.

— Ai înțepenit, amice? se interesă el duios. Nu face nimic. Așa se întâmplă când ții oamenii prizonieri. In curând te vei putea lăfăi într'o celulă călduroasă. Acum vreau să mai văd cum îi merge camaradului d-tale de suferință.

Se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Servitorul mai zăcea încă la pământ. Acum trebuia...

— Mâinile sus! strigă deodată în spatele lui „Mascatul".

Freddie se întoarse instinctiv și duse mâna la buzunar. Era prea târziu, căci banditul îl amenința cu revolverul.

— Din păcate nu-ți pot face nici un compliment pentru inteligență, Mister Leceister.

Tânărul zâmbi indiferent.

— Cei mai inteligenți, fac greșeli, — continuă „Mascatul". Te rog, mâinile ceva mai sus.

Se apropie de el și-i luă revolverul din buzunar. Intre timp servitorul se ridicase de jos.

— Pe ăsta l'am legat destul de bine, zise Freddie.

— Nu-i bine când te lauzi, spuse „Mascatul" după ce servitorul ieșise. Pe John cu toate că l'ai legat, a fost totuși în stare să mă avertizeze. Mi-a comunicat.

încercarea d-tale de evadare, prin semnale electrice.

Frdedie râse îndatorat.

— A fost o greșeală din partea mea, recunoscu el.

— Inainte de a veni aici, aveam de gând să-ți dau drumul dar în urma evenimentelor acestora, e mai bine dacă termin cu d-ta.

— Te-aș fi putut scuti de ultima alegere lugubră, dacă aș fi dispărut la timp, dar deocamdată mă interesez de o tânără domnișoară, pe care o ocrotești d-ta.

— A, vrei să spui, Miss Richmond? In cazul acesta, gesturile cavalerești sunt inutile, Mister Leicester. Dânsa se găsește în siguranță, la câteva mile depărtare de aici. Dacă spun, siguranță, însemnează, că numai deocamdată.

Freddie cocea de mânie, însă față de „Mascat" se arăta indiferent. Își aruncă privirea la ceas. Principalul era să câștige timp. Din moment în moment trebuia să sosească poliția. Dacă polițiștii nu vin la timp, ar putea să-i meagră prost de tot.

„Mascatul" îi observă privirea și-l fixă ironic.

— E minunat, faptul că am un telefon al casei cu care pot vorbi din cameră, în cameră. Privește te rog, panoul acela electric, e cam vechiu, însă se poate ușor vedea, atunci când cineva vorbește sus

Freddie privi într'acolo și se sperie. Înțelese sensul acestor cuvinte.

— Un presentiment instinctiv, îmi spune, că astăzi nu voiu face cunoștința poliției, continuă „Mascatul".

Deschise ușa bucătăriei și făcu semn prizonierului să iasă.

— Acum să mergem în camera de biliard, Mister Leicester, spuse el politicos.

Cu inima încărcată, Freddie se execută tăcut.

Intre timp, John se eliberase de legături şi-şi treca mâinile amorţite.

— Adu-mi o frânghie lungă — se adresă „Mascatul" servitorului, — să-l legăm pe Mister Leicester.

Servitorul aduse frânghia cerută; Freddie se gândi, acum sau niciodată! Intr'o eventuală salvare din partea poliţiei nu se putea bizui. Acum însemna să se ajute singur.

„Mascatul" întinse frânghia lui John.

— Cred că d-ta te vei pricepe mai bine.

John făcu un pas înainte; aceasta era ultima şansă a lui Freddie.

Sări brusc, într'o parte, îl aduse în felul acesta pe John între el şi revolverul „Mascatului" şi isbi cu toată puterea.

John se clătină şi căzu în braţele stăpânului, în timp ce Freddie făcu un vânt servitorului, sări pragul uşii şi o trânti la loc.

Alergă spre bibliotecă. Din fericire, cheia se afla înăuntru, şi el o putu întoarce în broască, înainte ca „Mascatul" însoţit de ajutoare să poată apare pe câmpul de luptă. Se apropie repede de rafturile bibliotecii, piçăi după butonul secret, pe care-l descoperise cu câteva zile mai înainte. Apăsă şi o parte din raft se dădu la o parte, lăsând loc unei uşi care conducea într'un gang secret.

— Dă-te la o parte — spuse „Mascatul" de afară.

Tânărul înțelese că banditul voia să sfarme broasca cu ajutorul unui glonte. Ezită o clipă, apoi se ascunse după fotoliul pe care șezuse de atâtea ori.

Una după alta, detunară două împușcături și ușa sări în lături. John și servitorul năvăliră în cameră. „Mascatul" cu revolverul în mână îi urmă imediat.

Câteva secunde rămaseră perplexi, privind deschizătura din perete.

— La dracu, cunoaște eșirea! strigă „Mascatul". Cum de a descoperit-o? Repede în tufiș, John. Trebue să-l prindem cu orice preț.

Se repezi în hall, deschise ușa dela intrare și alergă însoțit de oamenii săi, spre tufișul care masca eșirea din gangul secret.

Freddie se ridică zâmbind din ascunzătoare și-i urmă liniștit. Nu mai avea de ce se teme. Ajuns în cea mai perfectă tăcere în fața porții, văzu pe cei trei păzind tufișul. Pe John îl recunoscu imediat după pijamaua pe care el n'o putuse suferi.

Cu un râset ușor, deschise poarta apoi se întoarse, duse mâinile la gură, în formă de pâlnie și strigă:

— Cucu — Cucu !

Cei trei eșiră din tufiș.

— Acolo-i — strigă „Mascatul". Prindeți-l.

Porniră după el — care gonea și mai repede. „Mascatul" își dădea toată silința să împiedice fuga tânărului. Nu se putut reține de a nu trage de două ori. Nu nimeri, deoarece Freddie alerga în zig-zag și, în cele din urmă sări pe scara unui autobuz în plină viteză.

CAPITOLUL 19

Miss Leslie în captivitate

Sir Marcus şi musafirii săi erau adunaţi în bibliotecă.

Baronetul ridică din nou hârtia care se găsea lângă paharul cu vin, şi o privi cu ochi ficşi. Nu mai trebuia să-i citească conţinutul pentrucă-l cunoştea pe dinafară. Disperat, o lăsă să cadă.

Jimmy Craven, care stătea lângă el, era dezolat. Luă hârtia şi citi pentru a nu ştiu câtea oară:

— Eliberarea lui Miss Richmond se va face numai în schimbul sumei de 80.000 de Pfunzi. Comunicaţi-mi prin mica publiciate a ziarului „Evening Mail" — încă în cursul acestei săptămâni, că acceptaţi propunerea. Dacă amânaţi, va fi prea târziu. Locul de întâlnire şi celelalte amănunte predării banilor ţi le voiu face cunoscut de îndată ce citesc în ziar răspunsul dv. Orice ezitare atrage cu sine moartea lui Miss Richmond

„Mascatul"

Cuprins de furie, Jimmy mototoli hârtia între degete şi-o asvârli pe masă.

Ducele luă foaia de hârtie, o întinse la loc, o împături şi o dădu înapoi lui Sir Marcus.

Jimmy frânse, însfârşi, tăcerea.

— Veţi plăti această sumă? întrebă el trist.

— Nu mi-am' e altceva mai bun de făcut, explică Sir Marcus. Acest diavol se joacă cu noi cum îi place lui. Ne are în mână. Dacă mizerabilul i-a făcut ceva fetei..., — se opri deodată, ciocănind cu degetele, în colţul mesei.

— Sper numai, că Frdedie şi Leslie sunt ţinuţi prizonieri în aceiaşi casă. Freddie n'o fi el un erou şi o inteligenţă, dar nu e nici laş. Şi dacă Leslie va veni în apropierea lui, el va face tot posibilul, să o apere.

Sir Marcus şi Jimmy aprobară tăcuţi. Când acum câteva zile, Elveden le comunicase că Freddie se află în mâinile „Masctului", se enervaseră peste măsură. Acum însă erau liniştiţi, gândindu-se la Leslie.

Urmă o pauză. In sfârşit, Jimmy se ridică şi-şi svârli ţigara.

— Nu mai pot suporta inactivitateaa asta, spuse el enervat. Trebue să întreprind ceva, Sir Marcus, altfel înebunesc. Mă duc la Scotland-Yard. Plimbarea asta mă va linişti puţin.

Cu paşi mari, părăsi camera. Framlingham privi îngăduitor în urma lui.

Leslie Richmond deschise ochii şi se ridică năucă, în capul oaselor. Se găsea întinsă pe un divan, într'o cameră străină, cu plafonul strâmb. Razele soarelui străbăteau anemic, printr'o ferestruică minusculă.

Se dădu jos, îşi aranjă rochia, se apropie de uşă şi apăsă pe clanţă. O găsi încuiată. Ridică din sprâncene şi se trânti pe divan.

Insfârşit, îi reveniră în minte întâmplările din ajun.

După ce polițistul fusese călcat de mașină, mâna neagră îi pusese pe față o batistă cu un miros dulceag și de atunci nu-și mai aduse aminte de nimic.

Cine putea fi omul cu capul de ceară? Cine-i trimisese comunicarea? Pe Sir Marcus, nu-l bănuia nici o clipă.

Auzi pași. Cheia se întoarse în ușă și se deschise Apăru omul cu masca de ceară. Ca de obiceiu, era îmbrăcat în negru, din cap până 'n picioare. Leslie începu să tremure.

„Mascatul" nu se sesiză de aceasta; luă un scaun și se așeză, în apropierea divanului.

— Imi permiți, să mă recomand, începu el amabil. Sunt „Mascatul".

„Mascatul"! Ea se cutremură. Așa dar el o răpise! Cu ochii holbați îl privea fix — de frică i se pusese un nod în gât — și lacrimi îi apărură în ochi. După puțin timp se reculese, ridică capul și-l privi curagioasă, direct în față.

— Pentruce sunt ținută sechestrată? întrebă ea hotărâtă. Răpirea este o fărădelege și se pedepsește.

Ochii lui străluciră sarcastic.

— Prea puțin mă interesează.

— Ce vrei dela mine? Unde mă aflu? De ce m'ai adus aici? Unde-i tutorele meu?

— Prea multe întrebări deodată. Să le luăm la rând. Să răspund la prima Am nevoie de bani.

Ea râse înțelegător.

— A, dacă nu vrei mai mult, poftim, aici ai vreo câteva mii.

Își luă poșeta, o deschise și răsturnă conținutul pe divan.

O oglinjoară, monezi de argint, o cutiuță pentru pudră, o batistă, căzură pe divan.

— Asta-i totul, spuse el ironic. Să sperăm că tutorele d-tale, posedă ceva mai mult

— Sigur că da, nu văd însă unde vrei să ajungi.

— Sper să obțin o sumă destul de frumușică în schimbul libertății și... a vieții d-tale. Pretențiile mele i le-am comunicat.

— Ce însemnează asta? întrebă ea căutând să pară calmă.

— După moarte, bancnotele și conturile la bancă nu mai au nici un rost, spuse el, îndreptându-se încet spre ușe. Aici se întoarse și complectă: Poate că nu vei muri așa de curând, dacă mă va refuza. Ești tânără și frumoasă, și ar fi păcat să te ucid, înainte de a te fi sărutat.

Ochii îi străluceau misterios. Dispăru și închise ușa. Rămasă singură, Leslie își dădu drumul lacrimilor.

CAPITOLUL 20

Jimmy Craven suferă un accident

Jimmy Craven eșia dela redacția lui „Evening Mail" și se îndrepta spre Charing Cross. Toate gândurile îi erau concentrate numai asupra lui Leslie și nu mai putea să lucreze nimic. Unde o fi ea oare? Ce i s'o fi întâmplat? O s'o mai revadă vreodată? Aceste întrebări îl chinuiau îngrozitor.

Știa că Sir Marcus contra sfatului inspectorului Elveden dat cu o seară mai înainte, trimisese o notiță ziarului „Evening Mail', declarându-se dispus să accepte propunerile „Mascatului". Nici această hotărîre nu-l putea liniști.

Vorbise cu Freddie, însă nici el nu putea da vreo indicație asupra locului unde s'ar afla Leslie. In casa din Wandsworth, poliția nu găsise nimic, cu toate cercetările amănunțite. Banda părăsise cuibul imediat după evadarea lui Freddie.

Jimmy ajunse în fața tavernei Shaftesbury. De trei seri încoace dădea mereu o raită pe aici — în speranța că va da de Jerry. Era convins că acesta ar fi putut să-i dea vreo informație despre Leslie. După părerea lui Jerry se afla în directă legătură cu „Mascatul". Mai știa că trebuia să se poarte foarte precaut cu el, nedându-i ocazia să intre la bănuială. Altfel, Jerry ar lua o atitudine dușmănoasă și n'ar mai scoate o vorbă.

Elveden îl descosese pe vechiul pușcăriaș — a doua zi după dispariția lui Leslie — însă nu reușise să afle nimic dela el. De atunci ocolea taverna Shaftesbury. Un indiciu că nu era străin de dispariția lui Miss Richmond.

Jimmy intră fără prea mari speranțe, în tavernă — însă de data aceasta avu noroc. Jerry se găsea lângă tejghea vorbind cu patronul. Tânărul alergă spre el.

— Trebue să-ți vorbesc — spuse el apucându-l puternic de braț

— Ce mai vrei dela mine? întrebă el necăjit — eliberându-se din strânsoare. Vrei să mă nenorocești cu enervarea d-tale? D-ta îți poți permite luxul să-ți cumperi o sută de haine noui și nu-ți pasă dacă rupi hainele altora. Unde dracul, arde?

— Cred, că mă poți ajuta, Jerry — răspunse Jimmy diplomatic și înfrânându-și glasul.

Jerry îl privea neîncrezător, cu coada ochiului.

— Din partea mea, n'ai decât să ciripești.

— E vorba de răpirea lui Miss Richmond.

— Ia ascultă-mă — eu nu sunt birou de obiecte găsite. Vrei să spui de fata răpită de „Mascatul"? Despre care ziarele au făcut atâta caz?

— Da.

— Ei, drăcia dracului — strigă Jerry surprins. Și Elveden mi-a împuiat odată capul cu afacerea asta. Dar nu știu nimic. Inspectorului i-am spus-o de acum trei zile, însă este acelaș Toma Necredinciosul ca și d-ta.

Jimmy care până acum se ținea calm, nu se mai putu reține și isbucni:

— Vrei să-mi spui odată ce știi, pușcăriașule? Ori te aranjez să intri iarăși la dubă!

Jerry făcu un pas înapoi.

— Tacă-ți gura și nu fă pe Dempsey, cu mine. Crezi că te mint? Dacă crezi că mă poți băga la dubă, te înșeli amarnic. Am un alibi pentru seara aceia. Elveden știe precis acest lucru. De amenințările d-tale puțin îmi pasă. Toți îndrăgostiții ar

fi ca d-ta de zăpăciți? Acestora le poți spune orice — nu vor să înțeleagă și pace.

Jerry râse de gluma pe care o făcuse. Văzând însă mutra deodată a celuilalt, se înduioșă.

— Ei, nu le pune și d-ta, toate pe inimă, Mister Craven — îl lovi prietenește pe umăr. In tinerețe am fost și eu amorezat — să știi însă dela mine — muerile nu fac două parale. De câte ori ședeam la răcoare, ele porneau de gât cu alții. Asta numesc ele — fericire. N'am găsit până acum nici o femee, care să prețuiască ceva. Tinere — să nu le mai văd în ochi!

— Nu-mi ține conferințe, Jerry. Mai bine mi-ai răspunde la întrebare.

Jerry se schimbă imediat.

— Ce? Nu te-ai trezit încă? De câte ori să te lovesc peste cap să înțelegi? Nu știu nimic despre fată! Și acum te rog să mă lași în pace — nu-mi mai împuia capul cu gogoși.

Jimmy se resemnă și recurse la o stratagemă.

— Daca-i ști ce însemnează ea pentru mine! Nici nu mă gândesc să încerc să te bag la închisoare. Te-am amenințat numai, crezând că voiu putea afla ceva. Nu vrea mai mult, decât s'o găsesc pe Miss Richmond. Fii om de înțeles, Jerry. Sunt convins că știi ceva și-ai putea să mă ajuți. Nu-ți voiu uita niciodată binele pe care mi-l vei face.

Jerry îi aruncă o privire scep ică.

— Nu-mi umbla mie cu „nu-ți voiu uita" și cu altele. Nu se potrivește aici

In clipa următoare, Jerry făcu o mișcare ca și cum ar fi voit să repeadă la ușă. Jimmy se uita peste umăr și descoperi motivul enervării lui Jerry.

Inspectorul Elveden intra în cârciumă îndreptându-se spre dânșii.

— Bine că te întâlnesc, Mister Craven — spuse el. Am o noutate pentru d-ta. Te-ai dat cu Jerry? N'are nici un rost. Ăsta e mut ca peștele.

Il luă deoparte pe Craven.

— Poliția a identificat automobilul. Fusese un Pullman închis, lung și de culoare roșie. Am putut-o urmări până în Richmond și am ajuns la concluzia că-și are locul de origine prin apropiere. Poliția continuă cercetările.

Ochii lui Jimmy străluciră o clipă, însă pe urmă privi desiluzionat pe inspector.

— Richmond este mare — spuse el trist. Asta-i totul ?

Elveden se supără puțin, deoarece ceace îi comunicase nu făcuse impresie asupra polițistului.

— Vezi de descoperă d-ta mai mult — mormăi el îndepărtându-se.

Comunicarea inspectorului făcuse totuși o impresie asupra lui, căci a doua zi de dimineață vizită Richmond-ul. Era o piață destul de mare, în care staționau mai multe automobile de culoare roșie.

Vorbi cu câțiva polițiști care nu putură să-i dea nici o relație, fie că nu știau nimic, fie că nu voiau să stea de vorbă. Resemnat, se amestecă printre pietoni și porni mai departe, cu capul plecat. După

câtva timp, cufundat în gânduri păşi peste trotoar voind să treacă pe partea cealaltă a străzii.

Un automobil — trecând în goană — îl atinse uşor şi-l trânti la pământ. Câţiva trecători îi ajutară să se scoale. Se uită furios după maşină care oprise la o mică depărtare. Era o maşină lungă, de culoare roşie.

Un domn mititel, îmbrăcat impecabil coborî şi alergă spre dânsul.

— Imi pare nespus de rău — că s'a întâmplat aceasta, spuse el. Şoferul meu este destul de priceput deobiceiu — nu putea şti că voiţi deodată, să traversaţi strada. Să sperăm că nu sunteţi rănit.

Jimmy îşi şterse praful de pe haine şi zâmbi.

— Nu-i nimic, Mister Thyme. Nu mi-am frânt nici o coastă. Bancherul îl privi surprins.

— Mă cunoşti? A, eşti Mister Craven. Nu am ştiut că aşi putea să te întâlnesc vreodată prin cartierul ăsta. Te iau cu mine acasă. Trebuie să vii. Voiu dispune să ţi se perie hainele şi vom bea împreună un pahar cu whsky. Nici nu-ţi poţi închipui ce rău îmi pare — că ai avut de suferit accidentul acesta.

Il luă de braţ şi-l conduse la maşină. Din fericire — nici un poliţist nu fusese prin apropiere în momentul accidentului — căci Mr. Thyme avea o directă aversiune faţă de aceşti funcţionari ai statului. Dădu ordin şoferului să-i ducă acasă.

— Stau foarte aproape de aici — spuse el musafirului — în Petersham Road. Geamurile sunt situate cu vederea spre fluviu...

Incepu să-i explice avantajele și frumusețea poziției casei, până ce mașina stopă în fața portalului dela intrare.

Câteva minute mai târziu se găseau, instalați comod într'o cameră prietenoasă. Mr. Thyme servi două pahare cu whisky-soda.

— Țiu neapărat să mă mai scuz odată pentru accident — spuse el.

— Acest whisky mă răsplătește mai mult decât orice fel de cuvinte, răspunse Jimmy, golind paharul.

— Nu te superi dacă mă ofer să-ți plătesc hainele? Jimmy scutură din cap.

— Dacă vrei să-mi faci o plăcere, atunci mărește-mi mai bine cu zece la sută venitul contului meu.

Mr. Thyme râse din toată inima.

— Da, da, crezi că-i așa de simplu? Apropos, destinul nu ți-a prea surâs în ultimul timp. Dispariția lui Miss Richmond trebue să fie o lovitură grea pentru d-ta. (Il privi milos). Ai ceva noutăți?

— Din cauza asta am venit prin cartierul acesta. Ea a fost răpită de „Mascat", la început într'o mașină închiriată, apoi într'un automobil lung de culoare roșie, care a fost urmărită până în Rihcsmond. De aceea am venit să mă interesez despre astfel de mașini.

Bancherul râse.

— Nu crezi că-i o ironie a destinului, că d-ta ai fost lovit tocmai de către un astfel de automobil? Acum înțeleg pentru ce, eri am primit vizita unui polițist care-mi ceru să-i permit să-mi vadă mașina.

— N'oi fi tocmai d-ta „Mascatul"? glumi Jimmy.

Directorii de bancă sunt cu toţii, până într'o măsură, răufăcători, în sensul că ia bani dela oameni şi le plătesc dobânzi mici.

Mr. Thyme nu se supără din cauza ironiei. Se sculă în picioare.

— Nu vreau să te grăbesc, dar din păcate am o conferinţă importantă, în oraş. Dacă vrei, te duc cu plăcere până la gară.

Jimmy nu avusese de gând să se întoarcă încă în oraş şi invitaţia amabilă a lui Thyme îl obligă să-şi schimbe planul, acceptând-o.

CAPITOLUL 21

Descoperirea lui Jimmy Craven

Maşina directorului de bancă stopă în faţa gării

Thyme se grăbi să coboare din maşină pentru a ajuta musafirului, deschizându-i uşa.

Jimmy se ridică, în acelaşi clipă, din buzunalul de la vestă îi căzu pe margnea pernii, port-ţigaretul de aur.

— O clipă, spuse el băgând mâna pe după pernă. In afară de port-ţigaret mai apucă un obiect, pe care-l trase odată cu cel scăpat, îi aruncă o privire fugitivă şi-l băgă în buzunar. Coborî.

— Vii cu mine la Londra? întrebă Thyme politicos. Eu trebue să mă duc la City.

Descoperirea pe care Jimmy tocmai o făcuse, îi schimbă complect planurile. Nu trebuia să părăsească Richsmond pentru nimic în lume.

— Nu, vreau să telefonez redacţiei şi mai vreau să aranjez câteva lucruri. Nu vreau să te reţin. Îţi mulţumesc pentru amabilitate.

Dădura mâna şi se despărţiră.

Indată ce directorul de bancă dispăru în gară, Jimmy eşi în stradă, urmărind maşina care-l adusese până aici.

Scoase inelul găsit între perne şi-l cercetă amănunţit. Inelul avea grevat literele L. R. şi Jimmy îl văzuse de multe ori în degetul lui Leslie. Era un dar din partea lui Sir Marcus. Inelul lui Leslie în maşina lui Mr. Thyme, un automobil de lux, lung şi de culoare roşie ?

Jimmy grăbi paşii.

După un sfert de oră se găsi din nou în faţa vilei pe care o părăsise mai înainte. Automobilul dispăruse. Probabil că era în garaj. Gânditor, privea casa. In partea stângă a portalului dela intrare se găsea o uşiţă zidită în zidul grădinii, care despărţea vila de stradă. Era, desigur intrarea pentru servitori. O deschise şi intră.

O cărare pietruită conducea printre boschete, spre intrarea secundară.

Jimmy se opri în faţa uşii reflectând cum ar putea mai bine intara înăuntru fără a fi observat. Atât vila cât şi grădina părea pustie. Nimeni nu se arăta la vreo fereastră.

In faţa lui Jimmy se afla o atenansă de pe a cărei acoperiş scund s'ar fi putut ajunge la unul din balcoanele vilei, care avea patru uşi de sticlă. Nu era greu să ajungi în casă pe această cale. Se punea problema

să nu fie simțit de cineva din casă și să nu fie observat din stradă. Nu-i rămânea altceva mai bun de făcut decât să-și ia întregul risc asupra sa.

Precaut, încercă clanța intrării, și o găsi încuiată. Se apucă de streșina căsuței, care ajungea până la înălțimea unui om, și-și făcu vânt pe acoperiș. De aici sări pe balcon, trântindu-se pe burtă. Câtva timp rămase nemișcat pentru a se odihni puțin. Se ridică cu multă atenție privind peste balustradă, în grădină, pentru a se convinge dacă n'a fost văzut. După toate probabilitățile, manevra îi reușise fără ca cineva să-l fi zărit. Se apropie de una din ușile de stică și privi înăuntru. In dormitor nu se afla nimeni. Apăsă pe clanță, ușa se deschise și Jimmy se strecură înăuntru.

Traversă ușor eleganta încăpere, ajunse la ușă și ascultă cu atenție. Neauzind nimic, o deschise și eși în coridor.

In fața ușii dela dormitor se afla o scară care conducea la etaj. Jimmy închise ușa, se rezemă de perete și se gândi puțin.

Era convins că Leslie se afla în vilă. Habar n'avea însă de topografia locului, și o cercetare amănunțită ar fi atras cu sine descoperirea lui, căci în fiecare clipă ar putea să se întâlnească cu vreun servitor.

Deodată fu întrerupt în reflecțiile sale, auzind sgomote de pași. Deschise ușa unei nișe, intră înăuntru și așteptă ca servitorul să se apropie. Prin usa întredeschisă văzu pe servitorul care-i periase hainele. Jimmy era hotărât pentru orice. Totul atârna de felul cum va termina cu servitor. Își opri respirația, lă-

sând pe servitor să se apropie, deschise brusc uşa, îl apucă pe servitorul surprins, de gâtlej şi-l trase in cameră.

Toate acestea veniseră aşa de neaşteptat, încât servitorul nici n'avusese timp să strige. Jimmy îl trânti pe podea şi închise uşa cu piciorul.

— Stai liniştit sau te curăţ, îi şuieră el în ureche.

Servitorul îl privea înspăimântat.

— Răspunde-mi repede la întrebări, altfel te sugrum.

Omul făcu un semn disperat că-l ascultă.

— Bine. Jimmy lăsă din strânsoare. Aveţi în vizită o domnişoară? De când e aici?

— De patru zile, scânci celălalt înfricoşat.

— La ce etaj se află?

— Un etaj mai sus.

— Câţi servitori sunt în casă în afară de tine?

— Intendentul, bucătăreasa şi camerista, răsupunse omul ascultător.

— Nu există alt servitor, şofer sau grădinar?

— Grădinarul este plecat, şoferul vine deabia după masă şi celălalt servitor este învoit pentru astăzi.

Jimmy se ridică în picioare şi-l privi ameninţător

— Se găseşte cineva la etaj? Să nu mă minţi.

— Nu, în timpul acesta se află toţi jos.

— Unde-i cheia dela camera unde se află sechestrată domnişoara?

Cameristul înghiţi în sec.

— In buzunar, la mine — nu pot respira, mă sufoc.

— Dă-mi cheia.

Omul scoase cheia din buzunar și i-o întinse.

— Mai știe cineva, în afară de tine că domnișoara se găsește în casă?

— Nu.

— Bine. Acum mă vei conduce sus. Și acum as' cultă ce-ți spun. Dacă ești om de înțeles voiu avea grijă să nu apari în fața judecății și să nu fi condamnat. In caz contrar, te așteaptă celula. Cred că știi cât se dă pentru răpire

Cameristul dădu din cap.

Jimmy deschise usa și privi în coridor, care era gol. Nu se auzea nici cel mai mic sgomot. Scoase un cutit din buzunar, îl deschise și-l propti între coastele servitorului înspăimântat. Il împinse pe scări în sus, ajungând în fața ușii unde se afla Leslie în captivitate.

Jimmy îi dădu chela.

— Deschide.

Cameristul se execută îndată. Jimmy împinse ușa cu piciorul și-i făcu servitorului un vânt înăuntru.

Fusese o măsură de precauțiune bine venită, căci un pantof sbură în capul cameristului.

El se clătină și numai intervenția ziaristului îl salvă de a primi o a doua lovitură.

Tânărul apucă mâna care voia să arunce și al doilea pantof privind râzând obrazul lui Leslie.

Cu un strigăt de bucurie, Leslie se aruncă în brațele lui

— Ah, Jimmy, ce fericită sunt că ai venit! Să fugim! Am suferit îngrozitor.

Omul scoase cheia din buzunar și i-o întinse.

— Mai știe cineva, în afară de tine că domnișoara se găsește în casă?

— Nu.

— Bine. Acum mă vei conduce sus. Și acum as' cultă ce-ți spun. Dacă ești om de înțeles voiu avea grijă să nu apari în fața judecății și să nu fi condamnat. In caz contrar, te așteaptă celula. Cred că știi cât se dă pentru răpire

Cameristul dădu din cap.

Jimmy deschise usa și privi în coridor, care era gol. Nu se auzea nici cel mai mic sgomot. Scoase un cutit din buzunar, îl deschise și-l propti între coastele servitorului înspăimântat. Il împinse pe scări în sus, ajungând în fața ușii unde se afla Leslie în captivitate.

Jimmy îi dădu chela.

— Deschide.

Cameristul se execută îndată. Jimmy împinse ușa cu piciorul și-i făcu servitorului un vânt înăuntru.

Fusese o măsură de precauțiune bine venită, căci un pantof sbură în capul cameristului.

El se clătină și numai intervenția ziaristului îl salvă de a primi o a doua lovitură.

Tânărul apucă mâna care voia să arunce și al doilea pantof privind râzând obrazul lui Leslie.

Cu un strigăt de bucurie, Leslie se aruncă în brațele lui

— Ah, Jimmy, ce fericită sunt că ai venit! Să fugim! Am suferit îngrozitor.

— Acum voiu lua interogatoriul servitorului — spuse el rămas singur cu șeful circumscripției.

Peste câteva clipe un sergent, introduse pe camerist.

— Cum te cheamă?

— Spills.

— De cât timp eşti în serviciul lui Mr. Thyme?

— De cinci ani — şi niciodată n'am...

— Bine, bine. Ce ştii despre viaţa particulară a stăpânului tău?

— Nimic. Până acum nu mi-a încredinţat nici-un secret.

— Nu ţi-a spus pentru ce Miss Richmond este ţinută închisă?

— Nu. Mi-a spus numai că domnişoara este o rudă de-a d-sale şi că-i scrintită la minte.

— Ştiau şi ceilalţi servitori despre prezenţa ei în casă?

— Nu. Eu îi duceam masa şi aveam grijă să nu-i lipsească nimic. Toată chestia mi s'a părut foarte curioasă — însă pe mine nu mă interesa.

— De ce n'ai anunţat poliţia, dacă ţi s'a părut curios?

— Mister Thyme este un om foarte bun. Nu am de ce să mă plâng contra lui. In definitiv, trebuia să cred ceeace-mi spune.

— N'ai citit în ziare despre răpirea lui Miss Richmond?

— Nu citesc nici un ziar, numai cel bisericesc — bâlbâi Spills.

Elveden râse ironic — însă camerierul făcu o mutră care arăta că a spus adevărul.

— Când se reîntoarce Mister Thyme?

— N'aşi putea să vă spun. Nu vine niciodată, la oră precisă. Poate să vină la ora şapte — dacă nu va fi reţinut pe undeva. In general, între şapte şi opt este acasă.

— In momentul de faţă unde se află? La bancă?

— Nu. Luni nu se duce la birou.

— Să vedem, vom controla imediat.Elveden se întoarse spre şef. — Intreabă te rog la bancă.

Intrerupse puţin interogatoriul.

— Nu ştii unde se duce deobiceiu, Luni?

— Nu.

— Mister Thyme primeşte adesea musafiri?

— Nu — niciodată.

— Ia gândeşte-te puţin — spuse inspectorul apăsat. Nu a primit din când în când vizita unui bărbat — de statură potrivită — îmbrăcat complect în negru şi cu un cap mare — care ţi-ar fi atras atenţia?

— Nu, n'am văzut — răspunse Spills cu hotărîre.

Şeful circumscripţiei poliţieneşti închise receptorul şi se adresă inspectorului.

— Mister Thyme nu este la bancă şi nici nu vine astăzi.

— Mulţumesc. Ai putea să-mi dai un sergent şi patru oameni?

— Sigur că da. Sună. Nu credeţi că „Mascatul" s'ar fi putut reîntoarce la vilă, între timp?

— Nu, nu îndrăsneşte să se arate ziua. Cu masca

lui de ceară ar atrage atenția publicului.

Un sergent apăru în pragul ușii.

— Insoțește-l pe domnul Inspector Elveden. Ia-ți și patru oameni cu d-ta — ordonă superiorul.

Zece minute mai târziu, intendentul lui Mister Thyme se dădu câțiva pași înapoi, îngrozit, văzând pe detectiv și pe polițiști.

— Toți servitorii sunt acasă? întrebă Elveden după ce se legitimă.

— Da, toți afară de Spills și de celalt servitor.

— Unde-i celalt?

— Este învoit până diseară.

— Adu-i pe ceilalți aici, și spune-le să fie gata de plimbare.

Intendentul dădu din cap și se îndepărtă. Puțin după aceia se întoarse, însoțit de ceilalți.

Elveden făcu un semn sergentului.

— Du-i la poliție.

— Nu înțeleg — protesta intendentul făcând un pas înainte.

— Nici nu-i nevoie să înțelegi. D-ta nu ai altceva de făcut decât să însoțești pe sergent la comisariat unde vei avea de răspuns la câteva întrebări. Diseară veți fi puși în libertate.

Sergentul și doi polițiști luă pe servitori între ei și plecară.

Elveden se adresă celorlalți doi polițiști.

— Sper să pun mâna în astă seară pe o pradă bogată. Dela voi cer să nu faceți nici o greșeală. Indată ce servitorul învoit se va întoarce acasă,

telefonați la comisariat să trimită un om să-l ia. Se uită la ceas. Acum este ora cinci fără un sfert, mai avem timp trei ore. Unul din voi va ține sub observație strada — de aici din holl, — celălalt îmi comunică din jumătate în jumătate de ceas dacă s'a întâmplat ceva. Eu, întâi voiu cerceta casa și mai târziu mă găsiți în grădină.

Polițiștii salutară și Elveden se îndepărtă pentru a scotoci casa.

După o oră de cercetări asidue, Elveden eși în grădină. Observă cu atenție fluviul și câteva vapoarașe și bărci care treceau pe acolo. După câtva timp zări în dosul unui vapor barca cu motor a poliției.

Elveden se apropie de mal și strigă din toată puterea. Puțin după aceea, barca ancoră la mal lângă inspector.

El salută pe polițiști și se legitimă.

— Astăzi trebue să întreprind aici, o arestare — însă omul pe care vreau să-l prind este foarte dibaciu și foarte periculos. V'ași fi foarte recunoscător dacă pe la ora șapte a-ți patrula prin apropiere. Aveți un reflector pe bord?

Sergentul — comandantul bărcii, aprobă din cap.

— Pentru noi va constitui un divertisment. E și timpul să trăim și noi o aventură. De câțiva ani încoace, n'am făcut nimic — am scos numai înecați din apă.

— Lucrurile nu vor fi tocmai așa de simple. Omul pe care-l urmăresc, este un criminal. Desigur că ai auzit despre „Mascat".

Sergentului i se lungi faţa.

— A, ăsta e? Ei bine, poţi să te bizui pe noi — spuse el după scurtă pauză, nu prea entuziasmat.

Dădu un ordin omului dela cârmă şi barca porni.

CAPITOLUL 22

Inspectorul Elveden arestează pe „Mascat", însă...

Mr. Thyme nu sosi punctual acasă, căci ceasul lui Elveden indica ora nouă şi douăzeci. Hall-ul era scufundat în întuneric; numai respiraţia regulată a poliţiştilor era un indiciu că aceştia se află la posturile lor.

Cele trei ore de aşteptare nu îmbunătăţise cu nimic starea lui sufletească — totuşi era ferm hotărât să aştepte. Elveden avea de făcut o socoteală cu „Mascatul", şi dacă l-ar fi prins, ar fi fost bine răsplătit.

La ora nouă şi jumătate, inspectorul tresări şi dădu un semnal. Afară se auzeau nişte sgomote de paşi. Scoase pistolul din buzunar şi aşteptă.

O cheie se învârti în broască şi uşa se deschise încet şi razele lunei căzură pe silueta neagră care apăruse în pragul uşii. Era „Mascatul".

Ţinea un revolver în mână. In timp ce poliţiştii îşi opriseră respiraţia, aşteptând încordaţi, el scoase din buzunar o lanternă şi lumină prin hall. In aceiaşi clipă îşi aprinseră şi ceilalţi lămpile îndreptând lumina asupra feţei „Mascatului".

„Mascatului" i se opri respiraţia

— Mâinile sus, și nici o mișcare! — strigă Elveden cu o voce dură, făcând un pas înainte.

„Mascatul“ se întoarse încet și-l privi direct în față. Apoi, dând din umeri, ridică mâinile în sus.

Elveden privea triumfător pe omul cu masca de ceară.

— Aprinde lampa — ordonă el unui polițist. Vocea lui tremura de emoție.

Polițistul împinse în mijlocul camerei o mescioară și aprinse o lampă cu petrol. Apoi își luă locul, în fața scărilor.

„Mascatul“ aruncă o privire peste umăr — pentru a vedea unde se află celalt polițist — apoi își întoarse privirea lui rece spre inspector.

— N'am ce spune, este o surpriză — spuse el prietenos. Pentru mine nu tocmai plăcută. Imi permiți să te felicit? Acum te-aș ruga să-mi spui cât să mai stau cu mâinile ridicate? Găsesc poziția asta incomodă și inutilă.

Făcu o mișcare, ca și cum ar fi voit să lase mâinile în jos.

— Pune-ți revolverul pe masă — spuse Elveden scurt — și ține-ți mâinile departe de buzunare, dacă mai vrei să trăești.

„Mascatul“ făcu un pas înainte și svârli revolverul pe masă.

— Imi dai voie să fumez? întrebă el politicos; și fără să aștepte răspunsul, scoase port-țigaretul și chibriturile din buzunar.

Elveden nu știa ce să creadă despre atitudinea ban-

ditului. O considera ca simplu efect de teatru, totuși trebuia să admire indiferența și liniștea sa.

— Ai putea să-ți ții revolverul mai la oparte zise omul cu masca de ceară, ironic, trăgând câteva fumuri din țigară. Nu prea mă simt sigur când polițiștii se joacă cu arme de foc. Ei nu prea au siguranță în a umbla cu revolverele, așa că risc să mi se producă stricăciuni pe piele.

Svârli fumul de țigară în nasul lui Elveden și acesta observă cum prizonierul său reflecta la o eventuală scăpare

— Ce se întâmplă cu mine? întrebă „Mascatul" cu un ton rece. Primirea de aici trebue să aibă un motiv.

Elveden râse ironic. De data aceasta își putea permite luxul să aresteze în cea mai perfectă liniște, pe unul din cei mai mari bandiți ai timpului.

— Dă-ți masca jos, pentru a-ți vedea onorabile d-tale față, — Mister Thyme — spuse el.

— A — așa dar știi? răspunse „Mascatul" ironic. Atunci nu mai este nevoie să-mi mai dau masca jos. E prea bine prinsă și mi-ar da mult de lucru.

— Cu toate acestea vreau să-ți văd mutra.

— Ah — dar de ce? — este o mutră obicinuită. N'ar fi mai bine să amânăm momentul solemn al demascării? Imi voiu lua, așa și așa, rămas bun — așa că n'are nici un rost.

Fuma mai departe. Fără a pierde pe prizonier din vedere. Elveden făcu un semn polițistului postat la ușă.

— Pune-l cătușele.

Polițistul se apropie de „Mascat", rămase însă, instinctiv locului, căci acesta făcu un gest de apărare.

— O să-ți pară rău — îl preveni „Mascatul".

— Leagă-l — răspunse Elveden energic.

Polițistul se apropie și mai mult și desfăcu cătușele. „Mascatul" ridică din umeri și întinse, ascultător mâinile. Insă ca un fulger îi apăsă țigara arzândă pe obraz. Cu cealaltă mână apucă revolverul de pe masă, trase și lampa se stinse, făcându-se țăndări.

Inspectorul trase o înjurătură și polițistul urlă de durere.

— Aplecați-vă! — sbieră Elveden punându-și revolverul în funcțiune.

Se auzi mai întâi un țipăt, apoi un râs diabolic în apropierea scării. Elveden scoase lampa de buzunar și o aprinse. Unul din polițiști zăcea rănit, pe podea iar „Mascatul" alerga pe scări în sus, sărind câte trei trepte deodată.

Inspectorul împușcă mai departe în urma lui — însă „Mascatul" se aplecă — se întoarse și răspunse la împușcături. Nimeri lampa inspectorului și hall-ul reintră în întuneric.

— Prindeți-l — strigă Elveden alergând după „Mascat". Celalt polițist îl urmă. Sus, în coridorul din capul scării, se auzi o ușă închizându-se. Elveden încercă s'o deschidă, isbind cu umărul. Nu reuși.

Făcu, atunci, un pas înapoi şi împuşcă broasca uşii până ce aceasta se deschise.

Năvăli în cameră şi constată că era goală şi că una din ferestre era larg deschisă. Sări repede în balcon şi auzi plescăitul apei. „Mascatul“ sărise de pe pod, în apă. Inspectorul făcu palmele pâlnie şi strigă din toată puterea

— Barca poliţiei — căutaţi în apă — a sărit — „Mascatul“!

Incălecă balustrada — ajunse pe acoperişul atenansei, apoi pe iarbă. Poliţistul îl urmă.

Farurile bărcii poliţiei intrară în funcţiune.

— Poate că înoată sub apă, strigă Elveden sergentului.

Inainte ca barca să fi ancorat la mal, „Mascatul“ ajunse în stradă sărind într'un automobil care-l aştepta.

Luând loc pe perne, veni în atingere cu cineva care şedea într'un colţ al maşinei. In mod mecanic îl apucă pe celalt de beregată.

— Dă-mi drumul... sunt doar Thyme.

„Mascatul“ lăsă mâinile în jos şi-l privi pătrunzător.

— Deabea am scăpat — spuse el încet, căutând să vadă ceva afară. Era însă prea întuneric. Ce dracul s'a întâmplat? Elveden şi doi poliţişti m'au aşteptat în casă.

Mr. Thyme aprobă din cap şi se îndreptă pe perne. Din hainele „Mascatului“ curgeau şiroaie de apă.

— Ce vrei să faci acum? întrebă Thyme după o

scurtă pauză. In ceace priveşte persoana mea — s'a terminat cu mine. Chiar în seara aceasta, semnalmentele mele vor fi transmise tuturor posturilor poliţieneşti.

— Ai dreptate — spuse „Mascatul", apoi se adresă şoferului.

— Dă-i drum cât se poate de repede la Kingston şi de acolo la City — Fleet Street.

Se rezemă comod pe perne şi în întrebă pe Thyme:

— Acum vom ridica banii dela bancă. Ai cheia la d-ta?

— Da.

— Bine. Elveden nu va crede că noi vom lucru atât de repede. Indată ce-am luat banii te voiu ascunde în casa mea dela Sussex şi de aici, cu un vaporaş te duc în Franţa. Este păcat că nu putem aduna întreaga societate. Este prea târziu. Pierd şi aşa destul timp cu schimbatul hainelor.

„Mascatul" închise ochii. După un sfert de oră ajunseră în Kingston.

— In noaptea aceasta vom mai avea surprize — spuse el încet.

Mr. Thyme dădu din cap, fără să bănuiască ce însemnau aceste cuvinte.

CAPITOLUL 23

„Mascatul" scapă de un complice

La lumina lanternei, cei doi banditi lucrau tăcuţi în beciul băncii Thyme. Lângă uşa deschisă, se găseau

trei saci umpluți cu bancnote și hârtii de valoare și cei doi erau ocupați să-l umple și pe al patrulea.

Ceasul unui turn bătu ora trei, în clipa când „Mascatul" se sculă în picioare privind mulțumit la ce realizaseră.

Incovoiați sub greutatea poverii, cărară sacii în mașina care îi aștepta. „Mascatul" dădu șoferului niște instrucțiuni. în timp ce Thyme coborî în beciu pentru a face ordine.

— Așteaptă-mă la Anderton. Dacă vreun polițist este prea curios, spune-i că aștepți un client... Eu voiu veni îndată ce termin cu anumite chestiuni.

Mașina plecă și „Mascatul" intră în casă.

— Ai distrus toate actele? In primul rând lista cu numerele bancnotelor? întrebă el, intrând în tezaurul băncii și închizând ușa după el.

— Da. Totul e gata. Putem să plecăm. Elveden poate că crede că am fost înștiințat de pericolul care mă amenință.

— Sigur că nu ne-a urmărit decât până la Kingston, acolo am schimbat numărul mașinii. Până aici am mers neurmăriți de nimeni. In afară de asta, amicul nostru a făcut și o baie neașteptată. Probabil că și-a schimbat hainele sau s'a culcat în pat să nu răcească.

— Totuși ar fi mai bine să plecăm — zise Thyme nervos. Vreau să-mi mai arunc o scurtă privire în biurou. Nu va dura prea mult.

Se întoarse spre ușă, însă îngheță, văzând țeava unui revolver îndreptat asupra sa.

— Nu fi atât de grăbit, prietene.

— Ce... ce vrei să spui? bâlbâi Thyme. Ochii lui se holbară îngroziţi.

— Vrei să-ţi explic? Bine. Nu am nevoie de oameni cari fac greşeli.

Directorul de bancă se făcu verde la faţă.

— Greşeli... eu... nu înţeleg. In seara asta doar te-am ajutat.

— Asta numeşti ajutor? Era cât pe aici să-mi pierd libertatea. Ai ştiut că vila a fost percheziţionată de poliţie şi că Elveden mă aştepta. Cu toate acestea m'ai lăsat să intru fără să mă avertizezi.

Făcu o pauză privindu-şi sarcastic complicele.

Thyme întinse mâinile implorând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n'oi fi vrând.,. nu... numai asta nu — aşteaptă — aşteaptă pentru numele lui Dumnezeu.., eu... îţi pot ajuta.,. vreu să-ţi spun ceva.,. ceva ce vrei să afli...

Thyme nu fusese niciodată un caracter tare, şi acum era zdrobit în faţa ameninţării „Mascatului" Acesta nu se lăsa înduioşat. Nu cunoştea sentimentalităţile.

— Nu mă poţi duce de nas — spuse el/ridicând revolverul şi ochind

— Nu... nu, îl rugă Thyme. Aşteaptă... diadema Loseley, documentul...

— Ce ştii despre diademă? Şi ce despre document? întrebă „Mascatul" repede, căci în clipa aceasta era plin de interes. Repede, spune ce ştii.

Thymé respiră uşurat. Işi dădea seama că nu era încă salvat; avea totuşi o şansă să scape.

— Printre celelalte obiecte de valoare ai luat şi dia-

dema în saci, explică el nervos; nu însă documentul care se găsea înăuntru. Eu știu unde este. Să facem o afacere.

— Așa dar, d-ta ai documentul, strigă „Mascatul" furios. Dă-l repede încoace sau te curăț!

— Promite-mi întâi că-mi dai drumul, răspunse Thyme tremurând, privind fricos în ochii strălucitori ai dușmanului său de moarte.

„Mascatul" voi să riposteze, însă se liniști îndată. Hârtia îi era prea prețioasă pentru a risca s'o piardă în cazul când l-ar fi împușcat pe Thyme.

— Bine, îți promit — răspunse el ceremonios.

— Juri?

— Da, jur pe Biblie, pe tot ce am mai sfânt. Vei fi liber, în clipa în care voi avea documentul în mână.

Thyme răsufiă ușurat. Era catolic și credea în jurăminte. Chiar dacă „Mascatul" ar fi un sperjur era mai sigur sus în birou decât aici în beciu, unde nimeni n'ar fi putut auzi împușcătura Sus ar fi putut striga după ajutor, dacă va fi nevoie. Insă el a jurat...

— Documentul este în birou, zise Thyme răgușit. Să mergem sus.

Urcară treptele, însă „Mascatul" nu renunță de-al amenința cu revolverul. In birou, Thyme se apropie de imensul safe și deschise ușa. Apoi intră înăuntru, într'un fel de cabină. De-o parte și de alta erau aranjate rafturi. Thyme se duse până în fund, începând să răscolească într'un colț în care se aflau documente și hârtii de valoare, luă un plic și scoase o foaie de hâr-

tie. O întinse „Mascatului", rezemându se de perete, căci nu se reculese încă...

„Mascatul" luă hârtia nelăsându-l pe Thyme din ochi. Își aruncă o privire fugitivă asupra conținutului, ceru și plicul și le băgă în buzunar.

— Ești un dobitoc, spuse el liniștit.

Thyme înghețase de frică. Era posibil ca acesta să-l fi înșelat? Doar a jurat. Ochii reci ai „Mascatului" îi spuneau clar că nu-l va ierta.

„Mascatul" făcu un salt și puse mâna pe ușa de fier. Thyme se repezi spre ieșire scoțând un țipăt de groază. Banditul însă îl lovi cu pumnul peste față, făcându-l să se dea câțiva pași înapoi, apoi trânti ușa.

Rămase o clipă atent. Thyme isbea cu pumnii și cu picioarele în ușă.

— Lasă-mă să ies — diavole — ai jurat — lasă-mă să ies — câine — ucigătorule — mă înăbuș!

Cu toate că striga din toată puterea, vocea lui suna slabă. „Mascatul" era mulțumit. Nimeni n'ar fi auzit nimic. Se îndrepă spre ieșire, stinse lumina și inchise ușa biroului.

Thyme își pierdu mințile. Se arunca cu toată puterea în ușa de fier, sbierând, urlând și zgâriind fierul. Unghiile i se rupseră și degetele îi sângerau. Distrus, se rezemă de perete. Înăuntru se făcuse îngrozitor de cald și i se părea ca și cum niște mâine nevăzute îl apucaseră de gât strângându-l încet... încet..

— Lasă-mă să ies! Ah, Doamne, Dumnezeule, lasă-

mă să ies! țipa el. Dar .. trebue.. să aim aer... întoarce-te... câine.. diavole.., ești un sperjur... mizerabile.., ajutor... ajutor... Dumnezeule... mă... sufoc...

CAPITOLUL 24

Jerry

Pe peronul numărul nouă al gării, sta un pasager singuratec, mângâindu-și mustața. Își ridică geamantanul și se îndreptă spre eșire.

La eșire își dădu biletul și rămase o clipă mirat. De aproape patru ani nu mai fusese în gara Victoria. Miile de oameni care circulau prin fața gării, gălăgia vehiculelor, clacsonul mașinilor îi deveniseră străine.

— Doriți o mașină? spuse un hamal politicos

— Lasă-mă în pace, mormăi străinul. Ne-i fi vrând să-ți svârl în gâtlej un schilling, numai pentrucă îți deschizi gura?

Oftă adânc și se urcă în sfârșit într'un taxi, cerând să fie dus în Eaton Place. Ajuns aici, un polițist îi puse mâna pe umăr.

— Ei drăcia dracului, dar ăsta-i Jerry! Jerry ca gentlemen, vine cu automobilul. Ei, cum îți merge?

Omul își luă geamantanul și privi rece pe polițist.

— Te rog să te cari de aici. De când am început să mă tutuesc cu curcanii?

— Iertați-mă, Mister Jerry, răspunse polițistul rânjind. Trebue să vă comunic numai, că un prieten de-al d-voastră dorește neapărat să vă vorbească.

— Nu mă interesează. Probabil că e vorba de Elveden. Să mă lase în pace. Acum am devenit om de treabă și nu mai am chef să stau de vorbă cu inspectorii de poliție.

— Da, Elveden vrea să te vadă. Iți mai aduci aminte de el?

— Cum dracu' să nu-mi aduc aminte!

— Am ordin să te conduc, îndată ce te văd, la Scotland-Yard. N'are nici un rost să-l lăsăm să aștepte.

— Dobitocul ăsta nu lasă pe nimeni în pace. Ce-o mai fi vrând?

Infuriat, îl însoți pe polițist.

După douăzeci de minute se găsi în fața inspectorului Elveden. Acesta îl privi mirat. Jerry într'un costum de haine noui, ghete luxoase și guler curat?

— Ia te rog loc, aș vrea să-ți vorbesc, așa în linii generale, spuse inspectorul revenit puțin din mirare.

— Iar vrei să-mi faci de petrecanie? Lasă-ți trucurile la o parte, le cunosc prea bine. Ultima oară când mi-ai vorbit politicos, m'ai băgat doi ani la răcoare.

Elveden își încreți fruntea. Ceva din atitudinea lui Jerry i se păru de neînțeles. Nu-și putea da, însă, seama ce putea fi. Reflecta încă asupra acestei atitudini a vagabondului spilcuit, când intră pe ușă, șeful Scotland-Yard-ului. Elveden se ridică în picioare, respectuos.

— Uitați-l pe Jerry, spuse el

Superiorul lui, rămase un moment pe loc, privind

pătrunzător pe vagabond. Apoi se apropie de birou şi luă loc pe scaun.

— Aşi vrea să discutăm despre anumite chestiuni, care ne interesează foarte mult pe amândoi, se adresă el lui Jerry.

— Vreţi să mă băgaţi iarăşi la închisoare? spuse el ironic.

— Spune-mi tot ce ştii despre „Mascat", continuă el apăsat.

— Cu plăcere, rânji Jerry. Despre ăsta nu ştiu absolut nimic.

— Iar începi? interveni Elveden înfuriat. Spune domnului şef, tot ce ştii, nu fi încăpăţânat.

— Chiar dacă te dai peste cap nu-ţi pot spune nimic. In definitiv, cine-i „Mascatul"?

— Vă rog să-mi permiteţi, se adresă inspectorul superiorului său. — Jerry, cum de te-ai îmbrăcat aşa?

— Mi-am cumpărat ţoalele astea la Day şi Martin. O stofă pe cinste. Nu mă prinde bine?

— In general, nu prea umbli aşa de elegant, nu-i aşa ?

— Sigur că nu. In general port joben, mănuşi galbene glacé şi ghetre albe, în special când lucrez la câmp.

— Câmp? De când ai intrat în agricultură?

— Asta-i culmea, mormăi Jerry. Ce înseamnă interogatoriul ăsta tâmpit? Sunt angajat la moşia lui Sir Marcus.

— Doar n'oi fi vrând să spui Sir Marcus Loseley.

— Dar cine altul? Câţi baroneţi crezi că cunosc?

Elveden îl privi uluit. Nu mai știa ce să spună despre acest Jerry transformat.

— Unde se află moșia lui Sir Marcus? întrebă el în sfârșit.

— In Faversham. Acuma vei fi vrând să știi dacă Faversham se găsește în lună? Din partea mea...

— De când ești acolo angajat?

— De când am eșit dela închisoare. Sir Marcus este un filantrop din aceia care întoarce sufletele pierdute pe calea cea bună.

Inspectorul își privea disperat superiorul.

— Ce faci la moșie? Să nu minți.

— Sunt păzitor și primul pădurar, explică Jerry cu patos, scoțându-și pieptul.

Inspectorul râse.

— Atunci, braconierii duc o viață c'an sânul lui Avram. Desigur că au contracte cu d-ta să împarți în două prada.

— Ia mai tacă-ți fleanca. Am angajament semnat de Sir Marcus.

— Nu înțeleg cum de e posibil. In orice caz trebue să vorbesc cu Sir Marcus în privința aceasta. Este imposibil ca Jerry să poată fi în același timp, în Londra și în Faversham. Cu toate acestea pot aduce nenumărați martori cari pot dovedi că Jerry a fost în ultimul timp numai în Londra.

Șeful Scotland-Yard-ului dădu din cap.

— Bine, pune-mă în legătură cu Sir Marcus. Poate că între timp vei descoperi ceva.

— Pot să plec? întrebă Jerry. La ora șase m'am

anunțat la Sir Marcus și acum e mult mai târziu.

— Să n'ai nici o grijă, răspunse Elveden. In curând îl vei putea vedea.

Sună și dădu câteva ordine, apoi se întoarse spre Jerry și continuă cu interogatoriul.

Timp de două ceasuri se vorbi în colo și 'ncoace la telefon însă nu se ajunse la nici un rezultat. In tot timpul acesta, inspectorul află totuși că omul care se afla în fața lui nu putea fi decât Jerry și nimeni altul. Era același om care cu patru ani în urmă a fost băgat la închisoare, și care lucrase cu adevărat, timp de doi ani, pe moșia lui Sir Marcus. Trase deci, concluzia că un altul apăruse în Londra sub numele și înfățișarea lui Jerry. Cine putea fi acesta?

In timpul cât îl interogă, Elveden remarcă la celălalt un tic nervos, pe care-l uitase și pe care nu-l observă la alter-ego-ul lui.

Telefonul sună din nou.

— Allo, spuse inspectorul obosit, însă imediat se învioră la față. Cum, e aici? Trimite-mi-l imediat sus.

Puse receptorul la loc și se sculă repede. Deschise o ușă și-l chemă pe Jerry cu mâna.

— Așteaptă aici înăuntru până te voiu chema.

Omul intră în camera alăturată, fără să protesteze. Elveden închise ușa la loc și întâlni privirea întrebătoare a superiorului său.

— Până acum nu a fost posibil să venim în contact cu Sir Marcus. Se pare că este iarăși în goană pe la anticari. Totuși am avut noroc... un polițist din St. Martin Lane a pus mâna pe celălalt Jerry.

CAPITOLUL 25

Al doilea Jerry

Imediat după aceea, un detectiv introduse în cameră pe al doilea Jerry. Acesta era omul pe care-l cunoştea Elveden, vagabondul cu pălăria pleoştită, cu fularul în loc de guler şi cravată şi cu hainele sărăcăcioase.

Inspectorul îl măsură din cap până 'n picioare, înainte de-ai oferi un scaun. De doi ani, omul acesta se dădea drept Jerry şi Elveden era extrem de curios să afle ce persoană se ascunde sub mască.

— Am să-ţi pun câteva întrebări, început el în-sfârşit.

— Asta-i culmea, replică Jerry, întorcându-se spre şeful poliţiei. Aşi vrea să ştiu pentru ce primesc inspectorii de poliţie şi ceilalţi curcani, atâţia bani. Când se întâmplă ceva nu sunt în stare să afle niciodată adevărul, în schimb ştiu să omoare, pe ceilalţi oameni cu întrebări. Elveden, ăsta mereu vrea să ştie câte ceva dela mine: dacă eu am fost cela care am săvârşit fapta, şi atunci când, îi dovedesc că nu, vine şi mă intreabă cine a fost. Ce! Eu primesc leafă dela poliţie, sau el? Primesc eu vreun penny chiar dacă-l înop pe Elveden cu informaţii, până plesneşte? Sunt eu oare biroul de

informaţie al poliţiei? Fără mine dă faliment Scotland Yard-ul? Dar acum m'am săturat.

Respira adânc, pentru a putea injura cu puteri inoite, însă Elveden care-l ascultase amuzat, il întrerupse.

— Nu fi aşa de sălbatec, Jerry. De data aceasta aş vrea numai să ştiu de câte ori ai fost în ultimul timp în Faversham,

— Ce-i cu Faversham? întrebă Jerry liniştit, totuşi tresărise o clipită.

— O localitate în Kent.

— In Kent nu am fost decât o singură dată, însă nu în localitatea care ai numit-o d-ta, mormăi Jerry. Acolo n'am fost niciodată.

— Cred totuşi că ai fost acolo.

— Când spun ceva adevărat, atunci Scotland-Yard-ul ştie bine, se văită Jerry amar.

— Atunci ai devenit scamator sau transformist, care poate fi în acelaş timp în două locuri?

— Nu înţeleg ce tot spu.

— De cât timp eşti în Londra?

— Ştii tot atât de bine ca şi mine. De doi ani nu faci al ceva decât să te ţii scaiu de mine.

— Şi între timp alter-ego-ul d-tale se găsea la mosia lui Sir Marcus.

— Mi se pare că-ţi lipseşte o doagă.

Cu toate că răspunsul sosi la timp, totuşi Jerry se făcu alb la faţă. Elveden se ridică râzând, deschise uşa din dreapta şi-l chemă afară pe pădurar.

— Imi dai voie să vă prezint? Jerry din Londra şi Jerry din Faversham, spuse el sarcastic.

Câteva secunde domni cea mai perfectă liniște, în timp ce cei doi Jerry se priveau reciproc. Asemănarea era perfectă; ceeace îi deosebia unul de altul, erau hainele.

Elveden îi privi atent și văzu că pădurarul holbase ochii, în timp ce Jerry din Londra își menținea calmul. Deodată începu să vorbească cu o voce cultivată, care nu se mai asemăna cu vechiul său fel de a vorbi.

— Ei bine, Jerry, spuse el indiferent. N'ai nici o vină, căci n'ai știut nimic.

Ochii pădurarului străluciră.

— Imi pare rău, murmură el.

— Ai deslegat un mister, inspectore, continuă celălalt. Dă dispoziționi să mi se aducă săpun și puțină apă.

Elveden dădu ordin să se aducă imediat, cele cerute de Jerry.

Un sergent aduse apă caldă, săpun și prosop. Jerry începu să se spele. Lăsând prosopul în jos, dispăruseră mustața blondă, fața ciupită de vărsat și găurile formate de obrazul supt. Își scoase peruca și transformarea se terminase. In fața lor se afla acum Sir Marcus Loseley de Faversham, care în Londra, locuia în Eaton Place.

Baronetul se așeză liniștit pe un scaun și zâmbi prietenos lui Jerry.

Elveden îl privea înmărmurit. Șeful poliției își pierduse graiul.

— Așa dar, dv. sunteți acela care timp de doi ani ați jucat rolul lui Jerry, în [illegible] în fine ins-

pectorul după ce trimise pe paznic în camera cealaltă.

— Mii de mulţumiri pentrucă recunoşti acest lucru, răspunse Sir Marcus ironic. Insă umila mea persoană n'a săvârşit până acum nici un act infamant, cu toate că am luat parte la multe fărădelegi ale „Mascatului", nu mi se poate imputa faptul că aşi fi luat parte la vreo crimă, cu atât mai puţin faptul că aşi fi săvârşit vreuna.

— Chiar dacă ar fi să credem explicaţiile acestea, replică şeful poliţiei, dv. rămâneţi totuşi complice.

— Din păcate, ai dreptate. Era însă necesar să încurajeze planurile „Mascatului". Trebuia să-l conving că sunt însuşi vagabondul Jerry. Dacă ar fi căzut în bănuială, m'ar fi ucis.

Şeful poliţiei deveni gânditor.

— Ar fi mai bine să ne spuneţi, pentru ce aţi jucat rolul lui Jerry.

Sir Marcus respiră adânc şi reflectă o clipă înainte de a vorbi.

— Intenţia mea a fost să termin cu o socoteală veche pe care o am cu „Mascatul".

— Nu ştiţi că numai justiţia poate să pedepsească?

Baronetul aprobă din cap.

— Sigur că da. Dar am mai ştiut că justiţiei îi trebue prea mult pentru a termina cu un om de talia „Mascatului".

— Credeţi că singur aţi fi terminat mai repede? întrebă Elveden ironic.

— Da, şi înainte de toate, cu mai multă siguranţă.

Tonul baronetului trădau profunda ură care o purta inspectorului.

— Cine este „Mascatul"? întrebă şeful poliţiei deodată.

— După câte văd, experienţa nu te-a făcut încă să-l cunoşti. Habar n'am cine-i şi nici nu pot bănui pe nimeni. Dacă i-aşi cunoaşte locul de reşedinţă ar fi mai simplu. Nici despre ceilalţi membri ai bandei nu ştiu nimic, deoarece îi văd întotdeauna, mascaţi. Nu avem voie să stăm de vorbă pentru a nu ne putea recunoaşte vocile. După şedinţă părăsim locul la rând câte unul, din cinci în cinci minute. „Mascatul" pleacă primul şi eu ultimul.

— Credeţi că aţi putea recunoaşte pe „Mascat" după glas? întrebă şeful Scotland-Yardului, mai departe.

— Da, pot s'o recunosc, dar din nefericire şi-o schimbă de câte ori îşi făcea apariţia.

Elveden avu impresia că superiorul său se lăsa convins de către Sir Marcus. Zâmbi ironic însă nu spuse nimic.

— Planurile lui pentru viitor, le cunoaşteţi? spuse şeful poliţiei. Care este următoarea fără-de-lege? Cred că nu este nevoie să vă amintesc, că tăcerea, în acest caz, constitue o călcare a legii.

— Nici un muritor de rând nu poate spune că ştie planurile „Mascatului". Şi chiar dacă ar şti nu ar avea curajul. Ingrozitorul sfârşit a lui Billy Horne este viu în memoria tuturora.

Increţi fruntea şi un aer de profundă tristeţe i se întipări pe faţă.

— Elveden a făcut o greaşlă capitală că a dat ordin să fiu adus la Scotland-Yard. Dacă „Mascatul" va afla ceva despre întrevederea noastră, m'am curăţat. Nu uitaţi că el posedă o foarte pricepută reţea de informaţii.

— După părerea mea, prea mult crezi în invencibilitatea „Mascatului".

— De ani de zile, poliţia a ignorat forţa lui. Fiecare atac al dv. a fost parat cu dipăcie. De aici, certitudinea mea nestrămutată este că jocul lui de până acum, de neînvins, trădează faptul că este foarte bine informat.

Şeful poliţiei îl privi îngrozit.

— Se poate. Cu toate acestea vei înţelege că trebue să te arestez. Singura dovadă a explicaţiei dv. puţin obicinuită, este însăşi declaraţia ce ne-aţi făcut-o.

Sir Marcus ridică din umeri. Urmă o pauză.

Insfârşit, şeful poliţiei se rezemă de speteaza scaunului.

— Ce-aţi face dacă v'aşi pune în libertate?

— Mi-aşi juca rolul mai departe. Am aşteptat destul şi mai pot aştepta. Peste câteva zile va avea nevoia de mine şi mă va chema. De data aceasta voiu lua hotărârea supremă.

— Bine. M'am hotărât să vă pun în libertate, Sir Marcus. Şi Jerry poate pleca. Bănuesc că vă veţi lua răspunderea pentru el.

— Cred că pot avea încredere într'însul — răspunse Sir Marcus sculându-se de pe scaun. Sunt ferm

convins că răufăcătorii pot fi aduși pe calea cea bună prin bunăvoință.

Elveden rânji ironic.

— Pot să-l chem pe Jerry? întrebă el pe superiorul său.

Șeful poliției aprobă din cap. Jerry reintră în birou. Câteva minute mai târziu îl însoțea pe stăpânul său, părăsind clădirea Scotland-Yard-ului.

— Sigur că trebuește supraveghiat deaproape, spuse înaltul funcționar lui Elveden. Ne luăm o răspundere foarte mare, lăsându-l liber. Sunt însă convins că mai devreme sau mai târziu ne va pune pe urmele „Mascatului".

CAPITOLUL 26

Dreptatea învinsă

Sir Marcus se travesti din nou ca Jerry și după multe ocoliri, ajunse la țel. In apropierea unei case, se opri, scoase o fițuică din buzunar și o privi cu atenție. Era o schiță făcută primitiv, care reprezenta o parte din cartierul Wimbledon Common. Casa era însemnată cu o cruce și aici trebuia să aibă loc, întâlnirea.

— Rushmere House, astă seară, ora nouă. „Mascatul", era scris pe dosul schiței.

La fereastră nu era nici o lumină și întreaga clădire se ridica întocmai ca un monstru, din întuneric.

Sir Marcus reflectă un timp. De ce și-o fi ales „Mas-

catul“ tocmai această casă? De obiceiu ședințele aveau loc în oraș. Insă „Jerry“ nu venise nepregătit de această dată. Avea în buzunar un revolver.

Mai ezită o clipă, apoi întinse mâna spre clanța ușei, o deschise și intră în hall-ul întunecos. De nicăeri nu venea nici un sgomot.

La lumina unui fulger, căci venea furtuna, putu să să orientezee puțin prin cameră. Pereții erau prevăzuți cu panele de lemn. Numai în fund era o singură deschizătură de unde pornea o scară în sus. Aceasta i se păru foarte misterios, căci după aparența casei, de afară, mai trebuiau să fie camere deoparte și de alta a hall-ului.

Deodată Sir Marcus își dădu seama că este observat. Se întoarse în toate părțile, căutând să vadă ceva, străpungând cu privirea, întunecimea din jurul său.

Un sentiment de frică îl cuprinse deodată, oprindu-i respirația. In clipa aceia trebue că s'a deschis o ușă.

— Cine-i aici? întrebă el, după ce se reculese puțin.

Ii răspunse o voce prea cunoscută.

— Vino aici, Jerry.

Se întoarse în spre partea de unde venea vocea și văzu că o parte din panel se dăduse la o parte.

In aceiași clipă se făcu lumină în camera vecină și figura „Mascatului“ apăru în deschizătură.

— Pentru un moment n'am crezut că ești d-ta, spuse el prietenos. Am reflectat, dacă n'ar fi fost mai bine să fi împușcat mai întâi și apoi să fi văzut cine este.

Se dădu un pas înapoi și-i făcu semn cu mâna să-l urmeze.

— M'am cam speriat, spuse Sir Marcus răgușit, trecând pragul.

— Aranjamentul casei este puțin cam original, spuse „Mascatul“ închizând ușa.

Sir Marcus se întoarse în toate părțile privind în jurul său.

— Inainte de a mă instala aici, nu existau ușile astea secrete. Eu am dispus să fie făcute. E bine aranjat, ce zici?

— Bine aranjat, n'am ce spune. Casa, însă, este cam izolată.

— Imi aleg reședințele după nevoie. Casa însă mai posedă și alte surprize, Jerry.

Sir Marcus încercă să-și întipărească mai bine în minte, aranjamentul încăperii. Era mică și n'avea nici o fereastră. Un singur abajour, de pe o măsuță, lumina întreaga cameră. Pereții erau ornați cu tablouri prețioase, în jurul mesei se aflau două scaune și lângă cămin un jilț de piele.

Sir Marcus zâmbi, zărind lângă lampa de pe masă o sticlă cu whisky, un sifon și un pahar.

— E foarte plăcut aici, observă el făcând câțiva pași și luând loc pe unul din scaune. Dar unde sunt cei lalți? Nu vin în astă seară?

— Nu, astăzi sunt acasă la familiile lor

— Ce vrei? întrebă el indiferent.

— In ultimul timp te-ai cam lăsat pe tânjeală, Jerry. Cu toate că cunoști regulamentul, totuși, porți un revolver în buzunar. Nu prea arăți elegant prin asta. Ochii din masca de ceară străluceau supărați. Pune-ți

mâinile pe masă, comandă el. In afară de asta, în ultimul timp prea ai comunicat des cu Scotland-Yard-ul. Ai stat de vorbă chiar cu şeful acestei nobile instituţii. Mai departe, desigur că te vei mira că ştiu de existenţa fratelui d-tale gemen care duce o viaţă plăcută la Taversham, moşia lui Sir Marcus Loseley.

Vocea „Mascatului" suna dur şi metalică.

Sir Marcus tresări, căci cu toate că se aştepta la o catastrofă, aceasta veni, totuşi, prea deodată. Işi impuse voinţa şi se reculese.

— N'am nici un frate gemen, spuse el hotărât. Nici de Faversham n'am auzit.

— Ţi-ai jucat rolul minunat, acum, însă, nu mai are nici un rost tot teatrul ăsta.

— Aşa dar ai ştiut totul? întrebă Sir Marcus liniştit. Te felicit pentru succes.

— D-tale, din păcate, nu-ţi pot face nici un compliment. Metodele d-tale nu prea au fost aşa de inteligente după cum mă aşteptam.

— Posibil. Aşi putea acum afla cum de ai ajuns să pătrunzi secretul?

— Cu plăcere. Am observat că la Scotland-Yard au fost aduşi doi Jerry, şi a plecat numai unul însoţit de Sir Marcus. Problema n'a fost prea greu de deslegat. In afară de asta m'ai înşelat cu diadema. Acum mă mir, că m'am obosit degeaba voind să te încurc, îndreptându-te spre casa ducelui de Framlingham, când ţi-am răpit pupila. Ar fi trebuit, deatunci, să termin cu d-ta.

— Dacă vorbești de terminat, atunci trebue să accentuez că eu am mai întâi o socoteală cu d-ta. Răpirea pupilei mele și furtul dela Thyme Bank sunt fleacuri. Iți aduci aminte de John Richmond?

— Sigur că da.

— L'ai ucis.

— Inlăturat, este un cuvânt mai potrivit, răspunse liniștit „Mascatul". In asemenea cazuri trebue să te hotărăști repede, să reacționezi imediat fără a încerca să menajezi.

Sir Marcus se ridică și-și luă peruca de pe cap, arătând cu degetul o cicatrice.

— Iți mai amintești de asta? strigă el enervat.

— Sigur că da. Ar fi trebuit să ochesc mai bine Greșeala aceasta o voiu repara-o astăzi.

„Mascatul" întinse mâna spre sticla cu whisky și sifon.

— Mi se usucă gâtul când vorbesc mult. Să mai bem împreună un pahar cu whisky.

In timp ce umplea paharele, Sir Marcus scoase revolverul.

— Iți va fi mai ușor să bei fără mască. Fă bine, te rog și scoate-o, să-ți văd și eu fața.

„Mascatul" îl privea ironic.

— Acuma nu, poate altădată... răspunse el rece. Te pot încredința că masca nu mă incomodează la băut. Iți voiu arăta.

Spunând ultimile cuvinte, luă sifonul.

— Stai, spuse baronetul repede.

„Mascatul“ se ridică în picioare cu un oftat, fără să lase sifonul din mâna

— Vei regreta amarnic atitudinea asta. Te rog nu abuza de ospitalitatea mea. Sunt pregătit pentru toate şi ameninţarea cu revolverul nu va rămâne nepedepsită

Sir Marcus zâmbi

— Ameninţarea mea este foarte serioasă, şi aşi vrea să ştiu ce-ar putea să mă oprească de a o pune în aplicare

— Nimic, îl încredinţă „Mascatul“. Spune-mi te rog când îţi ajunge.

Ii arătă paharul pe care-l umpluse pe jumătate cu whisky şi acum voia să apese degetul pe sifon

— Pentru ultima oară, scoate-ţi masca, strigă Sir Marcus ameninţându l cu revolverul mai hotărât.

In aceiaşi clipă, „Mascatul“ apăsă pe sifon, trimiţând conţinutul în obrazul baronetului. Cu o repezicIune de reîncheiat, lasă sifonul să-i cadă din mână şi sări la oparte.

Sir Marcus simţi o durere îngrozitoare şi urlă ca un disperat. Cu mâna stângă se apucă de obraz şi se clătină.

— Vitriol, mizerabile! urlă el.

Un râs sarcastic îi răspunse dintr'o parte a camerei. Cu toată durerea, Sir Marcus trase câteva focuri.

„Mascatul“ râse din nou şi împuşcă trei gloanţe dintr'o altă direcţie.

Sir Marcus căzu pe podea şi nu mai mişcă

CAPITOLUL 27

„Mascatul" scapă iarăşi

Bărbatul, care era postat la poartă, îşi luă monoclul dela ochiu şi-l şterse cu batista. Il prop iarăşi la ochiu şi privi casa în care dispăruse Sir Marcus. Nu se interesa câtuşi de puţin de vânt şi nici de furtună, de trăsnete şi nici de tunete.

Se uită la ceasul brăţară care indica ora nouă şi zece.

Sir Marcus dispăruse în casă de cinci minute. Să-l urmeze sau..,

— Bună seara, Mister Leicester! răsună deodată o voce în spatele lui.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu inspectorul Elveden, care îi zâmbea foarte curios.

— Ce faci aici? întrebă inspectorul.

— Dacă vrei să ştii, îţi voiu satisface curiozitatea. Intreprind aici câteva cercetări pentru a nu-mi rugini inteligenţa.

— Explică-mi pentru ce l'ai urmărit pe Sir Marcus Loseley?

— Cum, Marky este aici? Păi, asta-i minunat.

— Lasă prostiile la o parte. Ştie, doar, prea bine viaţa dublă pe care o duce Sir Marcus.

— Formidabil, că ai descoperit noutatea asta. Ai putea să-mi şoptești la ureche ce ai de gând să faci în cazul de faţă?

— Ia ascultă-mă, Mister Leicester. Nu ştiu ce rol joci d-ta în toată afacerea asta, însă acuma trebue

să-mi ajuți. Știi tot atât de bine ca și mine că este o directă sinucidere dacă vom căuta să intrăm în casă. Este foarte probabil că întreaga bandă este adunată, și vezi bine că sunt mai tari ca noi. La cinci minute depărtare de aici (arătă cu mâna într'o direcție) se găsește un birt. De acolo poți să te pui în legătură telefonică cu poliția. Dute acolo și vorbește cu inspectorul circumscripției Wimbleton să trimită imediat un sergent și cinci oameni. Așteaptă acolo până sosesc, apoi adu-i aici. Dar vezi, grăbește-te.

Freddie se execută imediat și în cel mai scurt timp posibil sosi însoțit de polițiști. Il găsi pe inspector în fața casei, așa că nu se întâmplase încă nimic.

Imediat, inspectorul dădu ordine sergentului.

— Du-te cu doi oameni în dosul casei. Acolo vei găsi un mic garaj, clădit în zidul grădinii. Un om va rămâne să supravegheze garajul. Apoi escaladează zidul și așteaptă până voiu da un semnal să intrați în casă.

Sergentul salută, luă doi polițiști cu el și dispăru în direcția arătată.

— Până acum nu s'a întâmplat nimic, spuse Elveden lui Freddie.

In aceiași clipă detună o împușcătură, îi urmară alte trei.

— Ei, sergent, înainte! strigă inspectorul.

Din întuneric se auzi răspunsul sergentului și Elveden se repezi înainte însoțit de ceilalți polițiști. Ajuns în fața ușii dela intrare, cerul se lumină din cauza unui fulger.

— D-ta rămâi aici si vezi ca nimeni să nu părăsească vila se adresă inspectorul unuia dintre polițiști.

Usa era încuiată. Cel mai voinic dintre polițiști se isbi de câteva ori cu umărul de ușă. Incercă de cinci ori fără să reușească s'o deschidă.

— Imposibil, spuse el frecându-și umărul

— Știu cum vom putea intra, spuse Elveden.

Scoase browningul din buzunar și trase de câteva ori. La a patra împușcătură, ușa se deschise.

Elveden scoase lampa de buzunar și intră în hall. Urcă repede scările și se uită împrejur. Câteva fulgere luminău încăperea, însă nimeni nu auzi nici un sgomot.

In timp ce Elveden își frământa creerul căutând să descopere vreo ușă, auzi deodată o voce.

— Bună seara, domnule inspector

Cu revolverul ridicat, Elveden se intoarse și luminău cu lanterna în direcția de unde venea vocea. Nu descoperi decât panelul.

— Unde dracu ești? întrebă el dur.

— La doi dași de d-ta, răspunse sarcastic vocea. Imi merge foarte bine, și pot rămâne aici foarte liniștit.

Intr'o deschizătură a panelului, chiar lângă scară, apăru sergentul și un polițist.

— Curioase uși sunt pe aici, spuse sergentul. Nici o clanță și nici o broască Asa ceva n'am mai văzut. Mi-a trebuit cinci minute să caut vreo clanță și se vede treaba că am apăsat fără să vreau pe vreun resort

— Poate să ai dreptate, spuse „Mascatul".

Sergentul se cutremură îngrozit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine mai e și ăsta? Elveden arătă peretele din față.

— E acolo înăuntru, nu știu, însă, unde.

„Mascatul", în ascunzătoarea lui, se amuza minunat.

— Dragă Elveden, omul d-tale a găsit ușa, printr'o împrejurare fericită, nu poți, însă, să te bizui și de acum înainte pe asemenea norocuri.

— Să încercăm, să împușcăm peretele peste tot, spuse repede, inspectorul.

Urmură o serie întreagă de detunături

— O să aveți puțin de lucru, spuse „Mascatul".

Se duse la telefonul din fundul camerei, care începuse să sune, ridică receptorul și ascultă câteva secunde.

— Mai așteaptă două minute, spuse el în șoaptă. Apoi pornește. Intr'un minut vor sparge ușa.

Agață receptorul la loc și se îndreptă grăbit spre cămin. Dădu jilțul la o parte și apăsă pe un buton Imediat se făcu o deschizătură în panel.

„Mascatul" se aplecă și dispăru prin deschizătură, închizând-o la loc. In clipa următoare, polițiștii intrau prin cealaltă ușă secretă.

Elveden fu primul care intră înăuntru, rămase însă, pe loc îngrozit văzându-l pe Sir Marcus zăcând într'un lac de sânge.

Ingenunchie lângă el și cercetă cadavrul.

— Păzește ușa, spuse el scurt, „Mascatul" nu poate fi departe. Dacă mai este în cameră, îl vom găsi. Dar ce este asta?

— Parcă s'ar auzi sgomotul unei maşini, răspunse sergentul uluit.

— Atunci ne-a scăpat şi de data aceasta, strigă Elveden. D-ta rămâi aici, spuse el unui poliţist. Ceilalţi mă urmează. Sergent, d-ta cunoşti drumul, ia-o înainte.

Un minut mai târziu, escaladau zidul însă nu mai văzură nici un automobil. Nu auziră decât sgomotul motorului, pierzându-se în depărtare. In zăpăceala lor, porniră la goană în urma maşinii, natural că fără nici un rezultat.

Elveden se opri din fugă şi-şi şterse fruntea de sudoare. Fără a spune vreun cuvânt, se întoarse urmat de ceilalţi.

Fără să facă cel mai mic sgomot „Mascatul" se strecură din ascunzătoare. Doborî la pământ pe poliţistul rămas de pază şi eşi pe uşă părăsind casa.

Ajuns la poartă, se opri o clipă şi-şi scoase masca care pe stradă ar fi putut să-l trădeze. Căută o ascunzătoare într'un tufiş pentru a găsi-o până mai târziu când ar fi avut nevoie de ea. Apoi alergă prin întunerec fără să se mai uite împrejur.

Aceasta fu cea mai mare greşeală a „Mascatului", căci Freddie ascuns în apropiere văzu totul. Tresări când îl văzu fără mască. Recules din uluire, Freddie ridică masca dela pământ.

Imediat după acea, apăru Elveden urmat de ceilalţi.

— Unde-i? strigă inspectorul. L'ai lăsat să-ţi scape?

— A fugit în susul străzii. Linişteşte-te, nu va ajunge prea departe. Ştiu unde se duce.

— Ce însemnează asta?

— Dacă începi așa, atunci chiar că nu-ți spun. Trebue acum să așteptăm până ce „Mascatul" azi vă strânge prada la un loc, pentru a dispare în stăinătate. Înainte va mai convoca odată banda. Mâine vor avea amândoi foarte mult de lucru, căci „Mascatul" va avea de lucru într'o anumită casă în Sussex.

— Se pare că știi foarte multe despre el.

— Sigur că da. Casa îmi aparține doar mie. Dar acum ascultă-mi planul.

CAPITOLUL 30.

Banda „Mascatului" este prinsă.

Pe stâncile de pe Cuckmere Haven se găsea o casă scundă, singuratecă și părăsită.

Furtuna urla din toate părțile făcând să pârâe fiecare colțișor al casei.

O singură încăpere a casei era luminată și cu tote că nu era cine știe ce elegant mobilată, totuși constitula un plăcut refugiu din cauza uraganului de afară. In dreapta căminului se găsea o ușe care conducea în dormitor.

Trei dintre cei prezenți se instalaseră comod pe podea — în fața focului din cămin — ceilalți stăteau la fereastră care dădea într'o verandă.

Toți șapte purtau măști negre și cu toate prescripțiile riguroase stăteau de vorbă în șoaptă. Aveau cu toții presimțirea că era ultima lor adunare și-și făceau planuri de viitor. De data aceasta erau cu toții înarmați.

— Vine, spuse deodată încet unul dela fereastră.

Îl recunosc după capul lui mare. Se duse la uşă şi o deschise.

— Bună seara, Gentlemen — spuse „Mascatul". Cei prezenţi dădură din cap în semn de salut şi-şi luară locurile în jurul mesei. „Mascatul" se duse la cămin şi rămase în picioare cu spatele la foc.

Cei şapte îl priviră întrebători. Insă el,vârâ mâinile în buzunar şi-l observă tăcut. Oamenii schimbară priviri uluite între ei. Atitudinea şefului er foarte curioasă. Ceva, ceva era in neregulă.

Bănuiala aceasta era cu totul îndreptăţită. Afară se auzi sirenele maşinilor poliţiei. Ca un fulger toţi se întoarseră şi priviră spre fereastră.

— Mâinile sus! strigă „Mascatul".

In mâinile lui străluceau două revolvere.

Intreaga bandă se execută fără nici o împotrivire.

In cameră năvăliră o duzină de poliţişti conduşi de un sergent.

— I-am prins — strigă sergentul, râzând victorios.

„Mascatul" îşi scoase masca şi ceilalţi îl recunoscură pe inspectorul Elveden.

După câteva minute, toţi banditii erau dezarmaţi, încătuşaţi şi transportaţi la maşinile care aşteptau afară.

Elveden ascunse masca de ceară în dosul unei fotografii.

In pragul uşii apăru Freddic Leicester.

— Bine că mi-ai spus cum îşi salută „Mascatul" oamenii, spuse zâmbind inspectorul. I-am prins ca pe muşte.

Freddie se rezemă mulţumit de uşă.

— M'am gândit eu că amicii îşi vor ţine conferinţa aici. Era mai sigur ca în celelate două locuri pe care şi le-ar fi putut alege, căci de aci are posibilitatea să dispară cu barcă cu motor dacă pământul i-ar fi devenit prea fierbinte sub picioare. După părerea mea, asasinarea lui Marky a fost ultima lui ispravă.

Se uită la ceas.

— Acum mă voiu retrage. Poate sosi în fiecare clipă şi n'aşi vrea să descurajez primirea pe care i-o veţi face.

— Mister Leicester, atitudinea d-tale misterioasă nu-mi prea place. Te rog să mi-o explici imediat.

Freddie ridică lin umeri.

— Iubitul meu inspector, spuse el obosit, am fost întotdeauna de partea d-tale şi te-am ajutat mereu. Rămâi frumuşel aici şi lasă-mă pe mine să văd ce-i pe afară. Dumneata nu poţi să fii destul de precaut.

Elveden îl lăsă să plece.

— Cum vrei, însă te obosesti degeaba. Indată ce „Mascatul" va trece pragul uşii va fi în puterea mea.

— Ar fi foarte bine dacă ţi-ar spune unde şi-a ascuns prada întregii lui activităţi fructuoase.

— Nu sunt atât de prost, replică Elveden şocat. In joc este mai mult decât găsirea câtorva bijuterii.

Instinctiv atinse cu mâna scrisoarea pe care i-o scrisese şeful Scotland-Yard-ului, în care scria că trebue în primul rând şi prin orice mijloc să pună mâna pe un document care este în posesia „Mascatului".

— Da, este mult în joc. Bine că știi asta, răspunse Freddie degajat.

Elveden îl privi pătrunzător, căci aceste cuvinte îi dădură de gândit.

— Paremi-se că știi mai multe ca oricine în afacerea asta!

— Mă bucur că o recunoști.

— Aș vrea... începu inspectorul din nou, însă Freddic ieșise din cameră.

Câteva clipe, inspectorul rămase nemișcat, apoi eși afară. Freddie dispăruse.

Se întoarse în casă gânditor. Mai reflecta încă asupra întregei afaceri misterioase, când intrau pe ușa sergentul însoțit de cinci polițiști. Intre timp toți șase îmbrăcaseră hainile banditilor. Sergentul întins și inspectorul o pereche de haine. Se îmbrăcă repede și dădu ordin oamenilor să-și ocupe locurile și să-și pună măștile.

— Vom juca comedia până vom afla unde-și are ascunsă prada, spuse el. Indată ce „Mascatul" va spune un număr, respectivul va bate cu creionul în masă, cu ajutorul alfabetului Morse anunțând „prezent". Gândiți-vă ce vom spune la comisariat. Băgați de seamă la mine. Când voiu scoate revorverul mă veți imita pe dată. De data aceasta trebue să riscăm totul. Nimeni afară de mine n'are voie să vorbească. Așa, asta-i totul.

Se așeză pe scaun și se gândi la Freddie.

CAPITOLUL 29.

Apare „Mascatul”

„Mascatul” sta la volanul mașinii și zâmbea cinic.

Gonea cu o viteză rebună, căci pentru aventură avea prea puțin timp disponibil, în afară de asta mai avea de aranjat câteva lucruri în oraș.

Mașina se opri sus pe stânci.

Sări din mașină și-și pocni degetele.

Geamurile casei erau luminate slab de focul din cămin.

„Mascatul” era liniștit. Scoase repede o mască din buzunar și și-o aplică pe față apoi se apropie de intrare. Rămase o clipă atent, scoase revorverul din buzunar și întinse mâna căutând clanța. apoi deschise ușa.

Șapte perechi de ochi îl prviră pătrunzător.

Intră în cameră și închise încet ușa în urma sa.

— Bună seara, Gentlemen, spuse el politicos. Se apropie de cămin și-și apropie mâinile de foc.

Cei șapte se înclinară respectoși și aștepară tăcuți.

„Mascatul” băgă revolverul în buzunar și tuși.

— Numărul unul, începu el încet.

Omul din capătul celalt al mesei scoase creionul din buzunar și ciocăni pe perete „prezent”. „Mascatul” așteptă o clipă și-l privi surprins, însă numai un moment.

— Numărul doi.

Al doilea răspunse prin aceleași ciocănituri și-i întinse „Mascatul” un bilet.

— Numărul trei şi patru nu sunt prezenţi.

Numi toate numerile pînă la sfârşit, aştepta liniştit semnalele şi nu-şi dădea nici o silinţă să termine mai repedecu ceremoniatul. In timp ce ochii săi rămâneau liniştiţi, creerul lucra febril.

După o pauză se îndreptă.

— In această seară v'am convocat din două motive, Gentlemen. Intâi desfinţez organizaţia şi al doilea voiu împărţi prada.

Ii privi cu atenţie.

— Am aranjat dela început între noi, că jumătate din câştig îmi revine mie şi cealaltă jumătate va fi împărţită între voi în părţi egale. Dacă cineva este contra să declare acum.

Făcu o pauză şi zâmbi plin de înţeles

Ceilalţi tăcură.

— Aşa dar nimeni nu are nimic împotrivă? întrebă el însfârşit. Bine, atunci n'avem decât să împărţim.

Nu se grăbea însă. Se îndreptă încet de cămin şi se apropie de uşa dinspre dormitor. Aici îşi scoas o ţidin por-ţigaret şi o aprinse cu bricheta.

Bricheta o lăsă să ardă şi privi cu interes facăra

Insfârşit intinse mâna cealaltă spre un raft cu flori şi îndepărtă pământul de deasupra unui ghiveci cu flori... Ceilalţi îl priveau cu interes, nimeni însă nu se mişca.

El îi privea pătrunzător, când repetă manevra cu un nou ghiveci. De data aceasta vârâ mâna mai adânc în pământ şi scoase la iveală un şnur

— Mai pot juca o carte ,Gentlemen, Cartea de rezervă. Sunt pregătit întotdeauna pentru surprize.

Se juca cu bricheta.

— Acest ghiveci conține dinamită, continuă el sarcastic. Este păcat că poliția engleză nu cercetează cu deamănuntul lăsând să-i scape multe lucruri din vedere

Elveden respiră greu.

— Iți ordon, numărul unu, să-ți scoți masca. Sau să te numesc pe nume? Ce zici, inspectore Elveden?

Elveden își smulse masca de pe față. Ceilalți îi urmară exemplu.

— Comedia s'a terminat, replică Elveden liniștit.

— In locul dumitale n'aș fi așa de sigur. De foarte multe ori comedia se termină cu o tragedie.

— Da, dar acum începe să devină tragic, strigă Elveden scoțând revolverul.

Ochii „Mascatului" străluceau vioie și veseli.

Elveden își dădu prea bine seama în ce situație se găsește. „Mascatul" își ținea bricheta direct sub ghiveciul cu dinamită.

— Vă rog să fiți cu băgare de seamă. Cu dinamita nu se poate juca nimeni.

Polițiștii se dădură un pas îndărăt.

— Ați pus mâna pe oamenii mei deoarece mi-ați găsit masca de ceară. O văd ascunsă după jilț. Am crezut că i-am găsit o ascunzătoare bună, acum văd că m'am înșelat.

Elveden nu dădu nici un răspuns. Voia să facă economie de energie, pentru mai târziu.

— Mister Leicester desigur că v'a povestit câte ceva despre ceremonialul conferințelor convocate de mine, cu toate acestea principalul tot nu l'ați aflat.

Își aruncă țigara în foc.

— In definitiv pentru mine e admirabil că m'ați scăpat de ei. M'ați scutit pe mine de o muncă inutilă. Pe d-ta, Elveden, te compătimesc că nici de data aceasta n'ai fost în stare să pui mâna pe mine. Păcat!

Deodată făcu o săritură înainte, închise în urma lui ușa dela dormitor și o încuie cu cheia. Se apropie repede de pat și în timp ce polițiștii isbeau în ușă, îl împinse la o parte. Apoi apăsă pe un mâner din perete și îndată se deschise o ușă mascată în perete.

CAPITOLUL 30

„Mascatul" scapă pentru ultima oară, dar...

Insfârșit era liber. Viața aventuroasă avea să ia sfârșit. In ultimul timp prea a avut nevoie de consumarea energiei și a forței lui.

Intrând în gang, „Mascatul" urmă alt drum decât cel pe care-l aleseseră Elveden. In câteva minute ajunse la coastă. Se apropie de un golf mic în care era ancorată o barcă cu motor.

„Mascatul" se mai întoarse odată și se urcă sus pe stânci unde se afla casa singuratecă și oftă adânc.

— Alio! Incotro așa de târziu? Vrei să iei aer curat? întrebă deodată cineva.

„Mascatul“ tresări şi se găsi faţă în faţă cu Freddie Leicester, care se ridicase în picioare din barca în care se ascunsese. Il aştepta.

Câteva secunde nu vorbi nimeni.

— Am ştiut începu Freddie însfârşit, că destinul ne va mai aduce odată împreună.

„Mascatul“ îl privea furios.

— Mister Leicester, n'am ştiut că ai putea fi în stare să posezi atâta inteligenţă.

— Bine, dar ceeace-mi spui nu-i politicos de loc şi nu-i nici adevărat. In definitiv ai putea să mă numeşti, mai simplu Freddie. Sună ceva mai natural.

Sări din barcă fără a lăsa revolverul din mână. Cu multă greutate îşi înfrână un căscat care-l enerva.

— Nu mai are nici un rost să-ţi ascunzi faţa sub mască, Erb.

Iarăşi tăcere. Numai sgomotul făcut de valuri isbindu-se de stânci.

Apoi „Mascatul“ îşi scoase masca zâmbind. Freddie privi în voe trăsăturile liniştite ale feţei ducelui de Framlingham.

— Da, este adevărat. Ducele oftă. Acum îţi voiu povesti cum am ajuns la dubla mea personalitate. Am avut mari pierderi la joc. Intr'o bună seară, la Monte Carlo mi-am dat seama că sunt ruinat. In noaptea aceea trebuia să hotărăsc. Sau să mă las bătut de destin sau să încerc să mă ajut singur. Am a'es modalitatea doua, şi în felul acestă Eustache Berne îşi pierdu briliantele. S'a crezut că am fost tot timpul în Monte Carlo. In realitate am am sburat cu

avionul la Londra și m'am întors cu mașina mea personală. Nimeni nu s'a gândit că eu aș fi autorul. Așa îmi închipuii activitatea prodigioasă. Intâlnirea noastră de aici este o catastrofă. Vei înțelege că nu mai pot pierde din timp — și faptul că a trebuit să-mi ieși în cale mă obligă să te curăț din calea mea.

Freddie văzu că ducele își întindea încet mâna într'o parte și o lăsa ușor în jos.

Urmară două detunături în același timp, imediat după aceea căzu însă o împușcătură. Apoi se făcu liniște.

Framlingham văzu că Freddie se apucă cu mâna de umăr și căzu cu fața în nisip.

Cu prima împușcătură nimerise umărul nepotului său, pentruca acesta să nu poate face uz de armă — și a doua îl răni la încheetura brațului — Freddie împușcase numai o singură dată fără a nimeri.

— Cu asta am terminat — spuse Erb ironic băgând revolverul în buzunar.

Se aplecă și ridică un sac de piele care-l lăsase mai înainte să cadă în nisip.

Își mai aruncă o privire spre Freddie, apoi se apropie de barcă. Cu toată forța pe care o poseda, împinse barca în apă. Nu mai avea timp de pierdut.

Se sculă în picioare, în barcă, ridică revolverul și ochi.

Căzu o împușcătură, însă nu din revolverul ducelui. Omul care niciodată nu așteptase, trebuia să plătească cu viața că ezitase o clipă.

Cu ochi dilatați căzu în genunchi. Era nimerit di-

rect în plămân. Slăbea din ce ni ca mai mult. Intâi îi căzu revolverul în apă — apoi punga grea de piele.

„Mascatul“ căzu şi atinse manivela. Barca porni cu viteză.

Când ducele împinsese barca în apă, îşi reveni din leşin. Cu multă greutate ridică revolverul. Cu toate durerile care le avea — apăsă pe trăgaci. Toată fiinţa lui se lupta greu cu durerile. Scrisoarea nu trebuia să-i scape pentru nimic în lume.

El ştia că documentul se află în sacul de piele care căzuse în apă. Acum trebuia s'o pună în siguranţă.

Incercă să se mişte şi constată cu groază că puterile îl părăseau din cauza sângelui pierdut.

Işi înăbuşi un geamăt, şi se târâ înainte. Numai câţiva metri îl despărţeau de locul unde căzuse sacul de piele. I se păru că e la o depărtare de kilometri. Se ridică în picioare, se împiedecă, căzu, iarăşi se ridică, însfârşit cu ultima energie apucă sacul de piele. Apoi căzu leşinat.

Elveden care însfârşit găsise drumul spre coastă, prin labirintul de ganguri, îl găsi pe Freddie o oră mai târziu. Zăcea jumătate în apă, ţinând strâns cu mâna sacul de piele.

Barca cu motor, cu criminalul ucis, sbura în neştire pe întinsul apei.

SFARŞIT

15

Colecția PODEANU
DE 15 LEI

publică în fiecare volum câte un roman de cea mai bună factură

SUTĂ LA SUTĂ ACȚIUNE

AU APĂRUT:

1. ROIBUL SÂLBATEC, de *Zane Grey*
2. OMUL care S'A JUCAT cu MOARTEA de *Leslie Charteris*
3. ATAC LA MIEZUL NOPȚII, de *Toma Alexandrescu*
4. VRĂJITOAREA ALBA, de *Bazil Carey*
5. I. P. 1 NU RASPUNDE, de *Kurt Siodmak*
6. SFERA DE AUR, de *Earle Cox.*
7. BABA NOVAC, de *Toma Alexandrescu*
8. EU L-AM UCIS! de *Friederich Jacobsen*
9. MASCA DE CEARA de *J. M. Walsh*

SUB TIPAR

10. SFIDATORII AERULUI de *Butlett Dane*

Imposibil să nu fii captivat de romanele publicate în Colecția Podeanu de 15 Lei!

TIPARUL ROMÂNESC, SĂRINDAR 16.